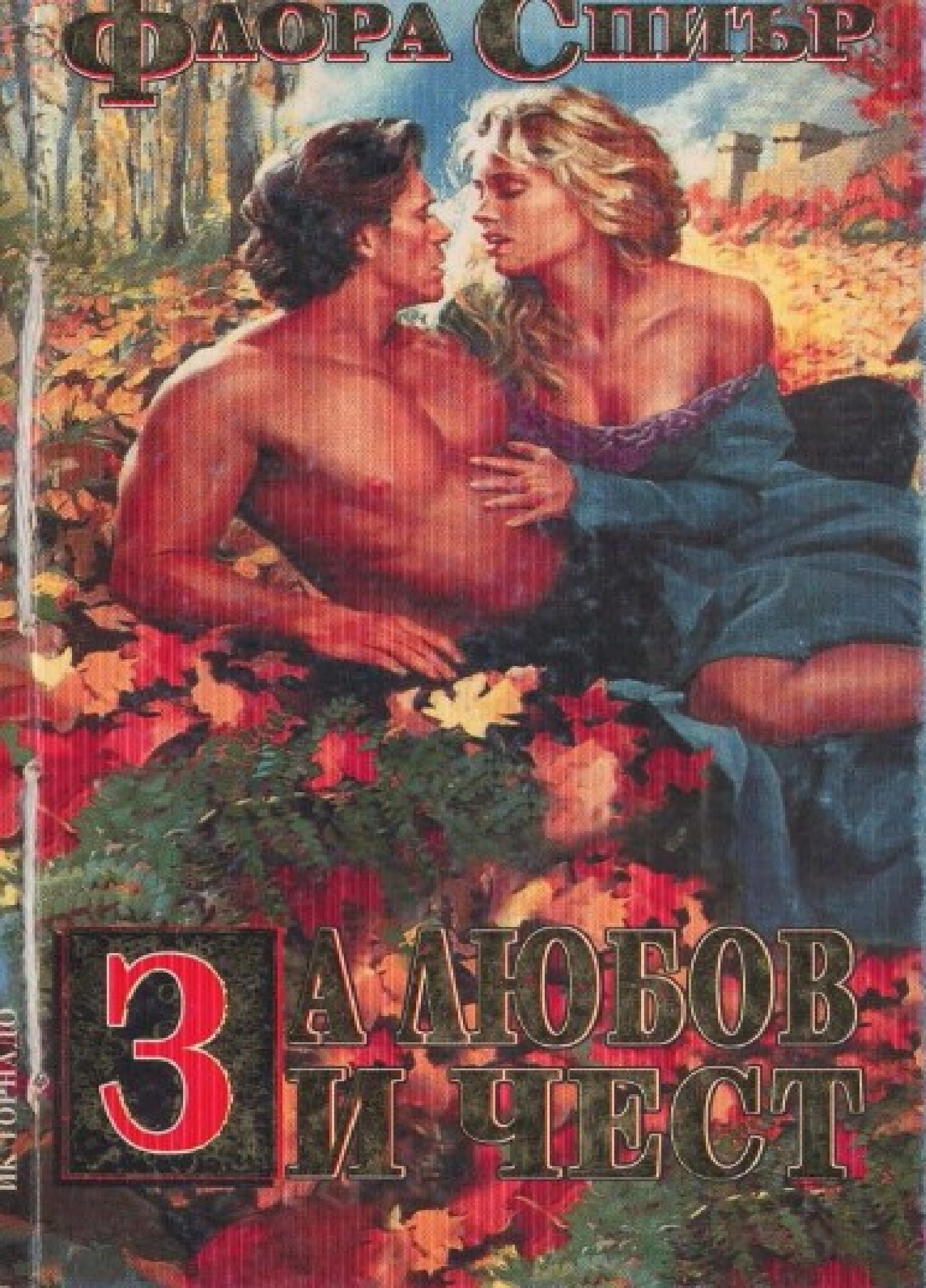

ФЛОРА СПИЦЪР

о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

ЗА ЛЮБОВ
И ЧЕСТ

ФЛОРА СПИЪР ЗА ЛЮБОВ И ЧЕСТ

Превод: Радка Ганкова

chitanka.info

Лъжливо обвинен в убийство, младият рицар Алейн е готов на всичко, за да изтрие петното от името си и да убеди красивата роза, наречена Джоан, в невинността си. Но в хоаса от лъжи и интриги, воинът ще се сблъска с опасни врагове, решени да изтръгнат копнежите от сърцето му. От Англия до слънчевите брегове на Сицилия влюбените ще рискуват репутацията, щастието и живота си в името на любовта и честта.

ПРОЛОГ

Манастир „Св. Джъстин“, Англия 1152

Отец Еймбрас, игуменът на манастира „Св. Джъстин“ беше седемдесет и три годишен. Мрежичките от бръчки около очите напомняха за преклонната му възраст, а строгите някога черти се бяха променили с времето. Еймбрас не беше известен с подвизи в битки, а с мъдростта и топлотата, които показваше на хората, дошли при него за съвет и от манастира, и от външния свят. В утрото на този ноемврийски ден той беше заинтересуван от това, което щяха да кажат новодошлите пътници.

Те бяха трима — двама изискано облечени мъже и момиче на не повече от шестнайсет години. В двора на манастира чакаха няколко слуги. Еймбрас щеше да определи къде ще прекарат нощта.

— Ще се нуждаете от помощта ми — каза Еймбрас на тримата си гости. — Не можете да се справите сами.

— Истина е, но вие не трябва да се намесвате, докато не настъпи подходящият момент — каза по-високият от двамата мъже. — Ако избързаме, ще проверим всичко. Дворецът е достатъчно силен, за да поеме фронталното нападение, и затова ви молим да подслоните нашите мъже, докато имаме нужда от тях.

— Те са добре дошли тук. А вие, девойко? И вие ли ще останете в „Св. Джъстин“?

— По мое собствено желание аз съм част от този план — отговори тя. — Не мога и не искам да стоя настрана. Ако е необходимо, аз самата ще се преоблека като оръженосец.

— Дете на баща си — смела и умна като него. — Еймбрас ѝ се усмихна. — Трябва да кажа, че аз те покръстих, а ти си израснала красиво момиче, което носи духа на мъртвата си майка.

— Скандален свещеник — пошегува се вторият от двамата мъже. — Какво биха казали вашите приятели тук, в „Свети Джъстин“, ако ви чуят да правите подобни комплименти на една млада дама?

— Те биха казали същото, което често повтарят — отвърна Еймбрас, с блеснали сини очи: — че съм живял твърде дълго в чужда страна и никога няма да се поправя.

— Много добре, скъпи приятелю — продължи мъжът. — Вие сте чудесен.

— А сега — заговори отново свещеникът, — кажете ми за вашите планове и как мога да ви помогна аз. Една дама се нуждаеше от спасение преди толкова много години. Убиецът трябва да бъде наказан, а обвинените несправедливо — оправдани и оневинени. Предстои ни трудна за изпълнение задача. Готов съм да участвам във вашите планове. И нека мъртвите да почиват в мир, след като ние въведем справедливост и поправим сгрешеното.

— За честта, в името на честта — каза по-високият мъж в знак на съгласие със свещеника.

— И в името на любовта! — развълнуван заговори и другият мъж.

— За любовта и честта, и за двете — добави младата жена.

ЧАСТ I

ГЛАВА 1

В началото на годината барон Рудолф от Бенингфорд реши, че е време да омъжи дъщеря си. Джоан беше на четиринайсет — подходяща възраст за женитба, а и всички казваха, че момичето е красиво. Рудолф започна все по-често да се вглежда в момичето. Досега той беше твърде зает със собствените си проблеми, за да се занимава с нея.

С години Рудолф успяваше да балансира положението си между съседите — известните лордове от Марчър, чиито земи бяха разположени между Англия и Уелс. Той беше раздвоен между добрите съседски отношения с тях и приятелството си с крал Хенри I, но успяваше да запази своята независимост. В момента Рудолф се чувстваше в опасност. При последното си посещение в кралския двор видя, че Хенри не беше в цветущо здраве. Рудолф не мислеше, че кралят ще живее още дълго — година или две, може би три. Наследник на Хенри беше арогантната му дъщеря Матилда, на която аристократите трябваше да се подчинят. Имаше много от тях, които биха искали да видят на престола племенника на Хенри — Стефан. Рудолф се страхуваше от съперничества и гражданско неподчинение, които щяха да настъпят след смъртта на краля. В тези смутни времена той трябваше да запази земите си от алчните графове.

Рудолф също беше алчен. Той искаше още земи и още власт. А най-много от всичко искаше да бъде наследен от силен мъж, който да пази земите му. Но нямаше син. Първата му жена беше родила само едно момиче — Джоан — и беше умряла при раждането. Втората така и не можа да се отърве от коварна болест и пометна. Последната му жена се оказа безплодна въпреки усилията и на двамата. Сега, вече на четирийсет и осем, Рудолф се надяваше да бъде оцастливен с внук.

Барон Хоугстан — източният съсед на Рудолф — беше от стар приятелски род, но наскоро се спомина. Наследи го единственият му син Крайспън. Младежът беше неопитен и поради това може би склонен да приеме някого, който да го съветва. Евентуален съюз между Джоан и лорда би бил предимство и за двете страни.

Изглежда, и младият мъж се чувстваше по същия начин, защото прие с готовност идеята за брак между него и Джоан. През следващите няколко месеца бяха обсъдени зестрата на Джоан и датата на сватбата, която щеше да се състои в средата на лятото. След като всичко това беше свършено, Рудолф се появи в дневната, където стояха жените от неговия замък. Възнамеряваше да информира дъщеря си за поетите ангажименти. Застана на вратата, а до него беше личният му телохранител Бейъд, който рядко се отделяше от господаря си.

— Познаваш ли барон Крайспън лично? — попита Джоан, след като чу новините. — Той млад ли е, или стар?

— Какво значение има това? Ти ще се омъжиш за него, след като аз ти казвам.

— Да, татко. — Джоан знаеше, че трябва да се подчини на бащината воля. Тя се страхуваше от баща си още от детските си години.

— Аз не съм виждала баща ти преди деня на сватбата, а нашата женитба беше сполучлива — каза мащехата ѝ Ройз, която винаги се опитваше да помогне и да смекчи гнева на съпруга си. — Скъпи мой, може би ако ни съобщиш на каква възраст е Крайспън, това ще е достатъчно засега. И също ако ми кажеш броя на гостите, за да планирам ястията и да подготвя стаите за спане. Не искам това празненство да бъде необмислено.

— Момчето е на двацет и една. Беше посветен в рицарство само преди няколко седмици — измърмори Рудолф, оценявайки способностите и загрижеността на съпругата си. Не можеше да се оплаче от нея, освен че не беше го дарила все още със син. Но тя беше едва на осемнайсет и все още можеше да му даде това, което иска. Припомняйки си изминалата нощ и нейната жизненост, Рудолф я дари с усмивка. Ройз беше най-добрата от трите му жени и той щеше да продължи опитите си да ѝ направи дете. А междуременно имаше прекрасна дъщеря, която щеше да използва, за да се сдобие с още земи. Чувстваше се доволен от себе си. Бракът на Джоан щеше да го направи още по-богат, а Ройз щеше да организира прекрасно сватбено празненство.

— Нужни са ти нови дрехи и на Джоан също. Освен това трябва да се купи всичко за къщата — каза той на Ройз. — Що се отнася до

гостите, възнамерявам да поканя около стотина, включително и прислугата.

— Толкова много? — Джоан бе вече нервна и гласът ѝ трепереше. Държаха я постоянно вкъщи, а когато се случеше да отиде в друг замък, винаги беше придружавана от знатна дама. А сега около стотина непознати щяха да насочат погледи към нея.

— Аз съм човек с важно положение — заяви Рудолф с раздразнение.

— Джоан и аз знаем това, лорде мой — опита се Ройз да го успокои. — Но нито една от нас не очакваше съобщението ти и затова сме изненадани. И може би Джоан все още не е подготвена за промяната, която предстои в живота ѝ.

— Хм. — Рудолф се втренчи в дъщеря си, без да забелязва нейната красота — сините очи и златните къдрици, които се спускаха около изящните черти на лицето ѝ. Тя не беше висока, но щеше да порасне през следващите шест години, докато навърши двайсет. Изглеждаше като девойка, която лесно ще роди. А това го правеше доволен.

— Обясни ѝ всичко, което трябва да знае — заповяда той на Ройз. — Как да се държи, за да бъде добра съпруга и да задоволява нуждите на съпруга си в брачното ложе. А когато наближи моментът, аз сам ще говоря с нея, за да съм сигурен, че е разбрала целите на този брак.

После Рудолф каза на Бейъд да го последва и те излязоха. Когато вратата се затвори след двамата мъже, Ройз разтвори ръце и Джоан се възползва от топлата прегръдка.

— Какво означава това? — прошепна Джоан. — Чух слугите да си шушукат нещо, но всеки път, когато се приближавам, те прекъсват разговора... Баща ми иска внук, нали? — изхълца тя, защото нищо не знаеше за създаването на деца. — Но аз не съм сигурна какво трябва да направя!

Ройз ѝ обясни накратко за интимните взаимоотношения между съпрузите и физиологичните особености на двамата.

— Но аз не искам някой абсолютно непознат да ме докосва. Мисля, че не искам да се омъжвам. И ще кажа това на татко. — В гласа ѝ се усещаше паника.

— Повечето жени със знатен произход минават под венчило според волята на бащите си — напомни ѝ Ройз. Тя знаеше, че Рудолф няма да позволи добре скроените му планове да се провалят. А и се опитваше да предпази Джоан от гнева на баща ѝ. — Всички от нас го преживяват, единствено тези, които отиват в манастир, нямат съпрузи.

— О, Ройз, той сигурно ще ме нарани. — Лицето на Джоан беше бледо, а в очите ѝ се четеше страх.

— Понякога може да бъде много приятно, особено когато мъжете станат по-опитни и не толкова агресивни, а това е неизбежно с течение на годините.

— Но лорд Крайспън е едва на двайсет и една — потръпна Джоан. — Ще мине много време, преди той да стане по-малко агресивен.

— Може би — Ройз се опита да я предразположи. — Може би той ще се научи да те обича. Аз вярвам, че ако мъжът и жената се обичат, това, което се случва в леглото, може да бъде най-красивото нещо на света.

Тази нощ дъщерята на лорда от Бенингфорд лежеше сама в леглото си и мислеше за мъжа, който щеше да я притежава. Тя прокара ръце по тялото си: кожата ѝ беше мека и гладка. Той, непознатият, който щеше да бъде неин съпруг, щеше да я докосва, да докосва нейните гърди, гладкия корем, мястото между бедрата ѝ и — не!

„Не!“ — Тя се обърна в леглото, скривайки риданията си във възглавницата.

Когато се молеше, тя рядко искаше нещо за себе си. Молбите ѝ бяха за покой на майчината душа или за тази на първата ѝ мащеха. Молеше се и когато Ройз беше болна или за дъжд в сушавите лета. Но тази нощ Джоан трескаво се молеше за себе си.

— Моля те — прошепна тя в тъмното. — Нека мъжът, на когото ще принадлежа, да бъде честен и добър, здрав и красив, нека ме обича до края на живота ми, винаги да бъде нежен и да не ме наранява...

Тя остана дълго време будна, мислейки за лорд Крайспън. Беше твърде млада, за да знае, че молитвите понякога се удовлетворяват по странен и непредсказуем начин.

ГЛАВА 2

Много от поканените гости вече бяха дошли на годеча в Бенингфорд, два дни преди сватбата. Младоженецът беше придружаван от малка компания. Джоан стоеше между Ройз и баща си и наблюдаваше пристигащите.

Ройз се бе постарала всичко да бъде безупречно — беше добре проветрено и ухаеше на свежи цветя. Но нищо не можеше да измести тъмнината и студенината на това място, построено с тесни отвори, вместо с широки прозорци. Дори светлината на многото свещници по стените и тези, които бяха подредени по дължината на масата, не можеше да разпръсне мрака. Светлината им се отразяваше в скъпите бижута на дамите и кожените яки, праметнати през раменете им.

Ройз носеше виненочервена рокля, която чудесно контрастираше със златната огърлица. Джоан беше в светлосиня коприна и семпла гривна на лявата си китка. Тази гривна беше единственият спомен от мъртвата ѝ майка и беше изключително фино изработена. В момента тя ѝ беше като талисман, тъй като Джоан се чувстваше изключително напрегната.

Пръв от страна на Хоугстан беше свещеникът, отец Еймбрас, чичо на лорд Крайспън и негов настойник допреди няколко седмици. Докато Ройз и Рудолф го посрещаха, Джоан си позволи внимателно да огледа останалите, които чакаха реда си, за да разменят по няколко думи с домакините. Тя искаше да зърне своя годеник. Беше ѝ трудно да реши кой от всичките беше, защото имаше толкова много млади мъже — изискани и добре облечени.

Рудолф все още говореше с отец Еймбрас, развеждайки го из салона; двамата бяха последвани от Ройз и верния Бейъд, а Джоан беше представена на трима млади рицари. Най-високият от тях ѝ кимна в знак на поздрав. Вторият беше слаб, с права черна коса и строги черти. Той намигна на Джоан, а после така закачливо ѝ се усмихна, че тя не можеше да се обиди.

Третият беше този, който грабна зашеметеното съзнание на младата дама. Той изглеждаше изключително добре с квадратната си

брадичка, правия нос и тъмнокафявата къдрава коса. Неговият спокоен поглед грабна този на Джоан и я накара да загуби равновесие.

Наоколо преминаваха хора, но Джоан не забелязваше нищо. Всички движения и звуци избледняха и на нея ѝ се струваше, че са сами на край света, общувайки безгласно чрез сърцата и очите си. О, със сигурност това беше годеникът, този красив и строен младеж. При тази мисъл Джоан се почувства щастлива: тя щеше да се омъжи за него, защото разпозна в негово лице една мила и чувствена душа. Как разбра това — не знаеше, но сърцето ѝ туптеше силно, изпълнено с радост.

— Лейди... — Устните му се оформиха в чаровна усмивка, на която Джоан отвърна. Колко предвидливо от негова страна, че изчака семейството ѝ и неговите приятели да се отдръпнат, за да могат да разменят няколко думи насаме.

— Лорде! — Джоан подаде ръката си, но баща ѝ прекъсна този неин жест с думите:

— Джоан, ела да се запознаеш с годеника си.

Без да откъсва поглед от красивия джентълмен, тя се подчини. Къде се беше научила да флиртува, да премигва така и да се усмихва толкова нежно, че само той да забележи? Но това беше толкова естествено.

И сега тя знаеше, че той я гледа. Въображението ѝ започна да рисува картини, една от друга по-вълнуващи. Почти можеше да усети неговата сила и мъжество.

После погледна баща си с блестящи очи, за да му благодари за избора на съпруг.

Ройз я погледна със страх, а гласът на баща ѝ бързо я върна в реалността. Джоан разбра, че беше направила грешка. Сърцето ѝ спря своя танц и се сви в мъкмата си.

— Дъще, ти забрави задълженията си към гостите — каза Рудолф строго.

— Няма съмнение, че това е вълнуващ миг за всяка девойка. Трябва да извиним нейната нервност.

Джоан видя неодобрение в очите на отец Еймбрас. Той беше усетил какво бе преживяла тя току-що. Но какво се случи с нея? Защо дишаше толкова тежко и защо сърцето ѝ биеше толкова болезнено? Тя дори не се осмели да погледне сивоокия мъж. Взираше се в каменния

под и се молеше. Таеше последната надежда, че това е той, докато баща ѝ я представи. Една ръка пое нейната нежно.

— Лейди Джоан. — Тя се насили да погледне барон Крайспън Хоугстън, докато той целуна тънките ѝ пръсти, а после бузата ѝ.

Той беше достатъчно красив, за да се хареса на всяко момиче. Висок, едър и мускулест. Рус, със сини очи и брадясало лице.

— А това са моите добри приятели — каза Крайспън, обръщайки се към тях. Слабият, чернокос мъж беше Парис, третият син от фамилията Стоуксброут. — Откакто е независим, Парис е един от рицарите в моя замък, така че скоро ще го опознаеш добре. А къдрокосият джентълмен е Алейн, наследник на барона от Уортъм. Той ще тръгне на север, когато напуснем Бенингфорд, за да напомни на баща си да се изправи срещу шотландците, които нахлуват към Уортъм, а и срещу дивите кембърланди.

— Толкова далеч? — Тя не можа да се сдържи, думите ѝ се изплъзнаха от устата самотни и безпомощни. Като самата нея. Видя проблясъка в очите на Алейн. Той бе отговор на молбите на нейното сърце.

— Същото казах и аз, когато научих за това — каза Крайспън. — Но ние с теб ще отидем дори по-далеч.

— Какво значи това? — попита Рудолф учудено. — Вие би трябвало да останете в Хоугстан.

— Да, така е, но аз имам и земи в Нормандия, които баща ми не е посещавал цели две години, и сега вниманието ми е насочено към тях. Ще взема и тебе, Джоан. Веднага след сватбата ще заминем. Възнамерявам да направя едно дълго пътуване и до Кампъстела в Испания и също да взема съпругата си.

— Никога не съм била далеч от Бенингфорд — каза Джоан заинтересувана. — Мисля, че бих искала да видя повече от света.

— Радвам се да го чуя — усмихна ѝ се Крайспън. — Ще разбереш, че съм религиозен. Когато се завърнем в Хоугстан след няколко години, планирам да построя нов параклис — по-хубав и по-голям от сегашния. Може би ще искаш да направиш бродерия за олтара. Както ми казаха, ти имаш отлични умения.

— След няколко години? — възкликна Рудолф, видимо разстроен от новината. — А вашата съпруга, сър? Да не би да искате тя да пометне, докато правите тези опасни морски и сухоземни

пътешествия? Брачната двойка би трябвало да си остане у дома, докато съпругата роди поне двама синове!

— Уверявам ви, лорд Рудолф, че поемам най-сериозно отговорността за лейди Джоан — каза Крайспън. — Аз също разбирам колко е важно да се роди здрав наследник.

— Аз също давам гаранция, че за дъщеря ви ще бъдат полагани специални грижи — добави отец Еймбрас, — тъй като ще пътувам с младата двойка до Лондон и после до Нормандия.

— Предполагам, че ще отидете до Кампъстела също? — измърмори Рудолф твърде грубо.

— Не, до Сицилия — информира го отец Еймбрас, — тъй като ще мина по стъпките на Аделард от Бат — този забележителен учен, дарен с божията милост. Ако Бог е рекъл пътуването да мине без произшествия, като това над Аделард, аз ще уча в Палермо няколко години.

— Толкова дълго пътуване! — намеси се Ройз. — Бих искала да чуя нещо за това, когато се върнете. Рудолф, скъпи, няма ли да е прекрасно да слушаме разказите на Джоан през студените зимни вечери? Ако дойдете и вие, господин Алейн, ще се радваме да чуем за вашите битки срещу шотландците и... — как беше? — кентърлентите?

— Кембърленди — поправи я Алейн нежно. Очите му срещнаха тези на Джоан и се изпълниха с копнеж.

— Аз не съм ентузиазизиран от пътуването — каза Рудолф. — Един барон трябва да стои в дома си, да пази замъка си и да очаква заповедите на краля. Мисля че това възнамерявате да направите, Крайспън. Не е редно да изчезвате така, не и сега, когато графът Честър и неговите приятели стават по-силни. А се отнася до лордовете от Марчър, кой знае какво може да се случи в следващата една година?

— Това казва и управителят на замъка ми в Нормандия — отговори Крайспън с повдигнат дух. — Мисля, че неговите и вашите възгледи съвпадат, защото и двамата разсъждавате върху старостта и лошото здравословно състояние на краля. — Те продължиха разговора и Крайспън учтиво потвърди, че няма да се откаже от намеренията си. Рудолф ставаше все по-раздразнен от факта, че не може да убеди младия мъж да се откаже от плановете си.

Джоан не ги слушаше вече. Крайспън беше обгърнал ръката ѝ, така че нямаше как да забрави присъствието му, но остави погледа си

да се рее из помещението. Всичко беше готово за предстоящото празненство. Масата беше покрита със снежнобяла покривка, сребърните съдове блестяха на светлината от свещите. Прислужниците носеха кани с вино. Тя забеляза всички тези подробности несъзнателно. Мислите ѝ бяха раздвоени. Повечето бяха насочени към това, което се беше случило.

Ако тя имаше право на избор, би избрала Алейн от Уортъм за свой съпруг. Но изборът не беше неин и тя трябваше да приеме решението на баща си. През целия си живот се бе подчинявала, но сега мислеше как да се противопостави. Джоан обаче беше виждала как бяха наказвани тези, които се противопоставяха на Рудолф. Тя щеше да се омъжи за Крайспън и нямаше да протестира.

Поне щяха да пътуват. Тя бе мечтала да посети далечни страни и сега щеше да ги види. Щеше да прекоси Ламанша до Нормандия и после да поеме дългия път до Испания, където живееха сарацините. Увлечена в тези мисли, тя почти убеди себе си, че иска да се омъжи за Крайспън, но това беше до момента, в който я погледна Алейн. Тогава сърцето ѝ се сви болезнено. Помисли си с тъга, че ще живее интересен и вълнуващ живот, но с друг мъж.

— Побъркан романтик! Влюбен си до уши, а? — Парис потупа Алейн по рамото.

— Нима се забелязва? — Нямаше никакъв смисъл да крие от Парис каквото и да било. Той винаги усещаше проблема още в зародиш.

— Аз го забелязах — каза Парис. — Но мисля, че Крайспън не знае още. В момента той е раздвоен между своята дама и уважението, което трябва да прояви към баща ѝ.

— Ще скрия чувствата си и от двамата. Не бих искал да нараня или да направя нещастен някого от тях.

— Ако бях на твое място, щях да внимавам с бащата на Джоан — посъветва го Парис. — Мисля, че той е забелязал интереса ти към дъщеря му.

— Благодаря ти. — Алейн се насили да се усмихне и да прозвучи както обикновено безгрижен. — Нека да празнуваме сватбата на Крайспън!

— Не прекалявай с виното. Може да кажеш нещо, което трябва да запазиш за себе си.

— Ти не беше толкова внимателен, преди да станеш рицар, уважаеми сър Парис — каза Алейн със смях.

— Нещо не е както трябва. Има нещо странно в желанието на Рудолф да задържи дъщеря си и зет си вкъщи. Изглежда истински ядосан от плановите на Крайспън да пътува до Нормандия и да отсъства няколко години. Мисля, че той обича дъщеря си твърде много и не иска да се раздели с нея.

— Че кой не би я обичал? — Гласът на Алейн беше толкова тих, че Парис едва го чу. Той погледна Крайспън и дамата до него. — Колко нежна и прекрасна е тя. Погледни колко грациозно се движи и как грее лицето ѝ, когато се усмихва. А косата ѝ — господи, тази златна коса!

— Внимавай! — Гласът на Парис беше толкова тих, колкото и на Алейн, но предупреждението беше ясно.

— Винаги съм харесвал съветите ти. Ще се вслушам и в този.

Те бяха настанени на масата между най-почетните гости. Алейн беше до Джоан.

В началото тя не го погледна, не можеше да понесе това. Понеже се страхуваше, че той ще види треперещите ѝ ръце, тя се хранеше бавно. Погледна Крайспън, който се хранеше лакомо и не забелязваше нейното смущение.

— Надявам се, че лейди Ройз няма нищо против разместването на местата — отбеляза той между две хапки. — Но не можех да допусна моите верни приятели да са на друга маса.

— Разбира се, че не.

— Те са нещо повече от мои приятели. — Крайспън подаде сребърния прибор, за да може слугата да го напълни отново, после отпи от виното и тогава продължи сериозно: — Ние тримата сме братовчеди. Майките на Алейн и Парис са сестри. Дядото на Алейн и моят дядо са братя. На една и съща възраст сме и така се случи, че живяхме в един и същи замък. Чувстваме се повече от братя и ще останем такива до края на живота си.

— Сигурна съм, че ще е така. — Джоан се молеше никога да не направи нещо, което да развали това приятелство. Забрани си да мисли за Алейн с копнеж. Трябваше да мисли само за Крайспън, нейния съпруг. Щеше да го уважава и да му бъде предана.

Но по време на празника не можеше да не говори с Алейн. Би изглеждало странно, ако го пренебрегва. Ройз се извини, че трябва да разреши домашен проблем, и остави мястото между Рудолф и Крайспън празно. Баща ѝ отново започна да изтъква необходимостта младата двойка да остане в замъка. Тогава Алейн започна разговор с Джоан.

— Крайспън е чудесен човек — каза Алейн. — Той ще се отнася добре с теб. И ти бъди мила с него.

— Ще бъда съпругата, която той иска. — Изражението ѝ беше хладно и дистанцирано. — И не възнамерявам да го откъсвам от приятелите му.

— Странно е, че Крайспън се жени пръв, след като Парис и аз винаги сме преследвали младите дами, а той не изглеждаше заинтересуван.

Чудейки се дали той не се опитва да я подразни, тя отвърна:

— Не обвинявам съпруга си за каквото и да било.

— Не съм си и помислял такова нещо. — Алейн усети нейната несигурност. Искаше му се да я докосне, за да я накара да издаде истинските си чувства. Тя се контролираше изключително добре и никой в салона не можа да забележи това, което се случваше между тях, освен Парис и може би отец Еймбрас. Наблюдателният ѝ баща също разбираше, но след сватбената церемония тя вече нямаше да е под неговата опека, а под тази на Крайспън. Алейн искаше тя да се чувства сигурна. Той не беше виждал толкова прекрасна жена преди, въпреки че се беше наслаждавал на много, включително и на високопоставени дами. Но никога не бе чувствал някоя като част от душата си. Без да обръща внимание на твърдия ѝ глас, той знаеше, че и нейната кръв кипи, че пулсът ѝ се ускорява.

Припомни си, че Джоан щеше да принадлежи завинаги на Крайспън, неговия приятел. Това чувство го накара да набере смелост и да поеме риска, въпреки че не можеше да промени нищо. Преди той и Джоан да бъдат прекъснати, Алейн каза всичко, което беше на сърцето му.

— Скъпа лейди, не знам как се случи, че бях пленен от вас, но се кълна, че ще бъда ваш слуга до края на дните си. Ако се нуждаете от мен, ако някога нещо ви се случи, само една ваша дума и аз ще ви се притека на помощ.

— Аз ще си имам съпруг, който да ме пази. — Тя говореше строго, за да прикрие чувствата си. Как искаше той да беше замълчал! Думите му бяха изкушение за нея, тя хранеше мечта, която не можеше да преследва. Обеща си да не мисли за него.

— Аз имам и обещание към него — каза Алейн тихо. — Той ми е повече от роднина. Той е мой скъп приятел и след вашата сватба вие също ще бъдете моя роднина. Времената са трудни, лейди Джоан. Кой знае какво ще се случи след година или две. Вече казах това на Крайспън, но искам и вие да го чуете — ако се нуждаете от мен, просто трябва да кажете.

Празненството беше към края си. Гостите започнаха да се разотиват. За мъжете предстоеше лов, който беше традиция за средата на лятото. Алейн подаде ръка на Джоан, за да ѝ помогне да стане. Крайспън все още слушаше недоволствата на баща ѝ. Алейн я попиваше с поглед. След няколко дни той щеше да изчезне от живота ѝ за дълго време, а тя щеше да запази спомена за него.

— Благодаря ви за обещанието за приятелство и помощ — каза тя и му подаде ръката си. — Алейн обеща помощта си на мен и на моя съпруг в момент на нужда — обърна се тя към баща си, надявайки се буйният му нрав да не се прояви.

— Въоръжената помощ е мъжка работа и не засяга никоя жена. Ако той има да каже нещо по въпроса, да го съобщи на Крайспън.

— Така и направих. Аз обещах своята помощ и на моя скъп приятел — каза Алейн и се запъти към входната врата.

— Млад глупак! — Рудолф го проследи с изпитателен поглед.

— Той е буен, но честен мъж — каза Крайспън. — Винаги може да се разчита на Алейн. Лейди Джоан, вие можете да яздите до мен по време на лова.

— С голямо удоволствие, лорде. — Джоан подаде ръката си и го остави да я води до стълбите, където останаха сами.

— Махнете тези коприни и облечете дрехите си за лов — нареди Крайспън. — Обичате ли да ловувате?

— Обичам да язда — отговори Джоан, — но не и лова. Винаги изпитвам съжаление за заловеното животно. — Тя завърши думите си с виновен смях, тъй като баща ѝ винаги я мъмреше за нейното умиление.

— Предполагам, че това е така, защото сте нежна и чувствителна дама. Това е чудесно, тъй като аз самият не съм особено запален по лова. Виждал съм твърде много лордове, които се забавляват от собствената си жестокост. Знам, че ловът е необходим — така си осигуряваме месо за храна, но проливането на кръв не е моя страст.

Той разтвори треперещите ѝ пръсти и ги постави върху сърцето си, което туптеше силно. Тя го погледна с разтревожени очи, пожела си да може и към него да изпита поне част от чувствата, които пламваха в нея при присъствието на Алейн.

Когато го погледна отново, той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Те бяха топли и меки. Когато я целуна, тя го почувства като приятел или дори като брат. Крайспън се усмихна, а тя бе неспособна да каже каквото и да било.

— Изплаших ли те? — попита я. — Съжалявам, ако е така, но не виждам нищо лошо в това да целуна годеницата си. А ти си по-красива, отколкото съм се осмелявал да си представя.

— Не, лорде мой — прошепна тя, оставяйки го да реши дали това се отнася за току-що случилото се, или за това, че се е изплашила.

Джоан усети, че червенина изби по лицето ѝ. За момент бе забравила, че Крайспън ще бъде с нея, щом се оженят. За един кратък миг, тя се остави да мисли за него като за добър приятел.

По-късно, когато вървяха през гората, ограждаща Бенингфорд, Крайспън се доближи до нея, но този път с него бяха Алейн и Парис.

— Бих искал да опознаеш моите приятели и също да ги обикнеш — каза Крайспън.

Джоан не можеше да отговори. Добре казаните, но смущаващи я думи бяха последвани от мълчание, докато не заговори Парис.

— Ще е лесно да ни обикнете, лейди Джоан. Ние сме най-забавните приятели, които ще познавате.

Джоан видя в очите му топлота и разбиране, които я накараха да се отпусне за миг въпреки присъствието на Алейн.

— Сигурна съм, че скоро ще ви приемам като мои братя.

— Всеки мъж би се чувствал благословен да ви познава, лейди. — Тези думи, изречени от Алейн, я накараха да заби увереността си.

— Този звук е от рога — намеси, се Парис. — Алейн, хайде да се присъединим към лова. Ти идваш ли, Крайспън?

— След малко. — Крайспън хвана юздите на коня си. — Вие двамата вървете, аз искам да поговоря с моята дама насаме.

Когато другите се отдръпнаха, той й каза:

— Радвам се, че ги харесвате. Мисля, че ние ще бъдем една чудесна двойка.

— Моля се за това.

— Ако нямате нищо против, бих искал да ви целуна отново. Не бих искал да ви обидя, но се съмнявам да сте целувана преди.

— Това е вярно. Винаги съм била добре пазена. — Тя си представи красивото лице на Алейн и каза: — С цялото си сърце бих искала да ме целунете.

Той трябва да е усетил колко силно трепери тялото й. Ръцете му излъчваха сила и топлина. Устните му се докоснаха до нейните, без да бъдат ужас и тревога, а топлина и спокойствие. Испита благословеното чувство, че той ще се грижи за нея и няма да допусне да я сполетяват мисли, каквито тя не би трябвало да има. Можеше да разчита на Крайспън. Под натиска на неговите устни нейните се разтвориха и тя почувства топлия му дъх.

След като се отдели от нея, Джоан докосна лицето му, но тази близост я изплаши и тя бързо дръпна ръката си.

— Съжалявам, това беше твърде необмислено от моя страна, но исках да ви докосна — каза тя объркана.

— Ти си толкова невинна, моя малка лейди. Аз съм наистина щастлив. Надявам се, че ти също си.

— О, да. Знам, че баща ми е избрал най-подходящия за мен съпруг, и с гордост ще бъда ваша жена.

— Приемам това като комплимент. Сега мисля, че ще трябва да настигнем другите.

Джоан продължи с него убедена, че след тази размяна на нежност не е способна да мисли за друг мъж. Тя остана до Крайспън по време на целия лов. Беше му благодарна, че я отведе, когато трябваше да бъде убито животното.

По-късно, на вечеря, те отново бяха заедно. Крайспън държеше ръката й почти през цялото време и тя започна да свиква с топлината на тялото му. Участваха заедно във всички забавления, а докато той разговаряше с баща й и с отец Еймбрас, Джоан изучаваше чертите му. Бъдещият й съпруг сигурно щеше да напълнее, когато достигне

определена възраст. Представяше си как ще го предотврати, като следи внимателно за това, което той яде и пие. Така правеше и Ройз с баща ѝ. Джоан предположи, че бракът ѝ с Крайспън ще е по-успешен от този на Ройз и Рудолф. Крайспън беше по-благ от баща ѝ. Тя искаше да го направи щастлив. Щеше да подреди дома им, както той пожелае.

Когато в края на вечерта, с позволенията на баща ѝ, Крайспън я изведе навън, те се целунаха нежно за лека нощ. Тя не се противопостави, когато ръцете му я обгърнаха силно. В началото бе малко несигурна, но нали той можеше да я докосва където пожелае, след като ще прекарат остатъка от живота си заедно.

След като ѝ пожела приятни сънища, той си отиде. Джоан остана обърквана от собствените си чувства, породени от отношението ѝ към двама различни мъже. Стоя дълго разтреперана, със затворени очи, преди да се съвземе и да намери пътя до леглото си.

ГЛАВА 3

В късното утро на деня преди сватбата няколко мъже обсъждаха последните детайли от сватбения договор. В момента срещата не изглеждаше толкова важна. Подробностите около зестрата на Джоан и земите на Рудолф, които щяха да наследят внуците му, вече бяха уредени.

— Убеден съм, че скоро в Англия ще има размирици — каза Рудолф на Крайспън и отец Еймбрас. — Всички знаем, че във военните дела най-често се нараняват или убиват млади мъже. Крайспън, аз предлагам в случай на ранна смърт да стана настойник на невръстните ти деца и управител на земите ти. Искам това да е записано на сватбения договор.

— Чичо Еймбрас е най-близкият ми роднина и винаги е представлявал моите интереси — каза Крайспън, поглеждайки към свещеника. — В случай на нужда бих искал той да поеме попечителството над децата ми.

— Аз не подлагам на съмнение верността на отец Еймбрас — побърза да каже Рудолф. — Той е изпълнил задълженията си към теб, и то добре. Но нека бъдем искрени. Той вече е възрастен, а аз ще живея по-дълго и ще дочакам децата ти да навършат пълнолетие. Още повече че той планува да напусне Англия за няколко години, а аз ще остана тук, в Бенингфорд.

— Тогава Алейн е другият ми най-близък роднина — отговори Крайспън. — Алейн е млад и жизнен. Той ще бъде чудесен настойник на децата ми.

— Но между него и децата няма да има пряка връзка, а аз ще съм техен дядо. Те ще наследят земите ми. Освен това Алейн живее на север от тук, докато моите земи граничат с твоите. Ако те сполети нещастие, аз ще прибера децата при мен, в моя замък.

— Всичко, което казваш, е истина. Много мило от твоя страна. — Крайспън си даваше вид, че мисли задълбочено върху аргументите на Рудолф.

— Кой би бил заинтересуван за съдбата на внуците ми повече от мен?

— Рудолф е прав. Необходима е силна ръка да пази децата на Крайспън в случай на смърт или ако той е дълго време на бойното поле. Позволете ми да направя едно предложение: ако се случи нещо с Крайспън, Рудолф ще поеме настояничеството над децата и земите му. Но ако Рудолф се спомине пръв, Крайспън ще поеме прекия контрол над земите, за да бъдат унаследени от внуците му, когато те станат пълнолетни. Какво ще кажеш, Рудолф? — обади се отец Еймбрас.

Колетанието му трая само миг:

— Съгласен.

— Ще кажа на писарите да включат тази нова кауза, за да я прочетем довечера. Мисля, че това е най-сигурният начин внуците ти да бъдат защитени, Рудолф.

— Опитвам се да мисля за всичко — отговори Рудолф.

По-късно Крайспън каза на Парис за това ново споразумение.

— Не разбирам. Бащата на Джоан е по-стар, следователно той би трябвало да умре пръв.

— Той искрено вярва, че ще има война, когато кралят си отиде, и че аз ще трябва да се бия — обясни Крайспън. — Както и да е, това е само предпазна мярка. Чичо Еймбрас също одобри това решение. Мисля обаче, че Рудолф не харесва Алейн, понеже го отхвърли като евентуален настойник. Това вероятно е добре, за да може този, който пази децата, да е близо до тях.

Докато баща ѝ и Крайспън разговаряха за сватбения договор, Джоан събираше цветя за украса на салона. Градината беше едно от любимите ѝ места. Въздухът винаги беше свеж. Тук цъфтяха рози, лавандула, мащерка и други билки. Първите розови храсти бе засадила баба ѝ. За замък, където се събираха войни, нехаещи за красотата, това беше уникална площ. Джоан беше прекарала много следобеди тук, сама или с Ройз. Така направи и днес, когато събираше необходимите билки за утрешните блюда.

В тези мигове тя искаше да се сбoguва с моминството си. Утре, когато напусне Бенингфорд, щеше да отиде в друг дом и тази градина щеше да ѝ липсва. Едва след няколко години, когато се завърне в Хоугстън, щеше отново да бере розмарин и магданоз. Чудеше се дали в замъка в Нормандия има подобна градина.

Мислите ѝ отново се върнаха към Крайспън и чувствата, които преживяваше с него. Джоан беше изплашена и от чувствата си към Алейн. Всеки път тя си обещавахе да не мисли за него, но щом го видеше, забравяше затова обещание. Трябваше да мисли единствено за Крайспън, от когото се възхищаваше и когото харесваше. Ако зависеше от нея обаче, не би се подчинила на волята на баща си и би избрала Алейн. Но дори и да се опиташе да промени нещата, нямаше съмнение — щеше да понесе жестоко наказание. А от гнева на Рудолф можеше да пострада и Ройз.

Зад гърба си Джоан чу, че се отвори врата. Последва звук от стъпки, по-тежки от тези на Ройз. Предположи, че е Крайспън, който идва да ѝ съобщи, че са се споразумели с баща ѝ. Възнамеряваше да го покани да седне до нея на малката каменна пейка и да поговорят.

Крайспън можеше да ѝ разкаже повече за плановете си относно пътуването до Испания. Но приветливата усмивка изчезна от лицето ѝ, щом видя кой е прекъснал усамотението ѝ. Като че ли той бе изникнал от забравените ѝ за миг мечти.

— Моя лейди. Скъпа Джоан — изрече Алейн. — Простете ми. Може би не трябваше да идвам тук. — Той се отдръпна с намерението да си ходи, но не го направи. Вместо това прикова очи към нея и те заговориха с думи, които устните не биха изrekli. Джоан инстинктивно разбра, че той се бореше със себе си: искаше да остане, но благоприличието го съветваше да си тръгне, за да не се случи непоправимото.

— Защо дойдохте? — Джоан съжали за зададения въпрос.

— А защо не? — „Защото не мога да живея без теб“ Това беше истинският отговор и той беше по-ясен, отколкото ако го бе казал гласно.

— Аз не мога... Ние не трябва... — Тя спря, борейки се със сълзите си.

— Не бива — съгласи се той.

Те стояха, разделени от градината, и просто се гледаха. Тя попиваше с поглед лицето и тялото му, за да не ги забрави никога. Без да осъзнават, те се бяха приближили един до друг, неспособни да устоят на силата, която ги привличаше. Алейн стоеше неподвижно, а Джоан протегна ръка към него.

— Защо се случва всичко това? — промълви тя, разкъсвана от терзания. — Защо сега, точно преди да срещна Крайспън? Ако знаех, щях да обикна първо него и всичко това нямаше да се случи.

— О, не, тук грешиш — каза той, като направи още една крачка към нея. — Щеше да се случи съвсем същото, само че хиляди пъти по-лошо. Ако се бяхме срещнали, след като се бе омъжила, ти нямаше да си невинната девойка, непознаваща страстта и нежността, които аз познавам, и тогава нищо нямаше да е в състояние да ни раздели. Единствено твоята невинност и предаността ми към Крайспън ме държат далеч от тебе.

— Знам, че това, което говориш, е грешно — прошепна тя. — Никой мъж не може да докосва чужда годеница или съпруга. Но аз чувствам, че това, което е в сърцето ми, е чисто и истинско.

— Същото е и с мен.

— Аз харесвам Крайспън — продължи тя, като че ли той не е говорил. — Той ще бъде чудесен съпруг.

— Да, ще бъде. Той никога няма да нарани сърцето или тялото ти, както аз бих могъл да го направя. Ще бъде достоен съпруг и баща на децата ти.

Твърде млада и неопитна, за да разбере собствените си емоции, Джоан не можеше да устои на изкушението да почувства ръцете му около себе си. Тя остави кошницата с цветя и протегна и другата си ръка към него.

— Моля те, моля те — прошепна едва доловимо.

Той пристъпи по-близо, толкова близо, че тя можеше да усети ударите на сърцето му. В следващия миг беше в прегръдките му, а устните му докосваха нейните.

В изминалите два дни Алейн бе потискал желанията си и сега те пламнаха с неудържим пламък. Той прокара език по устните ѝ и усети нейната сладост. Тя незабавно му отвърна, притискайки се в него. Нейната неочаквана реакция го доведе до екстаз, за който той не бе подозирал.

Алейн най-сетне отдели устни от нейните.

— Господи — каза той в ухото ѝ, когато видя подутите ѝ устни и очите ѝ, пълни със сълзи. — Джоан, какво направих с теб?

Той забеляза лекото потрепване на нежното ѝ тяло, за което толкова страстно мечтаеше. Ръцете му обгърнаха нейните.

— Вината не е твоя. Ти си едва на четиринайсет и си съвсем невинна. Аз съм седем години по-голям от теб и аз съм този, който трябваше да предотврати това.

— Аз съм жена и... — изхлипа тя. — Утре по това време ще бъда омъжена за човек, който е също седем години по-голям от мен.

— И в утрешната нощ ти ще бъдеш в леглото на Крайспън, не в моето. — Джоан почувства жестокостта на този факт. — Тази нощ ще умра от копнеж по нещо, което никога няма да имам. Но няма да докосна отново това, което по право принадлежи на Крайспън. Няма да ме видиш и в Хоугстън, докато не минат много години и не започна да те приемам само като приятел.

Никой не каза нищо. Той отдръпна ръце от нея, обърна се и се запъти към изхода на градината. За един кратък миг се обърна и видя сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Ти ще останеш моята единствена истинска любов. — Тези толкова тихо прошепнати думи отекнаха хиляди пъти в съзнанието на Джоан.

Ройз беше неотлъчно до Джоан в деня преди сватбата. Докато траеше обядът, на който присъстваше и Крайспън, тя забеляза, че нещо притеснява Джоан. Като домакиня имаше право да стане по-рано от масата и тя се обърна към Рудолф:

— Лорде — каза тя, — остана малко за довършване по роклята на Джоан. После ще ни е нужно време, за да се изкъпем и да си починем. Моля за вашето извинение аз и Джоан ще отсъстваме от днешния лов, тъй като тя трябва да си почине добре.

Тонът на Ройз беше толкова благ, че дори и да имаше някакви възражения, Рудолф едва ли би ги изказал.

— О, да — каза той, — тя изглежда твърде бледа, а не трябва да е такава пред бъдещия си съпруг дай ѝ някаква отвара от билки, за да поспи добре, тъй като се съмнявам, че ще може да стори това през следващата нощ. А ти — той хвана брадичката на Джоан така, че тя да го погледне в очите — запомни какво ще ти кажа. Не искам никакви хлипания и треперения утре. Ще правиш това, което съпругът ти иска от теб, и трябва да ме дариш с внуци колкото е възможно по-скоро.

Когато двете жени излязоха от салона, Рудолф се приближи към личния си пазач Бейъд и му каза:

— Този Алейн не ми харесва. Като че ли иска да стори нещо лошо. Забелязал ли си? Мисля, че е хвърлил око на дъщеря ми.

— Но тя скоро ще се омъжва. След два дни празненствата ще са свършили и Джоан ще е далеч от тук.

— Надявам се, че тогава този Алейн ще се махне и няма да го видя повече. Той е единственият човек, който може да провали плановете ми.

В действителност не беше останало нищо за шиене по сватбената рокля на Джоан. Това беше просто извинение, с което да се измъкнат. Ройз беше достатъчно умна и познаваше Джоан достатъчно добре, за да разбере, че нещо сериозно тревожеше доведената ѝ дъщеря.

Те прекараха следобеда в будоара на Джоан, като се подкрепяха с плодове и подсладено вино. След седемгодишен брак с Рудолф, Ройз беше добре обучена в изкуството да извлича информация от всеки. Нямахте да ѝ отнеме много, за да разбере цялата история от Джоан.

— Може би това, което чувстваш към Алейн, е просто начин да се противопоставиш на това, което ще се случи утре вечер — предположи Ройз. — Нужно е да решим какво ще правим с теб.

— Но аз харесвам Крайспън много — промълви Джоан. — Толкова съм объркана. Ако Алейн не беше дошъл в Бенингфорд, бих се омъжила за Крайспън с удоволствие и бих мислила само за съюз с него до края на живота ни. Когато Крайспън ме целува, той е мил и нежен, но когато ме целуна Алейн...

— Той те е целунал? — прекъсна я Ройз учудена.

— Тази сутрин в градината — призна Джоан доволна, че има пред кого да излее болката си.

— Той се е осмелил?! — Ройз изглеждаше толкова ужасена от това признание, че Джоан се замисли дали тя няма да разкаже на Рудолф.

— Но това беше само една целувка.

— Не трябваше да те оставям сама дори и за миг. Ако Рудолф научи това...

— Няма да научи, докато не му кажеш — каза Джоан. — След целувката той не ме е докосвал повече.

— Как беше? — Джоан никога не бе виждала мащехата си толкова развълнувана.

— Беше така, сякаш сърцата ни са свързани и никога повече няма да се разделят. — Джоан си спомни целувката за миг.

Ройз се изправи и погледна през прозореца. За голямо учудване на Джоан, тя започна да плаче. Никога преди това не я бе виждала да хлипа така.

— О, съжалявам, че те разстроих. — Джоан обгърна раменете на Ройз. — Не трябваше да ти казвам.

— Как бих... — заговори Ройз, все още гледайки към горския пейзаж. — Как бих искала някой красив мъж да дойде и да пожелае да ме целуне, да запали огъня в сърцето ми. Бих искала някой да се отнася към мен с нежност — поне веднъж в живота си да бъда обичана...

— Това бих искала и аз — започна Джоан, отворила сърцето си за това, за което не се осмеляваше да мисли преди. — Бих искала Алейн да ме целуне отново така, да постави ръце около тялото ми и да ме притисне силно, както в градината. Но аз знам, че никога няма да го направи отново.

— Чудя се коя от нас е по-нещастна — каза Ройз. — Ти поне ще можеш да напуснеш Бенингфорд. — С усилие тя спря да плаче. — Трябва да забравим глупавите си мечти. Аз няма да кажа на никого за тайната ти. Не се страхувай за това. А сега поръчах на слугите да приготвят вана с топла вода, за да се изкъпем. Тъй като всички ще ходят на лов, ние сме свободни да правим каквото си искаме. За вечеря ще ти донесат поднос с храна. Аз ще трябва да седя до Рудолф, но ти можеш да бъдеш извинена. Тази нощ няма да виждаш никого от мъжете, които те притесняват — нито Рудолф, нито Алейн, нито Крайспън. След един спокоен сън утре ще се чувстваш по-добре.

— Ти си толкова добра с мен. — Джоан целуна мащехата си и изтри сълзите ѝ.

Вечерта, когато прислугата приготвяше подноса, Ройз сама сипа една кана с вино. В нея тя сложи билки, които щяха да помогнат на Джоан бързо да заспи. На Рудолф каза, че Джоан отсъства, защото иска да си почине.

ГЛАВА 4

Сватбената премяна на Джоан беше така подбрана, че да подчертава русата ѝ коса и сапфирените очи. Дългите фусты бяха от меко падаща коприна със златист оттенък. Отгоре носеше наметало от по-тежка коприна — част от облеклото, използвано за пръв път преди шест години от дъщерята на краля — Матилда. Тя беше вдовица и се възползваше от всички нововъведения в модата, които бяха донасяни от континента в бащиния ѝ двор. Наметалото на Джоан беше от зелено-синя коприна, дълго до коленете, и с къси ръкави. Всичките му ръбове бяха гарнирани със златна бродерия. Тънката ѝ снага беше обхваната също от златен колан, който чудесно пасваше с бижутата ѝ. На главата си носеше диадема, която прибираше русите ѝ коси, падащи до кръста.

Ройз, която беше по-слаба от Джоан и с черна коса, беше облечена в зелена рокля и сребристо наметало. Под нейната диадема имаше фина мрежа, която обвиваше косите, както подобава на омъжена аристократка.

Почти всички присъстващи дами бяха облечени по подобен начин. Изключение правеха някои по-възрастни, които все още се придържаха към предишната мода. Повечето от мъжете носеха туники, панталони и бижута. Туниката на Крайспън беше в същия цвят като наметалото на Джоан — чиста случайност според Ройз. На Парис беше във вишнево, а на Алейн в тъмнозелено.

През по-голямата част от сватбения ден Джоан беше неспособна да мисли ясно. Тя позволи на Ройз и прислугата да я облекат и разкрасят, като че ли беше парцалена кукла. Ходеше където ѝ кажеха, стоеше както и където ѝ заповядат. Смътно си спомняше после момента, в който отец Еймбрас прочете сватбения договор. Не помнеше как бяха изrekli името ѝ, после това на Крайспън и на всички свидетели. След като беше прочетен целият договор, Рудолф триумфално се произнесе, че тя вече е съпруга на Крайспън. Не помнеше как Крайспън ѝ подаде ръка, за да преминат от салона в малкия параклис, където бе отправена сватбената благословия.

След литургията оставаше само бракът да бъде консумиран, но това щеше да стане след дълги часове на пиене и забавления. Джоан седна до Крайспън на масата и му позволи да държи ръката ѝ. Тя се усмихваше, когато трябваше, но мислите ѝ бяха насочени към предстоящата нощ.

Постепенно денят превалише и Джоан загубваше представа за това, което ставаше около нея. Тя чу Рудолф да дава съвети на зет си. После Крайспън я погледна и разбра, че тя е разтревожена от грубите забележки на баща си. Той я прегърна.

— Вярвам, че всички младоженки са разтревожени преди първата си брачна нощ. Не бива да се страхуваш от мен, Джоан. Нямам желание да те нараня.

— Не се страхувам. Знам си задълженията и изслушах всички проповеди на баща ми. Ще износя колкото деца мога, за да осигуря на теб и на него наследник.

— Звучи много коравосърдечно по начина, по който го каза. — Чистите очи на Крайспън срещнаха нейните. Гласът му беше тих и мил. — Винаги съм смятал, че жената трябва да има право да избира съпруга си.

— Не мога да споря с баща си за избора му — каза тя, без да добави, че ако имаше право на избор, не би прекарала предстоящата нощ с Крайспън, а с неговия братовчед и приятел Алейн. Но тя нямаше право да бъде толкова честна и каза само думите, които Крайспън би искал да чуе. — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да съм добра съпруга.

Той постави ръка върху рамото ѝ и я целуна леко по устните. Последва наздравица сред гостите. Джоан отвърна с наивна готовност. Но когато Крайспън я пусна, първият човек, когото видя, бе Алейн. Той стоеше далеч от тях. Лицето му бе огряно от светлината на свещите. Устните му бяха стиснати до болка, очите — потъмнели и пълни с тъга и копнеж. Бе втренчен в нея.

Джоан искаше да крещи, да изплаче собственото си страдание, да удря с юмруци по масата, за да прогони скръбта, болезнено раздираща сърцето ѝ. Но тя не направи нищо от това. Беше добре възпитана и не изрази чувствата си пред гостите.

Объркана, Джоан скри лицето си в широкото рамо на Крайспън. Той я притисна силно и погали косата ѝ.

— Всичко е наред. Милото ми момиче, не се плаши. Всичко ще е наред. Обещавам.

— Ти си толкова добър с мен. — Джоан беше засрамена от това, че е неспособна да отиде в леглото му с открито сърце.

Сватбената нощ премина, както бе планирана. Дамите заведоха Джоан в спалнята, където тя и Крайспън щяха да започнат съвместния си живот. Там те я съблякоха и бързо я изкъпаха. Едва бяха привършили, когато на вратата се почука. Ройз я отвори и вътре нахлуха мъжете начело с младоженеца. Отец Еймбрас благослови сватбеното легло и отпрати молитва бракът да е плодотворен и да се родят много деца. Той хвана ръцете и на двамата и каза на Крайспън да целуне булката. Мъжът с готовност го стори и действията му бяха последвани от язвителния хумор на Рудолф.

— Ще се справиш отлично, синко, и помни добре съветите ми. — Рудолф беше доволен, че плановете му се осъществиха.

За Алейн това беше най-тежката част от дългия и тъжен ден. Той не можеше да откъсне поглед от полуголата Джоан, от нейната гладка кожа и по детски невинно тяло. Първият и последният поглед върху това обично тяло щеше да остане в съзнанието му завинаги.

Джоан разбра, че той я гледаше, и се изчерви, но Алейн задържа погледа си върху нея, докато сините завеси на леглото не бяха спуснати. Преди те да я скрият, той видя върху лицето ѝ изписан ужас.

Алейн си каза, че е глупак. Никое невинно момиче не би се чувствало добре, ако в съпружеската спалня влезе тълпа от цинично подвикващи хора. Той се надяваше, че Крайспън ще е мил с нея. Братовчед му не се отнасяше страстно към жените, но поне нямаше да я нарани. Той имаше добро сърце и не би тормозил една жена. Това бе единственото, за което Алейн можеше да благодари на бога.

Що се отнасяше до него, не му оставаше нищо друго, освен да им пожелае всичко най-хубаво и да излезе, преди да е казал или направил нещо, за което да съжالياва. Другите гости също трябваше да оставят двойката насаме. В много случаи празнуващите оставаха в спалнята, докато бракът бъде консумиран.

След като се увериха, че двойката е добре настанена в мекото легло, гостите излязоха и отидоха в салона, за да продължат веселбата. Тогава Алейн напусна празника. Той се спусна по стълбите, взе една

кана от най-хубавото вино на Рудолф и се запъти към конюшната. Там седна върху купчина слама и се зае да изпразни съдържанието на каната. Това обаче не облекчи раздиращата го отвътре болка. Когато видя, че виното е свършило, той запрата каната в дървената преграда и тя се разби на парчета.

Легна върху сламата, закри лицето си с ръце и се опита да забрави образа на полуголата Джоан. Тя и неговият братовчед щяха да прекарат цялата нощ зад тежките сини завеси. Представата за тази картина му причини още по-голямо страдание, а собственото му желание към Джоан се превърна в непоносима болка, която терзаеше не само духа, но и младото му тяло.

— Защо? — изстена Алейн. — О, Господи, Джоан, защо не можеш да бъдеш моя?

— Ти знаеш защо. Крайспън е по-висшестоящ барон. — Парис се настани до него. — Ето. Донесох ти още една кана с вино. Това е единственото, което ще ти помогне тази нощ. Утре ще трябва да помислим за нещо друго.

— Ти си чудесен приятел. Най-добрият от всички приятели и аз толкова много те обичам, Парис — говореше Алейн с пияния си провлачен глас. Той взе предложената кана, вдигна я и изля съдържанието ѝ в гърлото си.

— Утре сутринта ще си болен — предупреди го Парис.

— Защо пък утре сутринта? Че аз съм болен и сега и никога, ама никога и никой няма да може да ме излекува. Знаеш това, нали, стари приятелю? Никога няма да бъда излекуван. Никога. Ще я обичам до края на живота си, докато умра.

— Никога е прекалено дълъг период от време — каза Парис и взе празната кана от ръцете на Алейн точно преди той да запрата и нея. Беше донесъл наметалото на Алейн и покри раменете му с него. За да покаже, че е съпричастен към болката на приятеля си, той сам изпи няколко глътки, зави се и легна да спи.

Между сините завеси на сватбеното легло съпрузите лежаха плътно един до друг, без да се докосват. През целия си кратък живот Джоан никога не е била толкова обърквана и изплашена.

— Ти каза, че Ройз ти е обяснила какво трябва да правиш и какви са ти задълженията, когато си с мен.

— Да. — Гласът на Джоан бе едва доловим. — Знам, че не трябва да ти се противопоставям каквото и да правиш с мен.

— Мисля, че ти също трябва да изпиташ удоволствие, Джоан. — Той протегна ръка към гърдите ѝ. Тя изненадана трепна и Крайспън се отдръпна.

— Ще е много по-добре, ако мога да те виждам — каза той.

— Добре, че не можеш. Бих се срамувала, ако ме видиш без дрехи.

— Няма от какво да се срамуваш. Аз съм твой съпруг, а и ти имаш най-прекрасното тяло, което някога съм виждал.

Той постави ръката си отново върху гърдите ѝ. Сега тя не се противи и остана да лежи под него. Нежно, той вкуси зърната ѝ едно по едно. После целуна устните ѝ, но това не беше като целувката на Алейн. Крайспън не бе способен да запали в нея огъня, който предизвикваше Алейн. Повлияна от тази мисъл и от спомена за другия мъж, Джоан докосна с език устните на Крайспън. Мигновено той се отдръпна.

— Къде, по дяволите, научи това? — запита я той. — Само проститутките правят така.

— Не знаех — оправда се тя. — Виждала съм слугите да го правят. Мислех, че ще ти хареса.

— Джоан, ти най-много ми харесваш, когато се държиш като невинна девойка, каквато си сега, и като скромна съпруга. Има някои неща, които добрите и почтени жени не правят.

— Но аз не знаех. — През съзнанието ѝ премина мисълта, че Алейн я бе целунал по този начин и не я смяташе за непочтена жена. Той също ѝ бе казал, че я обича, нещо, което Крайспън не направи.

— Разбира се, че не си знаела — нежно заговори Крайспън и отново я целуна по устните. — В невинността си ти си си позволила да бъдеш подведена от глупавите слуги. Не трябва да го правиш повече. Не подобава на съпруга на барон. Ще те науча на всичко, което трябва да знаеш и да правиш в това легло.

— Да, лорде. — С голямо усилие тя се опита да пропъди мисълта за Алейн и да се концентрира върху Крайспън.

Съвсем скоро тя откри, че няма от какво да се плаши. По природа Крайспън бе нежен, може би по-подходящ за уседнал живот, а не за военни подвизи. Той се отнасяше към нея изключително учтиво и

мило. Целуваше я често, но винаги със затворени устни. Докато я целуваше, докосваше гърдите, раменете и други чувствителни части на тялото ѝ. Постепенно тя свикна с неговото докосване и дори започна да му се наслаждава. Когато Джоан започна да отвърща на милувките му, той проникна нежно в нея. За нейно учудване, тя не се изплаши, тъй като усилията му бяха довели до желания резултат. Тя усети първоначално лека, а после все по-силна болка, която бе съсредоточена само в едно място.

— Опитвам се да бъда нежен и да не ти причинявам болка.

— Разбирам. — Тя пое дълбоко дъх и обгърна раменете му.

Той започна да се движи в нея. Постепенно болката премина в сладка топлина, която я изгаряше отвътре. Тя отметна глава назад задъхана.

— Заболя ли те? — запита той, погрешно изтълкувал движението ѝ.

— Не, лорде. Приятно е — увери го тя, молейки го да продължи.

— Чудесно. — Той я целуна. — Надявам се, че наистина е така. — Направи още няколко движения, пое дъх и после се отдръпна от нея. Джоан сграбчи раменете му, за да го задържи в положението, в което беше.

— Моля те не спирай, лорде.

— Трябва да спра сега. И ме наричай Крайспън.

— Беше толкова нежно и красиво — каза тя. — Дори не бе толкова болезнено, колкото очаквах. Ще го направим ли отново?

— Да, разбира се — обеща той. — Всяка нощ ще го правим, за да се сдобием с наследник.

Тази нощ те се любиха още много пъти и преди да заспят, Крайспън каза на съпругата си:

— Мисля, че ще ни е много хубаво, когато сме заедно.

— Аз също, лорде — исках да кажа — Крайспън — отговори тя.

ГЛАВА 5

Време е да ставаш. — С тези думи Парис изля пълна кофа със студена вода върху Алейн. Той изстена и се изправи. Разтърка очи, а после отново се отпусна върху сламата.

— Хайде, Алейн. Късно е вече. Ще забележат отсъствието ни и ще трябва да даваме обяснения.

— Искам да спя. — Алейн зарови глава в сламата.

— Добре! В такъв случай ще трябва да опитам отново. Парис изля още една кофа със студена вода върху Алейн. Втория път той се съвзе по-бързо и започна да крещи на приятеля си. Тогава се появи конярят.

— Хей, какво става тук? — попита той. — Не знаете ли, че като мокрите сламата, ще изгние? Бандити! Махайте се от тук!

— Ние сме гости на барон Рудолф — каза Парис с надменен тон — и не ми харесва начинът, по който говориш с по-високостоящи от тебе.

— Гости, а? — Конярят се изсмя на думите на Парис. — Рудолф обича конюшната винаги да е в изрядно състояние и когато му кажа какво сте направили вие двамата, ще бъде много ядосан. А сега да видя къде са женичките ви. Не обичам разврата, още повече в конюшната ми.

— Няма никакви жени. — Алейн се изправи и прегърна Парис през рамото. — Аз съм се отрекъл от тях.

— Тогава си научил много малко в краткия си живот. — Сега по-благоразположен, конярят добави: — По-разумно би било да се махнете от тук и да се преоблечете. Аз ще кажа на момчето от обора да почисти мократа слама.

— Съжالياваме за случилото се. — Парис реши, че ще е добре да умиловити мъжа, и пхна една монета в портмонето му. — Приятелят ми не се чувстваше добре през изминалата нощ и се нуждаеше от място, където да почине.

— Попрекалил е с пиенето, а? — каза конярят и с невероятна бързина прибра монетата. Сигурно този човек имаше навик да събира

пари от пренощувалите в обора и броят на тези хора не беше малък. Тъмните ъгли на обора бяха най-подходящото място, където оръженосците можеха да доведат някоя красива кухненска прислужница. Самият Парис бе водил жени в чужди конюшни, докато се занимаваше с военни дела.

— Благодарим ти за любезността — каза Алейн, залитайки. Парис мигновено го хвана за ръката.

— Все още си пиян, ако питаш мен — отбеляза конярят. Той съзря двете кани, едната от които беше счупена. Вдигна здравата и каза: — Явно много вино сте изпили снощи.

— Повече отколкото трябваше — отговори Парис, но погледна Алейн и каза: — Ала това не е достатъчно.

— Аха, значи е заради жена — отбеляза конярят, като гледаше как Парис извежда Алейн навън.

Алейн спря в двора и запримигва на ярката слънчева светлина.

— Хайде, първо ще посетим банята — подтикна го Парис. — Сигурен съм, че ще се почувстваш по съвсем различен начин. После ще се обръснеш, ще облечеш нови дрехи, ще се нахраниш и отново ще бъдеш в отлична форма.

— Това, което казах, беше вярно. Отказах се от всякакви жени.

— Тези думи са продиктувани от силното ти главоболие. Не ми приличаш на монах — заговори Парис с характерното си чувство за хумор. — Все пак, ако наистина си толкова луд, че да направиш това отвратително нещо в нейна чест, тогава ще остане една жена, от която няма да си се отказал.

Топлата вода и парата в банята направиха чудо с Алейн. След като облече чисти дрехи и бе избръснат, той наистина се почувства по-добре. Заедно с Парис влезе в големия салон, за да се нахранят и да изпият по чаша топло питие.

Първото нещо, което съзря Алейн, беше Джоан. Тя носеше зелена рокля, а на главата си имаше мрежичка, каквато носеше Ройз предната вечер. Джоан се усмихваше и изглеждаше, че единственото нещо, което виждаше тя, бе Крайспън. Тя го съзерцаваше с любов и възхищение, а той ѝ отвръщаше със страст и топлина. Всичко това потресе Алейн.

— По дяволите! Защо са станали толкова рано?

— Вече е почти обед — каза му Парис. — Хайде да ги поздравим. Това със сигурност не можем да избегнем, така че да го направим.

— Заповядайте! — каза Крайспън, щом ги забеляза. — Къде се бяхте скрили?

— В конюшната — отговори Алейн, обърнат към Крайспън, защото не се осмеляваше да погледне Джоан.

— Ха — изсмя се Крайспън, — с някое младо слугинче, предполагам?

— Не, с кана вино — каза Парис. — По-точно с две кани вино. Втората я донесох аз.

— А как са сега главите ви? — Крайспън продължаваше да се смее, без да разбира, че нещо не е наред.

— Главата ми е добре — отговори Алейн и добави тихо: — Само сърцето ми е наранено.

Крайспън не го чу, за разлика от Джоан. Алейн видя слисаното ѝ изражение, видя как от възъчно бледо то стана алено.

— Ще дойдете ли с нас на лов? — попита Крайспън, все още несъзнаващ напрежението между Алейн и Джоан.

— Ще дойдем, но само ако е останала закуска и за нас. — Парис постави ръка върху рамото на приятеля си и го насочи към масата, където имаше хляб, сирене и месо за всички, които искаха да закусят. Отдалечавайки се от Джоан, Крайспън отиде при тях.

— Толкова време ви търсих. Знаете, че женитбата ми няма да промени приятелството ни, нали?

— Нито ще се промени фактът, че сме братовчеди — каза Парис, преди Алейн да може да проговори. — Но една жена винаги променя мъжа.

— Мисля, че го променя към по-добро — каза Крайспън със сериозно изражение. — Джоан е страхотна и изобщо не е толкова срамежлива, колкото се страхувах, че ще бъде. Тази сутрин съм много щастлив.

— Е, това е вече нещо, което се радвам да чуя — Рудолф изникна зад тях. — Добър да е денят ви, младежи. Крайспън, ако може да ми отделиш няколко минути. Искам да поговоря с теб. Смятам, че докато си в Нормандия, аз мога да направя някои неща в Хоугстън от твое

име. Чудех се... — Той се отдалечи заедно с Крайспън и остави двамата приятели сами.

— Ако има нещо, което може да промени приятелските ни отношения с Крайспън — Парис се загледа след тях, — това е неговият тъст.

— Той изобщо не одобрява заминаването на младоженците в чужбина — каза Алейн. — И вчера беше гневен заради това.

Те видяха как Крайспън и Рудолф преминаха през салона, видяха и Джоан, която ги последва.

— Не мога да стоя повече в Бенингфорд. Това ме убива — каза Алейн и стана.

— Не можеш да си тръгнеш точно сега — посъветва го Парис. — Крайспън ще иска да знае защо си променил плановете си, след като му обеща да останем тук, докато той и Джоан отпътуват.

— Що за съвет, стари приятелю? — В думите му нямаше хумор. Парис разбра, че той ще избухне. Алейн нямаше да може да се примири да гледа двамата влюбени. Трябваше да се направи нещо, за да бъде излекуван от любовната треска.

— Остани само днес и утре — предложи Парис. — Това ще задоволи Крайспън и няма да обиди Рудолф, което ще се случи, ако си тръгнем по-рано. Ще бъде достатъчно лесно да избегнеш това, което не искаш да виждаш, по време на лова. Самият лов ще ти помогне да се разтовариш. А за вечерта ще трябва да помислим как да се измъкнем от големия салон. Утре вечер ще съобщя, че искам да поема задълженията си в Хоугстън най-сетне. Ще кажа също, че се изморих от безкрайните празненства и пиенето. Крайспън ме познава добре и ще повярва. Ти ще му кажеш, че искаш да ми правиш компания и затова ще дойдеш с мен в замъка. Мисля, че той ще приеме подобно извинение.

— Дотогава има цели два дни. — Алейн поклати глава. — Не искам да остана толкова дълго, а и няма да мога да издържа.

— Направи го в името на приятелството. Това е най-добрият начин да се справиш с тази ситуация.

— Добре — предаде се Алейн. — Още веднъж ще приема съвета ти. Изобщо няма да ми е лесно. Съдбата не е на моя страна, откакто съм в Бенингфорд. И ако ме видиш да пия твърде много, моля те, спри ме. Искам да бъда с ясно съзнание следващите два дни.

В следващите години Алейн много пъти си пожелаваше да бе напуснал Бенингфорд веднага след сватбата. Толкова много неща щяха да са по-различни, ако бе последвал интуицията си. Но тъй като той остана, една дълга драма започна своето начало.

Положи големи усилия, за да стои далеч от Крайспън и Джоан. Когато Крайспън беше сам, беше по-лесно. Алейн го обичаше така, както обичаше Парис. Те тримата имаха прекрасни спомени от съвместния си живот, изпълнен със смях и приключения. Крайспън беше по-различен. Докато двамата бяха буйни и непокорни, той беше благ и често замислен. Никога обаче не се бяха карали и Алейн нямаше да допусне това да се случи сега. Поради тази причина той държеше езика си зад зъбите, не пиеше и се отнасяше мило с всички, дори с Рудолф и неговия телохранител. Той броеше часовете, които оставаха до напускането му, и се опитваше да не мисли за Джоан.

Докато Алейн внимаваше с виното, Рудолф пиеше без мярка. Той беше изключително щастлив от факта, че бракът на Джоан е консумиран и скоро можеше да стане дядо.

— Сватбите са прекрасни забавления — каза той на Ройз, която стоеше от дясната му страна. — Самият аз се чувствам като младоженец. — Като доказателство той прегърна Ройз.

— Лорде мой, моля ви. Това е неприлично — възпротиви се тя. — Какво ще си помислят гостите?

— Повечето от тях ще си помислят, че ще създам собствен син, преди Джоан и Крайспън да ме дарят с наследник — каза Рудолф и похотливо се усмихна. — А и ти не трябва да си толкова скромна, жено. Никой не може да види какво става под масата, а дори и така да е, какво значение има това. Ние сме съпрузи и това ни е позволено.

Ройз се опита да се отдръпне от съпруга си, но неговата прегръдка бе доста стегната и тя не успя. Погледът ѝ бе отправен безцелно напред, тя седеше отвратена и не събра кураж да избутира ръцете му. Искаше да го накара да се отнася с уважение към нея поне на публично място, А вместо това се налагаше да понесе всичкото това унижение.

Парис седеше до Ройз. Тя знаеше, че той е забелязал вулгарното отношение на Рудолф към нея. Със сигурност бе видял и грубите му

пощипвания. А и как ли някой от присъстващите би могъл да не ги забележи? В този момент спасител на Ройз бе Бейъд. Той се приближи до масата и съобщи на Рудолф нещо за нощната охрана, което отвлече вниманието му. Едва тогава Ройз се освободи. Тя усещаше, че лицето ѝ пламти. Мислеше, че ще умре от срам, особено след като забележа погледите на някои дами изпълнени със съжаление. Всички те се бяха вторачили в нея и тихо коментираха положението ѝ.

— Лейди Ройз — започна разговор Парис, — този сос е неустоим. Сигурно го правите по специална рецепта, която пазите в тайна.

— Научих я от майка си, а тя бе изключителна домакиня — отговори Ройз, разбирайки към какво се стремеше тон. Погледна го в очите, където очакваше да открие съжаление, но той я дари с приятелска усмивка. Явно бе истински джентълмен.

— Тогава, лейди Ройз, отправям комплименти към вашата майка и към дъщеря ѝ също.

— Оставям домакинството почти изцяло на прислугата. Аз само ги контролирам — каза Ройз, изключително доволна, че говорят по неутрална тема. — Специално този сос приготвям винаги сама. Когато се задомите, сър Парис, ще изпратите съпругата си при мен, за да я науча как се приготвя. Така тя ще може да го приготвя за вас.

— О, вашата красива външност съответства на доброто ви сърце. Благодаря ви. — Парис си позволи за миг да докосне лакътя ѝ, без Рудолф да забележи. Жестът бе изключително мил и натъжи Ройз.

— Парис, спомняш ли си... — Крайспън се наведе през масата и заразкава една история от детството им. Парис се включи в разговора.

Ройз се облегна назад, за да могат двамата приятели да се виждат, докато говорят. От другата страна на Крайспън стоеше Джоан и се забавляваше с историята, която разказваха. Ройз се страхуваше Рудолф да не забележи, че вниманието ѝ е насочено към Парис, и затова внимаваше, докато го изучаваше. Тя се възхити от това, което видя. Лицето му бе издължено, фино, с току-що набола брада. Брадата, както и косата, бяха черни, а очите му — толкова тъмнокафяви...

Тя знаеше, че милото отношение към нея не означава нищо. Парис се държеше с нея така, защото бе добре възпитан и нямаше други помисли, но тя запази приятното чувство, че се е отнесъл с нея като с дама. Рудолф бе толкова груб и вулгарен! Сър Парис никога

нямаше да бъде груб към жена. Ако имаше такава, той би се грижил чудесно за нея и винаги би я уважавал. Това джентълменско отношение събуди в сърцето на Ройз топлина, която тя запази.

По време на следобедния лов Крайспън бе хвърлен от коня си. Смеейки се на собствената си несръчност, той се изправи, изтръска дрехите си и увери останалите, че е добре. Но вечерта, когато се прибраха в двореца, той започна да усеща болки. Парис и Алейн отидоха с него в спалнята, където бързо го освободиха от дрехите му, за да могат да го прегледат добре.

— Та това е голяма синина — каза Парис и докосна подутото място върху гърдите на Крайспън. След като го разгледа по-внимателно, той каза: — Мисля, че нямаш счупени ребра, но ще трябва да ти сложим топъл компрес и билкова отвара. На лактите и коленете също, ако възнамеряваш да ловуваш утре. Къде е твоят оръженосец? Ще го изпратя до кухнята за леген с топла вода.

— Той се упражнява в момента — каза Крайспън и се опита да стегне мускулите на раменете си. — Ох, как боли! През последните дни тренирах толкова упорито и не трябва да губя форма. Трябва да се върна към упражненията.

— Избий си тези неща от главата. — Парис взе един шал и го уви около рамото на Крайспън.

Това бе шалът на Джоан — тъмносин като очите ѝ. Алейн я бе видял да го носи през една по-хладна вечер. Той си наложи да не гледа към него.

— Аз ще донеса леген с вода. — Алейн предложи това, за да може да излезе от стаята, която Крайспън делеше със съпругата си. Тук въздухът ухаеше на розовата тоалетна вода, която тя използваше. Малките пантофи до дрешника също му напомнях за нея.

Алейн почти стигна до кухнята, когато срещна Джоан. Тя носеше вода и кана, от която се издигаше пара. Алейн си наложи да потисне всички чувства и я погледна.

— Значи вече знаеш, че той е паднал. — Той взе каната от ръцете ѝ и се отправи нагоре. Тя го последва.

— Бих искала в този момент да бях до него, за да му помогна, но баща ми не ми позволява да яздя. Страхува се. — Тя прекъсна за миг,

погледна го и колебливо продължи: — Баща ми се страхува, че ако съм бременна и отида на лов, може да пометна.

— Не трябва ли това да решава Крайспън? — Алейн се опита да пропъди мисълта, че Джоан сигурно носи детето на приятеля му.

— Баща ми налага волята си и върху Крайспън — каза тя.

— А ти винаги се подчиняваш на Рудолф, нали? — Алейн сам отговори на въпроса си. — Разбира се, че е така. Ти винаги си го правила и ще продължиш да го правиш. — Тя долови сарказма в думите му. Искаше да протестира, но не го направи. Искаше да му каже, че жената винаги е в подчинено положение и трябва да се съгласява с решенията на някой друг, но той не ѝ остави такава възможност. — За какъв, по дяволите, се мисли този Рудолф? Защо взема решения вместо теб и отнема правата на съпруга ти? Под чие крило трябва да си ти, Джоан — под това на баща ти или под това на съпруга ти?

— Ако трябва да бъда искрена — под крилото на нито един от двамата. Сама отговарям за себе си — заяви тя. — Мога да покажа на всички арогантни мъже какво значи истинска жена и как се държи тя.

— Арогантни? — Той я погледна изненадан. — Ще трябва да видим това. Извини ме, Джоан. Не исках да те обидя. Просто съм разтревожен за Крайспън.

— Баща ми каза, че не се е наранил сериозно.

— Като казах, че се тревожа, нямах предвид последствията от падането. През целия ден бях обхванат от странни предчувствия и когато го видях да пада от коня, разбрах защо. Дори да звучи глупаво, аз инстинктивно усещах, че нещо ще се случи с него. Не е толкова тежко наранен. Ето, влез да го видиш. — Алейн отвори вратата на спалнята и я въведе вътре.

Вътре бяха Рудолф и отец Еймбрас. Те двамата оглеждаха синините на Крайспън, а Парис тихо стоеше отстрани. Когато видя Джоан, Крайспън понечи да стане, но Рудолф го спря, като обясни, че трябва внимателно да прегледа синините и да ги наложи с компреси. Той заяви пред всички, че Крайспън трябва да остане неподвижен.

— Мили Крайспън, добре ли си? Толкова се разтревожих за теб. — В очите на Джоан се бяха появили сълзи. Тя не можеше да сдържи чувствата си.

— Дъще, напусни веднага и ни остави сами — заповяда грубо Рудолф, без дори да я погледне. — Аз ще се погрижа за съпруга ти и после ще те повикам. Сега нямаме нужда от теб. Хайде, излез!

Върху лицето на Джоан се изписа разочарование, когато чу тази заповед. Но тя послушно остави легена и се запъти към вратата. Там се спря и се загледа в Крайспън, без да помръдне. Фактът, че иска да остане до съпруга си, а не ѝ е позволено, предизвика реакция у Алейн. Той не можеше да понесе подобно отношение към нея, и то от страна на баща ѝ, и избухна.

— По дяволите! Крайспън е човешко същество, Рудолф. Той не е плодовит жребец, когото можеш да чифтосваш с любимата си кобилка. Джоан също е човек и ако ти не я приемеш като такава, то знай, че тя също има права.

— Алейн! — отец Еймбрас се обърна по посока на Алейн и с поглед го предупреди да мълчи.

— Мисля, че трябва да излезем, Алейн — каза Парис и приближи до приятеля си.

— Аз оставам — каза Алейн твърдо.

— Сега трябва да се разположиш удобно. — Рудолф се направи, че не е забелязал избухването на Алейн, и заговори на зет си: — Мисля, че трябва да превържа ребрата ти. Джоан, намери Ройз и ѝ кажи да донесе превръзки.

— И сама знам къде се намират те, татко. Не е нужно да безпокоя Ройз.

— Тогава отиди и ги донеси. Крайспън, ти седни на леглото и свали панталоните си. Искам да погледна коленете ти. Не можем да позволим на един младоженец да накуцва, нали? Джоан, казах ти да донесеш превръзки. Не стой като вцепенена там, момиче, и прави каквото ти казвам. Всъщност няма значение. Ще изпратя оръженосеца на Крайспън, тъй като ти, глупачко, дори не разбираш какво ти се говори. Той ще се справи по-добре от теб.

Рудолф даде заповеди на оръженосеца и после се обърна към своя собствен. Той току-що бе влязъл в спалнята и бе готов да се подчини на господаря си.

— Бейъд, и ти пристигна най-сетне. Изведи Джоан от тук, и то веднага.

Сега бе време Джоан да избухне. Спалнята ѝ бе пълна с мъже — баща ѝ, отец Еймбрас, Бейъд, който водеше и своя приятел със себе си и който тя изобщо не харесваше; Парис и, разбира се, Алейн. Алейн, който я гледаше с любов и възхищение. Тя се стараеше да бъде достойна съпруга на Крайспън, но всеки път, когато се отдалечеше от него, срещаше Алейн. Неговата одевешна реакция ѝ даде сила. Погледът му ѝ помогна да се противопостави.

— Аз не съм момиче! — изкрещя тя на баща си. — И вече не съм под твое попечителство. Няма повече да се подчинявам на заповедите ти. Аз съм омъжена жена и това е спалнята, която споделям със съпруга си. Ако трябва някой да напусне тази стая, това си ти. Остави ме насаме с Крайспън. Аз ще се грижа за него. Аз, неговата съпруга, жената, с която той спи. Махай се, чу ли! Махай се оттук!

— Лейди Джоан е права — каза свещеникът. — На всички нас мястото ни е вън, а и Крайспън не е сериозно ранен.

— Радвам се да чуя, че поне един от вас проявява благоразумие. — Джоан бе удовлетворена от тази подкрепа. — А сега излезте всички.

Тя избута един по един мъжете към вратата. Искаше да се отърве от всички и най-сетне да остане сама със съпруга си. Последен бе Парис и след него тя затвори вратата.

— Колко решителна си била! — Крайспън я гледаше слисан. Тя се приближи до него и на свой ред разгледа синините. После нежно зацелува подутите места. Бе сигурна, че това ще успокои болката му. — О, Джоан, мила, ти си толкова страстна и нежна...

— Можеше да бъдеш убит. Какво бих правила без тебе тогава! — Джоан се опита да изкупи вината, която изпитваше заради чувствата си към Алейн. Тя си спомни и за предчувствията на Алейн. Целуваше Крайспън по лицето и същевременно говореше: — Трябва да ми обещаеш, че отсега нататък ще бъдеш много внимателен. А сега ме остави да се погрижа за теб. В каната сложих билки. Ще ги привържа към тялото ти. Така болката ще се успокои. Ще те накарам да се почувстваш по-добре, Крайспън.

В мига, в който прокара ръка по тялото на съпруга си, всички мъчителни и объркващи чувства се засилиха: отчаяното желание да бъде прегръщана от Алейн, гневът към баща ѝ, задето искаше да я изгони от собствената ѝ стая, когато Крайспън бе ранен и се нуждаеше

от нея. Всички тези чувства контрастираха с нежността към Крайспън. Те я тласнаха към изненадващи действия.

— Ела в леглото, Крайспън! — каза тя, а от интонацията ѝ стана ясно, че не възнамерява да упражнява върху него медицински грижи.

— Какво? Сега? На дневна светлина? — Крайспън изглеждаше шокиран, но не разгневен.

— Да, сега. — Тя хвана ръката му и го дръпна към леглото.

— Но, Джоан, моментът е съвсем неподходящ.

— Не ме интересува. Аз съм изплашена. Ужасена съм от това, което е можело да ти се случи, а аз не съм била до теб, за да ти помогна. Аз съм твоя съпруга и сега те желая, желая те... — Все още държейки ръката му, за да не може той да се изплъзне, тя легна върху леглото. Със свободната си ръка вдигна полата си до кръста. Той затаи дъх и тя мигновено видя физически отговор на предложението си. Несигурна, че той ще направи това, което тя желаше, поради колебанието му, кое е правилно и кое не, тя продължи да стиска ръката му. Когато посегна към връзката на панталоните му, трябваше да използва лявата си ръка. Бе затруднена, но той не ѝ помогна. С усилие се опитваше да възстанови положението си на господар в леглото.

— Джоан, остави ме. Аз ще ти кажа кога и как ще... за бога, Джоан, недей! — Крайспън се предаде. Затворил очи, той я остави да го освободи от дрехите му.

— Ти наистина си жребец, моят жребец — мълвеше Джоан и се наслаждаваше на силното му тяло.

— Не трябваше да правиш това — бе последният му опит да се противопостави.

— Желая те... — За Джоан това бе единственият начин да се освободи от натрупалия се в нея гняв, да затвори раните в сърцето си. В прегръдките на Крайспън тя щеше да забрави и да намери миг спокойствие. — Аз искам дете, Крайспън, твоето дете.

Когато Крайспън проникна в нея, тя обви крака около кръста му, привличайки го по-дълбоко в себе си. В природата на Крайспън бе да остане нежен докрай, без значение колко силно го желае тя. Така бе и този път. Когато той се отдръпна от нея, Джоан избухна в плач. Едри сълзи се стичаха по бузите ѝ, изпълни я раздразнение.

Крайспън се изправи и седна в края на леглото. Тя оправи дрехите си, но остана да лежи.

— Никога не съм си представял, че едно мило и порядъчно момиче като теб би могло да се държи по такъв отворителен начин — каза той строго.

— Не ми се сърди — помоли се тя. — Когато чух, че си ранен, бях толкова изплашена. А после, когато дойдох тук и видях, че имаш само няколко синини...

— Не мислех, че те е грижа за мен толкова много — по характерния за него бавен начин, Крайспън се размърда и постави ръката си върху бедрото ѝ. — Това обижда ли те?

— Не, лорде мой. — Тя леко раздели бедрата си, за да му позволи да я докосва.

— Сега би било редно аз да легна на леглото, а ти да използваш лечебните билки, за да наложиш коленете ми, както и ребрата и лактите ми. Мисля, че си съгласна, защото не би искала да ме видиш да куцукам, нали?

— Разбира се, лорде мой. — Пръстите на Крайспън се движеха все по-нагоре по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Но роклята ти съвсем скоро ще бъде мокра.

— Тогава мога да я махна, както мога да освободя и косата си от мрежата.

— Това наистина би било... ъ-ъ... много, много по-удобно.

— Щом така желаеш, лорде. — Смеейки се на неговата официалност, тя се плъзна от леглото и свали всичките си дрехи.

— Толкова много усилия за моето благополучие? А после как ще се отблагодаря? — Крайспън говореше, докато тя се върна при него с парче плат в ръка, върху което бе нанесена билковата отвара. — Мисля, че трябва най-напред да е върху коленете ми, а после да продължиш нагоре.

Той не каза нищо повече, а се излегна, позволявайки ѝ да се грижи за него. Когато тя се наведе, тежката ѝ коса падна върху бедрата му. С две ръце той я събра и я сложи зад гърба ѝ.

— Не съм знаел, че да си женен е такова голямо удоволствие — каза той.

— Приемам го като похвала. Благодаря ти. — Тя спря, за да потопи превръзката отново в билковата отвара, и знаеше, че той следи всяко нейно движение и се наслаждава на голото ѝ младо тяло. Мисълта за това я караше да се изчервява. Да стоят двамата голи

посред бял ден, също бе вълнуващо. Тя постави топлатата превръзка върху коленете му, а той изпъшка.

— Прекалено топло ли е? — попита тя.

— Не, не е от топлината на превръзката, Джоан. Това е съвсем друго.

— Сега виждам, че наистина се нуждаете от моята нежна терапия. — Тя премести погледа си от коляното му върху слабините му.

— Ти ме нарече жребец — каза той. — Тогава язди ме.

Без каквито и да било други ласки и приготовления, без дори да я целуне, той я повдигна и я сложи да седне върху него. Очите ѝ останаха широко отворени. Не знаеше, че мъжът и жената могат да бъдат свързани един с друг по този начин. Неговите ръце бяха около бедрата ѝ и я притискаха силно.

— Ще трябва да се движиш — каза той. — Прекалено силно ме боли, за да ти помогна.

— Но... — Все пак тя се раздвижи съвсем леко, тъй като не знаеше какво точно иска той от нея. Ентусиазмът ѝ нарастваше и тогава тя усети сладостта. — О, Крайспън, Крайспън.

После тя легна върху него, за да си почине, а той остана приятно задоволен.

— Не знаех, че ще бъде толкова хубаво — каза той, докато лежаха прегърнати, — толкова страстно и нежно.

— А аз не знаех, че имаш такава чувство за хумор.

— Никога не показвам тази страна от характера си пред непознати — каза той. — Само най-близките ми приятели знаят това. С Алейн и Парис сме прекарвали много весело. Винаги с много шеги.

Алейн, който я гледаше винаги толкова похотливо. „Няма да мисля повече за него — обеща си тя отново. — Скоро ще се разделим. Той ще си тръгне. Тогава ще ми е по-лесно.“

После гласно каза:

— Крайспън, аз те харесвам толкова много.

— Искрено се надявам да е така. Бих искал харесването ти да премине в силна обич в бъдеще и винаги да се грижиш така за мен, Джоан.

— Аз вече се грижа за теб — каза тя. — И съм сигурна, че ще го правя все по-добре.

— Но не трябва да позволявам да се превърна в тежест за теб.

След малко той добави:

— Мислиш ли, че ще можем още един път... само още един, преди да станем?

— Разбира се — отговори тя. Джоан разтвори ръце, за да го прегърне, и си каза, че бракът ѝ е изключително сполучлив. Любовта щеше да дойде по-късно, когато го опознае по-добре. Засега нежността, с която я даряваше той, ѝ бе достатъчна.

Те се любиха още веднъж, преди да отидат в салона при останалите. Любиха се и на сутринта, преди Крайспън да отиде на среща с Рудолф. В тази прекрасна юнска утрин Джоан повярва, че истински започва да опознава нежната душа на съпруга си, и вече бе сигурна, че носи неговото дете в утробата си.

ГЛАВА 6

— Значи си тръгвате? — Въпреки че се опитваше да играе ролята на любезен домакин, Рудолф съвсем не изглеждаше като такъв. Поне не с тези гости. Думите му звучаха съвсем изкуствено и неискрено. — Скъпи мои приятели, защо не останете тук до края на седмицата? Предстоят още забавления.

Докато слушаше обясненията на Парис, Рудолф наблюдаваше Алейн.

— Добре — Рудолф запази още известно време маската на благородно положение, — ако толкова малко ви е грижа за Крайспън, можете да напуснете, преди да е свършило сватбеното му празненство. Но аз няма да ви пусна сега. Ще си тръгнете утре и ще останете още една нощ под моя покрив, нали?

— Такива са и нашите планове — отговори Парис. С одобрителен жест Рудолф се запъти към вратата и каза на Бейъд да го последва.

— Мислех, че ще иска да си тръгнем колкото се може по-бързо. Интересно защо настоява да останем? — отбеляза Алейн, учуден от държанието на Рудолф. — Сигурен съм, че не харесва нито един от двамата ни.

— Дали ни харесва, или не няма да има никакво значение утре — каза Парис. Той видя странния поглед на приятеля си, който разглеждаше големия салон, и попита: — Какво не е наред?

— Салонът! Не ти ли изглежда неестествено тъмен?

— Всички свещи и фенери не са запалени още — отбеляза Парис, — а външната врата е широко отворена, така че влиза светлина. Това прави сенките някак си удължени.

— Може би. — Алейн звучеше неубедително. — За момент всичко ми изглеждаше съвсем тъмно. Сигурно получавам халюцинации.

— Ти си изморен от дългия лов тази сутрин. А и всички тези дни и нощи, прекарани тук... Лягаш си късно, ставаш рано, по цял ден си на лов, а после пируваш. Това би изморило всеки мъж. Дай ми

честната си рицарска дума, че ще забравиш всичко, случило се през последните няколко дни, и няма да терзаеш себе си с неприятни мисли.

— Добре, обещавам — съгласи се Алейн.

Те не бяха единствените гости, които щяха да напускат следващата сутрин. Двама барони отиваха да отдадат чест на краля и да изпълнят задълженията си към него. Друг трябваше да се върне в собствения си замък, за да отпразнува сватбата на сина си. В чест на всички, които си тръгваха, Рудолф каза на Ройз да организира още една пищна веселба. Заслужаваше си, тъй като този ден всички щяха да бъдат заедно в този салон за последен път.

За пореден път Алейн и Парис бяха настанени на голямата маса. За Парис бе определено място до Ройз, а Алейн седеше между доста възрастна дама и друга на средна възраст. През цялото време, докато говореше с него, тя поставяше ръка върху бедрото му. При по-различни обстоятелства той би бил доволен от подобен нескрит интерес към него. Преди около месец дори би отвърнал на тази безсрамна покана, но в тази нощ единствената жена, за която бе способен да мисли, бе Джоан. От мястото, на което стоеше, не можеше да я види. Едрото тяло на Крайспън му пречеше. Алейн знаеше, че не трябва да се опитва да говори с нея отново, но той отчаяно желаше за последен път да ѝ каже, че е готов да направи всичко за нея. Благодарумието го съветваше да не предприема нищо, но сърцето се противопоставяше.

— Заповядайте от това специално вино. — Прислужницата наля в чашите на всяка от дамите и каната остана празна. — Ето, сега ще донеса още — каза тя и отиде при Бейъд, който държеше подноса с каните.

— Аз ще се справя с това — каза той на прислужницата. — Вземи подноса с празните кани и го занеси в кухнята. Аз ще сервирам на останалите.

— Бейъд, защо ти сервираш тази вечер? — попита Алейн.

— Това е най-доброто вино на барон Рудолф. — Той напълни чашата на Алейн и неловко приглади зелената си вълнена туника. — Рудолф заповяда да следя дали слугите не крадат от това вино, за да го изпият сами после.

— Много хитра предпазна мярка — отбеляза по-възрастната от дамите. — Тези ужасни слуги са способни да изядат и изпият всичко, ако не ги наблюдаваш.

— Аз също мисля, че изобщо не заслужават доверие — каза жената, която стоеше от другата страна на Алейн. Тя раздвижи ръката си върху бедрото му и продължи: — Една дама от моя приятелски кръг бе ограбена от личната си прислужница. Взе ѝ много скъпи бижута. Можете ли да си представите подобно нещо? Да открадне бижутата от спалнята на господарката си и да избяга с тях.

— О, господи, това е шокиращо — намеси се отново по-старата дама.

Незаинтересован и дори малко отегчен от техния разговор, Алейн отпиваше от виното си. Изобщо не го бе грижа какъв точно е вкусът му. Пиеше, защото знаеше, че не може да обиди Рудолф, като остави чашата си почти пълна. Може би Рудолф търсеше извинение в подобна дреболия, за да започне кавга с него. Щеше да е доволен да се махне колкото се може по-скоро от Бенингфорд. Атмосферата в този замък изпълваше нервите му до краен предел или това се дължеше на копнежа му за Джоан. Без значение кое от двете е вярно, той с нетърпение чакаше следващия ден. Най-сетне веселбата бе към своя край.

Той видя, че Крайспън се изправи и се отдалечи от масата последван от Парис. Те се отправиха към портала. Крайспън леко се поклащаше, като че ли бе пил повече вино, отколкото е необходимо. Парис се огледа, докато срещна погледа на Алейн. С жестове той показва на приятеля си, че присъствието му е необходимо. Алейн остави почти празната си чаша на масата и се изправи.

— Извинете ме — каза той на двете дами, — но ще трябва да ви напусна. Изглежда, че младоженецът има нужда от помощта ми. — Той усети, че се затруднява да остане прав. Пред погледа му всичко се въртеше, вътре в себе си усети надигаща се вълна на отвращение.

— Мисля, че сте се почерпили повечко. — По-възрастната жена го погледна съжалително.

— Само две чаши от началото на веселбата — отговори Алейн.

Пътят до вратата му се стори безкраен. Преодоляваше разстоянието с нарастваща несигурност. Беше му трудно да фокусира погледа си. Подпря се на стената, надяваше се, че вечерята ще остане в

стомаха му. Най-сетне стигна до Крайспън и Парис. Чуваше гласа на Парис, но думите му останаха неразбрани.

Джоан видя тримата мъже да напускат салона и поклати глава в знак на раздразнение. Защо мъжете са толкова глупави — пият много, а после се чувстват ужасно. Горкият Крайспън! Тази вечер и той прекали.

Тя огледа салона. Около баща ѝ нямаше никой. Той се взираше с празен поглед в чашата с вино. Облегнат на масата, отец Еймбрас разговаряше с една дама. Ройз както винаги следеше за работата на слугите. Изглежда, гостите се забавляваха и всички от тях бяха употребили вино само в границите на допустимото. Парис също бе трезвен. Беше странно, че точно Алейн и Крайспън са пили толкова много. Джоан стана от стола и последва мъжете, възнамерявайки да помогне, ако може. Щеше да направи студен компрес на Крайспън, за да го освежи.

Преддверието бе празно. Дори оръженосците, които трябваше да пазят входа, ги нямаше. Джоан зърна за миг някой горе на стълбите. Който и да е бил той, искаше да се скрие. Стъпките му отекнаха в двора на замъка. Изходната врата бе отдясно на нея. Отляво имаше каменна стълба, която водеше към спалните в източната кула. Под извивката на тази стълба, в най-отдалечения ъгъл на преддверието, имаше врата, която водеше в стая, където мъжете, които пазеха източната кула, можеха да се събират. Там те се подготвяха за предстоящите битки и подреждаха доспехите си. Вратата на тази стая беше винаги отключена.

За удобство на войниците имаше малък гардероб, който бе вграден в стената. През него те можеха да излизат направо в рова, който ограждаше замъка. Джоан помисли, че най-вероятно Алейн и Крайспън са отишли там, тъй като това беше най-близкото място, удобно за почивка. Звукът, който се чу зад вратата, потвърди това впечатление. Тя се забърза към вратата и я отвори. Беше вече в стаята, преди напълно да е разбрала, че ѝ предстоеше да види нещо ужасно.

Парис и Алейн подкрепяха Крайспън, който бе облян в кръв. Дълъг ловджийски нож лежеше на пода. Имаше също много кръв и по дрехите на Алейн — навсякъде кръв — червена, червена, а Крайспън — мъртвешки блед с отпусната глава.

— Остави го на пода — каза Парис.

Джоан беше до него, преди те да успеят да го положат на пода. Без да я е грижа, че копринената ѝ рокля ще бъде съсипана, тя го обгърна и разбра всички ужасни неща, които щяха да последват след смъртта му. Тя не се страхуваше от кръвта. Бе видяла достатъчно кръв през последните няколко години, когато бе достатъчно голяма, за да помага на Ройз да превързва ранените войници, когато те бяха пострадали при инцидент близо до двореца или на бойното поле. Но никога преди не бе виждала кръвта на човек, с когото бе обвързана.

— Крайспън! Скъпи мой! — Тя обви ръце около тялото му, но знаеше, че нищо не може да бъде направено, за да му се помогне. Раната му бе толкова ужасна, а и загубата на кръв бе голяма.

Сигурно той бе доловил думите ѝ. Отвори очи и я погледна. Устните му се раздвижиха.

— Защо? — шепнеше Крайспън. — Защо... той...

— Кой ти стори това? — попита Парис и коленичи до приятеля си. — Крайспън, кажи ни! Ние трябва да го накажем.

— Баща... — каза Крайспън, гледайки в Джоан, а после се обърна към вратата. — Отче...

— Парис, махни се, моля те — отец Еймбрас беше там. — Слава на бога, че последвах Джоан, за да видя каква беда се е случила. Крайспън, кръщелнико мой, чуваш ли ме?

В този момент Крайспън издъхна, светлината в очите му угасна. Отец Еймбрас го прекръсти.

— Времето не ми бе достатъчно да направя за Крайспън това, което трябваше — каза отец Еймбрас. — Той е мъртъв, а аз исках да отпраща благословия за здраве и дълголетие.

Тежка сърцераздирателна въздишка се откъсна от гърдите на Джоан. Тя все още държеше тялото на Крайспън, сложила глава върху рамото му, люлеейки го, все едно е дете.

— Тихо! Тихо, момичето ми — опита се да я утеши отец Еймбрас. — Опитай се да сдържиш мъката си още малко, Джоан. Ще трябва да ти задам няколко въпроса. Видя ли какво се случи?

Тя не проговори. Не можеше. Опита се, но думите не излизаха от устата ѝ. Беше като няма, всичко в нея застина. Знаеше, че Крайспън е мъртъв, но не можеше да приеме този страшен факт. Единственото, за което имаше сили, беда поклати глава. Всичко, което виждаше или

чуваше около себе си, ѝ се струваше нереално и далечно. Но тя чуваше и виждаше с изключителна яснота събитията от последните няколко часа. Те се бяха запечатали толкова дълбоко в съзнанието и сърцето ѝ, че никога не би ги забравила.

— Парис, кажи ми бързо. Видя ли кой направи това злодеяние?
— попита отец Еймбрас.

— Не бях тук в този момент — отговори Парис. — Чух шум и после Алейн извика името ми. Когато дойдох, той държеше Крайспън.

— Алейн. — Отец Еймбрас се обърна към него. И погледът на Джоан се насочи към него. Синята туника на Алейн и панталоните му бяха напоени с кръвта на Крайспън. Лицето му бе мъртвешки бледо и измъчено. Той изглеждаше така, сякаш всеки момент сълзите щяха да бликнат от очите му. Отец Еймбрас сложи ръка върху рамото му. — Трябва да те попитам, Алейн, защото разпознах ловджийския нож. Това е твоят нож, Алейн. Ти ли прободеш Крайспън?

— Аз го обичам — Алейн се давеше. — Бях болен... още съм болен... главата ми... ще се пръсне...

— Докато бе в салона, ножът ти с теб ли беше? Опитай се да си спомниш. — Гласът на отец Еймбрас бе строг.

— Аз... аз не си спомням. — Алейн стисна главата си с ръце и пръстите му оставиха следи върху бледата кожа. — Не мога да си спомня. Може би по-късно.

— По-късно няма да ти оставят възможност — Отец Еймбрас отново насочи вниманието си към Парис. — А ти защо не си болен? Или не можеш да обясниш това?

— Не знам, но аз изпих само една глътка вино и изядох малко парче месо. Може би причината е в това. Вкусът на виното бе странен. Освен това прекалих с яденето предната нощ и на сутринта се чувствах ужасно. Обещах си да бъда по-внимателен тази нощ. — Парис погледна към вратата. — Къде са пазачите и оръженосците? Защо няма никой? И вече толкова време сме тук, а никой не дойде.

— Ето, това се казва умен въпрос. — Отец Еймбрас отиде до вратата и я затвори.

— Няма никой, който да пази. И никой друг не е болен. — Джоан заговори толкова внезапно, че учуди дори себе си. Всички други се вгледаха в нея, а после отец Еймбрас и Парис се погледнаха. Алейн се доближи до нея. Движенията му бяха забавени и неестествени.

— Крайспън — каза той и погали лицето на приятеля си. Джоан притисна съпруга си по-близо до гърдите си.

— Не го докосвай! — изкрещя тя.

— Джоан... моля те...

— Парис — каза отец Еймбрас, като вдигна ловджийския нож и наметалото, което някой разсеян оръженосец бе оставил до пейката. — Искам да изведеш Алейн от замъка. А сега тръгвайте бързо, преди Рудолф да е заповядал да затворят вратите.

— Не мога да те оставя. — Алейн все още гледаше към Джоан, която му бе обърнала гръб. — Не мога да си тръгна.

— Трябва да тръгваш, и то веднага. — Отец Еймбрас изправи помладия мъж и го наметна с плаща, за да покрие кървавите петна по туниката му. — Крайспън е убит с твоя нож. Дрехите ти са напоени с кръвта му. Барон Рудолф не те харесва и това до голяма степен се дължи на интереса ти към Джоан. Той непременно ще използва възможността да те обвини в убийство. Трябва да тръгвате, и то бързо. Мое задължение е да информирам Рудолф за случилото се и не мога да отлагам повече. Съвсем скоро някой ще ни открие и ще се вдигне врява.

— Той е прав, Алейн. — Винаги трезво мислещият Парис бе разбрал опасността. Той взе ловджийския нож, който отец Еймбрас му подаде, и го затыкна в колана си. — Рудолф никога не би ти дал шанс да докажеш невинността си, Алейн, особено когато ти не си спомняш какво се е случило. По дяволите!

— Не се самообвинявай. Нищо от това тук не е твое дело. Но сега всичко зависи от теб, Парис — каза отец Еймбрас. — Изведи Алейн от тук. Аз няма да кажа нищо. Единственият начин Рудолф да разбере истината е да изнуди дъщеря си да му даде информация. Мисля, че разбираш намеренията ми.

— Да — отвърна Парис. — Разбирам. Надявам се, че Джоан няма да ни предаде. Ще се опитам да направя всичко възможно, за да сме в безопасност.

— Няма да кажа на баща си каквото и да било. — Силата в гласа на Джоан привлече погледите на тримата мъже върху нея.

— Джоан — каза Алейн и се приближи до нея.

— Мисля, че обещанието ти за помощ вече е невалидно — каза тя с все същия твърд глас. — Тръгвайте. Спасете се от отмъщението на

баща ми. Докажете своята невинност, ако можете. Оставете ме с мъртвия ми съпруг. Аз трябва да се погрижа за него.

— Заклевам се — каза Алейн, — че при първа възможност ще се върна. Ще се върна за теб.

Това Джоан чу и запомни завинаги, но тя не чу нищо повече от разговора им. Мъката, която бушуваше в нея, и сълзите, с които се бореше, притъпяваха сетивата ѝ. Тя не знаеше къде ще отидат Парис и Алейн. Дори не усети закрилническата ръка на отец Еймбрас върху рамото си. Той изчака известно време, докато те се отдалечат, и отиде да съобщи за убийството на Крайспън. Твърде много преживя Джоан през последните няколко дни. Много хора изискваха от нея неща, които бе неспособна да извърши. Твърде много отрицателни емоции ѝ се събраха. Сега тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за себе си и за смъртта на Крайспън. Искаше ѝ се да е далеч от тук, далеч от мъката и загубата, които преживяваше.

Но тя нямаше как да избяга от тази действителност и от всичко случващо се около нея. Чу шума от нахлуването на Рудолф в стаята на пазачите. С него бяха Бейъд и още няколко мъже. Тя пищеше и се опита да се бори с мъжете, които искаха да отделят тялото на Крайспън от нея. Единственият, на когото се довери, бе отец Еймбрас и само той можеше да се погрижи за мъртвото тяло. Тя чу гласа на Ройз, а после Бейъд я вдигна от пода и я загърна в стара кафява туника. Заведе я в спалнята, която бе делила с Крайспън. Ройз съблече напоената ѝ с кръв рокля и изми лицето, ръцете и тялото ѝ. Сложи я в леглото и покри краката ѝ стопли възглавнички, за да престане да трепери. Успокояващо трябваше да ѝ подейства и подсладеното билково вино. Джоан се отпусна и заспа.

Долу, в големия салон, Рудолф отново се опитваше да урежда съдбата на дъщеря си.

— Разпратих отряди в цялата околия, за да издирят тези негодници — каза той на отец Еймбрас. — Когато ги открият, ще ги сполети същото, което са сторили. Алейн и Парис трябва да си платят за всичко.

— По-добре ще е да потърсиш някъде другаде убиец — предложи отец Еймбрас.

— Защо? — Рудолф погледна злобно свещеника= — Знаеш ли някой друг, който би искал да навреди на зет ми Крайспън? Та аз го смятах за мой син. Неговият благ характер ме накара да го приема за мой син още щом го опознах. А дъщеря ми? Горката Джоан, тя е разсипана от тази трагедия. Животът ѝ се опропасти.

— Бих искал да я видя, за да я успокоя, доколкото мога — каза отец Еймбрас.

В момента тя спи. Съпругата ми остана с нея. Много мило от твоя страна, отче, но това не те засяга пряко. Ройз и аз ще се погрижим за Джоан. За погребението — не виждам причини то да не се състои в Хоугстън, както ти предложи. Нека го направим утре, после ще можете да осъществите така дълго мечтаното пътуване до Сицилия.

— Мисля, че ще трябва да отложи още веднъж това пътуване — каза отец Еймбрас. — Сега, когато Крайспън не е сред нас, ще е нужен човек, който да се грижи за замъка му. Все пак аз бях най-близкият му човек.

— Но тази задача бе възложена на мен — възпротиви се Рудолф — и се радвам, че уредих това писмено, като подписах сватбения договор. След смъртта на горкия Крайспън аз трябва да поема ръководството на замъка и да бъда настойник на детето му. Та това бе документирано.

— Дете? — повтори отец Еймбрас, стъписан от подобна идея. — Крайспън няма никакви деца.

— В това не можем още да бъдем сигурни, нали така? Джоан може да е бременна.

— Господи! — Отец Еймбрас не одобряваше подобен прагматизъм.

— Бракът им бе консумиран, дори много добре. — Рудолф продължи със задоволство: — Аз лично отидох, за да видя кървавите петна върху чаршафа след първата им нощ. И двамата бяха изпълнили задълженията си. Освен това имаха и още няколко дни заедно.

— Два дни — каза отец Еймбрас. — Само два дни и две нощи след първата сватбена нощ.

— Добре, това е достатъчно, нали? — Рудолф се усмихна при тази мисъл. — Може би вече детето на Крайспън расте в утробата на дъщеря ми: наследникът на неговото и моето богатство.

Отец Еймбрас се прекръсти и промълви една молитва за Джоан, за нейно здраве и благополучие.

— Не се безпокой, отче. Аз ще се грижа за нея. Джоан означава много за мен и ще означава още повече, ако ме дари с наследник. Е, какво ти е, отче? Не изглеждаш особено щастлив. Да не би да искаш да задържиш Хоугстън за себе си, за да можеш да го дариш на Църквата? Или си мислиш, че аз не съм достатъчно достоен и честен, за да управлявам тези земи?

— Съвсем не е така — каза отец Еймбрас. — Аз вярвам, че ти си този, който трябва да управлява земите на Крайспън, и не смятам, че си недостоен.

— Добре тогава. — Веднага след погребението утре ще можеш да заминеш за Сицилия.

— Преди да си тръгна, бих искал да видя Джоан — все още настояваше отец Еймбрас, — за да отправим една молитва за Крайспън.

— Защо не изчакаме до утре — предложи Рудолф — и да разберем как се чувства тя?

Но на другата сутрин той каза на свещеника, че Джоан е много болна, че шокът, който е преживяла, ѝ е донесъл огромна мъка, от която трудно ще се възстанови. Ала той не му каза за сцената, която се бе разиграла пред очите на Ройз между него и Джоан.

— Аз ще отида на погребението на Крайспън — твърдо заяви Джоан.

— Ти ще останеш в тази стая, докато не ти кажа, че можеш да напуснеш — каза ѝ Рудолф.

— Не съм под твоето попечителство вече — изкрещя тя. — Аз съм омъжена жена и не искам да ти се подчинявам.

— Ти си вдовица, която се връща под крилото на баща си, и си твърде разстроена, за да напускаш стаята си сега.

— Не искам да те слушам повече. Няма да ти се подчиня. — Тя не се изплаши, когато той вдигна ръка, за да я удари. След момент той свали ръката си.

— Прекарал съм дълги години, като се борех срещу лордовете от Марчър и пазех земите си от тях. Няма да те ударя, за да не пометнеш, ако си бременна. Не бих пропуснал шанса да се сдобия със здрав наследник, който ще се грижи за земите ми, когато си отида.

— Това е всичко, което виждаш в мен. — Джоан бе разкъсана между радостта да роди детето на Крайспън и гнева към баща си заради неговата студенина. — През всички тези години аз съм била просто жената, която може да ти даде наследник. Ти изобщо не ме обичаш. Мисля, че изобщо не обичаш никого.

— Ройз — Рудолф се обърна към жена си, която стоеше и слушаше тази кавга с нарастващо отвращение. — Повикай прислугата и ѝ заповядай да донесе в тази стая всичко, от което ще се нуждаете ти и Джоан, докато аз се върна от Хоугстън.

— Но, лорде! — Ройз прозвуча така, сякаш не разбра какво ѝ бе казано.

— Прави каквото ти казвам, жено — отсече Рудолф.

— Но аз имам твърде много работа днес — протестираше Ройз. — Имаме гости, които трябва да бъдат нахранени.

— Който и да е останал след убийството снощи, ще дойде с мен в Хоугстън за погребението — каза Рудолф. — Изпратих човек, който да разпореде на слугите там и да организира погребението. А тези, които не искат да дойдат, да си ходят или да вървят по дяволите. Не ме интересува. Ти, като моя покорна съпруга, ще прекараш деня в тази стая с Джоан. Ще наредя на Бейъд да остане пред вратата, за да съм сигурен, че никой няма да ви безпокои. Сега повикай слугите, защото съм нетърпелив да тръгна.

— Искам да видя отец Еймбрас — заяви Джоан.

— Няма да видиш никой друг, освен мен и Ройз — каза ѝ Рудолф. — И не възнамерявам да принуждавам Ройз да ти носи тайни известия. Тя по-добре знае какво е да ми се противопоставяш и затова не го прави. Нали, Ройз?

Ройз погледна бързо към Джоан и кимна.

— Да, лорде — каза тя.

— Ти си луд — каза Джоан на баща си.

— Не познавам нито един човек, който също би твърдял това — каза той със завидна убеденост, — въпреки че много биха казали, че ти си полудяла от мъка, след като отправяш подобни обвинения. Така че дръж си езика зад зъбите.

След погребалната церемония Рудолф взе думата.

— Призовавам всички вас, скъпи приятели — каза той на тези, които се бяха събрали в малкия параклис в Хоугстън, — ако някой научи нещо за двамата подли рицари — Парис от Стоуксброт и Алейн от Уортъм да ме извести незабавно. Ако пък някой ги срещне, нека ги залови и строго да ги охранява. Не бих оставил убийците на Крайспън да се измъкнат безнаказано. Тази сутрин изпратих известие до крал Хенри I и го моля да обяви Парис и Алейн за престъпници. Искам да видя и двамата наказани чрез обесване за злодеянието, което са извършили. Да, обесени, въпреки че са благородници. Те не заслужават да носят високи титли, щом са способни да направят подобно нещо — да убият свой роднина. Сега да погребем Крайспън в подземие то на олтара. Нека си почива при нашите прадеди. Най-тържествено се заклевам, че ще направя паметна статуя от най-скъп материал и ще я сложа над неговия гроб. Заклевам се също да бъда достоен управител на земите му и да ги пазя за сина му, който се надявам, че неговата вдовица носи.

Това бе реч, на която се възхитиха всички присъстващи. Те все още живееха с представата за въздаване на груба справедливост. Речта на Рудолф тази сутрин им доказа, че това е най-хубавата черта на бароните от Нормандия. Без значение бе дали крал Хенри ще обяви Алейн и Парис за престъпници, те нямаше да живеят дълго, ако бъдат заловени. А що се отнася до Джоан, всеки от присъстващите би постъпил по същия начин и би твърдял, че дъщеря му е бременна, дори и да не е така, за да може да поеме ръководството на земята.

Всички гости си бяха тръгнали от Бенингфорд и сега замъкът бе отново тих. Барон Рудолф, сега владетел на два пъти повече земи, отколкото имаше преди една седмица, бе абсолютно уверен в силата, която притежаваше. И поради тази причина той не изпитваше никакви угризения от това, че бе заключил Джоан и съпругата си в спалнята.

— Престани да хленчиш! — изкрещя той на Джоан. — Може да си изпитвала удоволствие, когато си била с Крайспън, но това не е било нищо повече от физическа наслада. Ти изобщо не го познаваше. Не го познаваше така, както аз и Ройз се познаваме. Ще престанеш ли най-сетне да трепериш?

— Той беше толкова мил с мен! — Джоан направи всичко възможно, за да убеди баща си, че мнението му е погрешно. — А ако

имахме повече време, аз щях да бъда благодарна на топлината, която той ми даваше, и връзката ни щеше да прерасне в истинска любов. Щяхме да се научим да се грижим един за друг и да бъдем щастливи.

Джоан видя, че баща ѝ не ѝ вярваше, и тя млъкна, знаейки, че със своята грубост е неспособен да разбере нежността на Крайспън.

— Най-голямото ми желание е да си в безопасност — заяви Рудолф. — Поради тази причина ти ще останеш в тази стая и не искам да чувам повече оплаквания.

— Какво искаш да кажеш? — заплака Джоан. — Че съм затворник? Ако е така, защо? Какво лошо съм направила? На кого съм навредила?

— Да се надяваме, че нищо лошо не си направила. Ще стоиш тук, под охрана, докато разбере дали си бременна.

— Но това ще стане след седмици. — Този път протестът бе на Ройз. — Разбирам, когато не ѝ позволяваш да язди или да вдига тежки неща, за да не пометне, но да не ѝ позволяваш да излиза на слънце, за да се разсее... А бродерията ѝ?

— Тя може да бродира и тук. Има достатъчно светлина.

В действителност това бе една прекрасна стая. От всички стаи за гости в замъка тя бе най-хубавата — бе разположена в западната кула, усамотена и безопасна. Прозорците бяха високи, с широки первази, и бяха разположени на две съседни стени. Така се образуваше един светъл ъгъл, където бяха разположени куп възглавнички, удобни за сядане. За по-голямо удобство прозорците, освен дървени капаци, имаха и тежки вълнени завеси, които задържаха топлината през зимата. Самата стая бе в най-високата част и се намираще точно над спалнята на лорда. Вещите на Крайспън и раклата с дрехите му бяха изнесени по нареждане на Рудолф.

— Не виждам нищо нередно в тази стая — каза Рудолф и погледна двата мангала, които издаваха топлина през зимата. — Мисля, че е изключително удобно и би трябвало да си щастлива тук.

— Не мога да остана заключена в тази стая!

— Но точно това ще направиш — отговори Рудолф. — Не мога да ти позволя да разговаряш или дори да виждаш когото и да било, докато не разбере дали си бременна. И то бременна от Крайспън. Едва тогава ще мога да бъда сигурен в бащата на наследника си.

— А какво ще стане, ако тя не е бременна? — попита Ройз.

— Ако не е — каза Рудолф, извивайки пръстите си така, като че ли ще ги забие в гърлото на Джоан, — ще я омъжа за някой друг веднага щом свърши траурът и съм сигурен, че не е с дете. Трябва да имам наследник на всяка цена. Трябва!

— Но това е много жестоко за едно момиче. Тя не заслужава подобно отношение — възмути се Ройз.

— Нужно ли е да ти припомням, че ако ти ме бе дарила с дете, нямаше да имам подобно отношение към Джоан? И всичко това нямаше да е необходимо. — Рудолф се обърна към Ройз с наслада от чувството, че може да подчини на волята си всеки, който се противопоставя. — За всяка съпруга най-тежкото бреме е това на безплодието и такива жени би трябвало да бъдат изпращани в манастир. Мисля, че подобна мярка е съвсем справедлива, и не искам да ми се противопоставяш.

— Но ако Джоан е бременна — каза Ройз, рискувайки да загуби благоразположението си, — и не прави никакви движения, тя ще стане слаба и болна, а и детето, което ще износи, ще бъде нездраво. Такова дете няма да е подходящо за твой наследник. Мисля, че е по-правилно да й позволяваш поне по веднъж на ден да се разхожда в градината, а за да си сигурен, че не разговаря с никого, аз ще бъда винаги с нея.

Рудолф отново насочи погледа си към Джоан. По лицето му личеше несигурност. Джоан бе затаила дъх и чакаше решението му.

— Джоан може да се разхожда с теб около кулата — каза той на Ройз, — но само ако и Бейъд е с вас, за да ви пази. Той ще внимава нито един мъж да не се доближава до Джоан.

Това, което чу, съвсем не се хареса на Джоан. Тя ненавиждаше Бейъд и разходките с него щяха да бъдат истинско бреме. Но тя си спомни, че участта да остане през цялото време затворена в спалнята бе по-тежка. Затова се примири.

— Благодаря ти, татко — каза тя и се постара да изглежда колкото се може по-смирено, потискайки бунтовническите чувства в сърцето си.

— Отново Бейъд ще пази пред вратата ти — сякаш внезапно реши Рудолф. — Като допълнителна предпазна мярка вратата ти ще бъде заключена, за да съм сигурен, че няма да се срещаш с никой. Жената на Бейъд, Лиз, ще почиства стаята ти и ще ти носи храна. Не се

опитвай да се сприятеляваш с нея, защото Бейъд ще ми докладва, ако тя ти носи тайни съобщения.

— Изобщо не желая да говоря с Лиз — каза Джоан. — Тя е отвратителна жена.

— И ти също не се осмелявай да посредничиш между Джоан и някой друг — каза Рудолф на Ройз. — Не и ако животът ти е скъп.

— Ще се подчиня на твоите желания, лорде.

— Като за начало, само аз и Бейъд ще разполагаме с ключ от тази стая — продължи Рудолф. — Затова ти, Ройз, ще трябва да искаш разрешение от нас, когато влизаш в тази стая.

— Разбира се. — Ройз леко се поклони в знак на подчинение пред съпруга си.

Когато Рудолф излезе, Джоан седна съкрушена на един стол до прозореца. Тя отпусна глава върху каменната стена.

— Това ли е единственото, което ще мога да виждам? — попита тя. — Единствено гледката през тези два прозореца? А те ми изглеждат толкова малки. Ще се побъркам.

— Не губи надежда. — Ройз приседна до нея.

— Благодаря ти, че се опита да ми помогнеш.

— Бих желала да мога да направя повече. Без твоята компания моят живот съвсем ще загуби смисъл. Мъката от липсата на дете и любов ме съсипват. Ще направя всичко, на което съм способна, за да смекча тежестта на положението ти. Бих ти помогнала да избягаш, ако имаше начин, но единственото място, където можеш да отидеш, е в манастир.

— Не започвай война с баща ми заради мене — предупреди Джоан. Усмивайки се унило, тя добави: — Ако баща ми те изпрати в манастир, какво ще правя аз? Единственото, което смекчава наказанието ни, е да бъдем заедно.

— Ще бъда внимателна — обеща Ройз. — Ще се опитам да го умилостивявам в леглото нощем и да укротявам буйния му нрав, когато избухва.

— Ще бъде страотно, ако след всичко това се сдобиеш с дете.

— Започнах да мисля, че вината за невъзможността ми да имам дете не е у мен, а у Рудолф — каза й Ройз. После промени темата и попита: — А какво ще кажеш за Алейн? Вярваш ли в обвинението на Рудолф, че той е убил Крайспън?

— Не ме интересува какво казва баща ми или някой друг — отговори Джоан. — Вярвам с цялото си сърце, че Алейн е невинен. Той не е способен да извърши подобно престъпление.

— Така мисля и аз — каза Ройз. — Знам, че и Парис е невинен, но бих искала да разбера кой го е сторил.

ГЛАВА 7

Отец Еймбрас напусна Хоугстън рано сутринта, след погребението на Крайспън. Той пътуваше сам. Беше достатъчно безопасно и той не се страхуваше; дори в тази част на Англия, близо до уелската граница, малко бяха тези, които биха се осмелили да нападат свещеник. Отец Еймбрас яздеше млада кобила и имаше два други коня — единия да язди, когато кобилата се измори, и другия да носи малкото вещи, които той имаше, и храна. Той не скри намеренията си да пътува до Лондон, а после щеше да прекоси Ламанша до Нормандия. Отецът неизменно следваше целта си. Този път, който беше по-скоро запустяла пътека, минаваше през гора. Тъй като денят беше топъл и слънчев, отец Еймбрас не носеше шапка и обръснатата му тонзура се виждаше. Тя беше символ на неговата набожност. Но сега мислите му не бяха насочени към свещеното призвание. Той яздеше бавно и оглеждаше внимателно между зелените дървета покрай пътя. Когато към пладне една загърната в тъмно наметало фигура се появи на пътя пред него, той дръпна юздите на коня и го спря.

— Благодаря на господата — възкликна той. — Страхувах се, че съм ви изпуснал.

— По-добре да дойдеш в сянката на дърветата — каза Парис. — Ние с Алейн намерихме място, което за момента е безопасно. Ще останем поне докато решим какво да правим, а това трябва да стане съвсем скоро. — Той хвана юздата и изведе коня на отец Еймбрас от пътя. И тъй като другите два коня бяха вързани за седалката на първия, те го последваха.

— Изненадан съм, че са те пуснали от Хордсън с толкова красиви животни. — Парис отбеляза това и се загледа в конете с възхищение. Те бяха първокласни.

— Аз също бях изненадан и през целия път се чудя дали някой не ме следва, въпреки че не видях никакви признаци, че съм преследван. — Вече по-навътре в гората, отец Еймбрас слезе от коня си. Храстовидната растителност ставаше все по-гъста и язденето бе

невъзможно. — Ще трябва да ми простиш, че казвам това — отказах се от рицарството в името на свещеничеството преди пет години, но все още чувствам огромно удоволствие, когато съм на коня и търся истината в името на справедливостта. А и денят е толкова прекрасен.

— Открадна ли ги? — попита Парис, поглеждайки към конете.

— О, не. Разбира се, че не, синко мой — отговори свещеникът, а бръчките около очите му се свиха. — Те са безвъзмездно дадени, тоест дарени от барон Рудолф на Светата църква. Сигурно така се надява, че поне част от греховете му ще бъдат опростени. А, ето те и теб, Алейн. Благодаря на господ, че си в безопасност.

— Нямахте да се намирам в безопасност, ако не беше твоята помощ и острият ум на Парис. — Алейн излезе от храстите, в които се бе скрил, и се приближи до свещеника. — Някак си успяхме да се измъкнем от армията преследвачи и кучета, които Рудолф бе пратил по следите ни. Прекарахме първата нощ в едно езеро, потънали в студената вода до вратовете, докато хрътките лаеха и скимтяха съвсем наблизко. Дълга благодарност и на двама ви. Вие спасихте живота ми.

— Ако само можехме да спасим и живота на Крайспън — каза Парис. — Ако сега бяхме четирима вместо трима, щях да бъда много по-доволен.

— Да. Смъртта на Крайспън ме наранява толкова силно. — Отец Еймбрас поклати глава и се прекръсти. — Никога няма да престана да се моля за душата на моя племенник. Това е единственото нещо, което можем да направим за него сега.

Те стояха в кръг, натъжени и просълзени, докато отец Еймбрас каза молитвата си за скъпия им роднина и добър приятел.

— След като се помолихме за душата на покойния Крайспън — каза Еймбрас, — е време да се погрижим за живите. Лично аз мисля, че поне единият от вас отчаяно се нуждае от моята помощ.

Алейн от Уортъм, който отец Еймбрас наблюдаваше в този момент, бе съвсем различен от веселия и сърдечен приятел, който отиде в Бенингфорд преди по-малко от седмица за сватбата на братовчед си. Сега лицето на Алейн бе бледо и изпито, във всяко негово движение личеше напрежение, като че ли го мъчеше коварна болест.

— Отново ли си бил болен? — попита отец Еймбрас разтревожен.

— Не, болестта премина бързо. Тревожех се за теб — обясни Алейн. — Тревожех се за това, дали някой няма да ни хване, преди да съм успял да си спомня всичко, което се е случило през онази ужасна нощ, и да докажа, че не съм убил Крайспън. Това твърди Рудолф, нали. Всички знаехме, че ще го направи. Чичо Еймбрас, искам да убедиш Парис да се раздели с мен. Това е най-доброто, което може да направи. Само така ще е в безопасност. Той не иска да ме чуе.

— Беше много отдавна, когато за последен път те чух да ме наричаш чичо — каза Еймбрас. — Тази дума гали слуха ми. Скъпо момче, аз не мога да посъветвам Парис да те изостави. Какво ще направи той — ще се върне в Хоугстън, където е бил рицар и където сега владее Рудолф? Колко дълго мислиш, че ще оцелее там? Рудолф ще твърди — той вече твърди, — че Парис ти е съучастник. Той обвинява и него.

— Но това е глупаво. — Алейн покри лицето си с ръце. — Тъкмо сега не мога да мисля разумно.

— Сигурно защото не си ял скоро — каза отец Еймбрас. — Мили момчета, ще споделите ли обяда ми? Междувременно ще чуете и какви съвети ще ви дам.

— Не само това — каза Парис. — Ще обещаем, поне аз, да следваме съветите ти, каквито и да са.

— Това, което ще ви кажа, са думи на мъдър човек, преживял много. — С бързи движения, които показваха, че свещеникът е бил някога рицар и все още е в отлично физическо състояние, Еймбрас извади съдържанието на един пакет, който се намираше в дисагите, и го подхвърли на Парис. Имаше и съд с вино, което той подаде на Алейн. После свали свещеническото си расо и седна на земята с кръстосани крака.

— Остави конете както са — каза на Парис, когато той понечи да разседлае коня, който бе язден. — Може да се наложи да напуснем това място внезапно. А ти, Алейн, можеш спокойно да пиеш от виното. В него няма маков сироп.

— Маков сироп? — Алейн отмести виното и се втренчи в свещеника. — Това ли ме накара да се почувствам болен онази вечер?

— Мисля, че да — каза Еймбрас. — Маковият сироп, примесен с подходящи билки, води до състояние, в каквото бе изпаднал ти.

Останалите съставки са лесни за намиране. Всяка билкарка ги има в килера си и когато ги смеси, те причиняват неопишуема болка.

— Надявам се, не мислиш, че лейди Ройз е намесена в това злодеяние? — попита Парис. — Или Джоан?

— Не. Разбира се, че не — бързо отговори Еймбрас. — Нямам никакви доказателства, за да мога да обвиня когото и да било. Оставям търсенето на виновника на вас. Но бих се обзаложил, че ако бе изпил цяла чаша с вино, а не само една глътка, в онази нощ, ти също щеше да си болен. Въпреки че това е недоказано твърдение, мисля, че и двамата е трябвало да бъдете опиянени, за да могат да ви обвинят в убийството на Крайспън.

— Но кой го е направил? — попита Алейн.

— Не знам — каза Еймбрас.

— Но сигурно подозираш някого. Иначе нямаше да ни кажеш всичко това — настояваше Алейн.

— Не мога да кажа нищо име и да обвиня някого без доказателства — отговори Еймбрас.

— Но и аз бях обвинен без доказателства! — възпротиви се Алейн. — Ако трябваше да доказвам невинността си, не бих могъл да го направя в безпомощното състояние, в което се намирах тогава. Не си спомням нищо от това, което се бе случило.

— Не е трябвало да си спомняш — намеси се Парис. — Затова е бил предназначен маковият сироп. Да те обърка, а също и мен.

— Джоан добре ли е? — попита внезапно Алейн.

— Не съм я виждал след онази нощ. Баща ѝ я заключи в спалнята. — Еймбрас разказа всичко, което знаеше за Джоан и Рудолф.

— Трябва да намерим начин да освободим Джоан. — Алейн скочи, като че ли веднага ще тръгва към Бенингфорд.

— Дори и не си помисляй! — посъветва го Еймбрас. — Двама или трима мъже не могат да се надяват да завладеят Бенингфорд. Ще бъдете заловени и не се съмнявам, че Рудолф ще обвини и двама ви в лудост и ще изиска от вас самопризнание, преди да ви окачи на бесилката. Седни долу, Алейн, и ме слушай добре. Искам ти и Парис да опътувате с мен до Сицилия.

— Не! — протестираше Алейн. — Няма да напусна Англия. Справедливостта трябва да победи заради Крайспън. Трябва да намеря

истинския убиец и да премахна петното от името си. Трябва да спася Джоан.

— Вярвам, че след време ще успееш. Но в момента не можеш да направиш нищо, освен да спасиш себе си.

— Няма да оставя Джоан! — Лицето на Алейн бе гневно, а юмруците му бяха стиснати.

— Може би трябваше и аз да сложа маков сироп във виното — каза Еймбрас.

— Алейн, успокой се и го изслушай! — увещаваше го Парис. — Може да не ти остане време за това, ако преследвачите на Рудолф достигнат тази горичка.

Алейн послуша Парис, защото това бе единственият човек, в чиито съвети винаги се вслушваше.

— Добре, старши сър Парис, ще изслушам това, което чичо Еймбрас има да ми каже.

— Тогава седни! — заповяда свещеникът и Алейн се подчини. — Както знаете, възнамерявам да пътувам до Лондон и после до Нормандия — каза Еймбрас. — Това означава, че хората на Рудолф ще концентрират вниманието си на север и изток в посоката, в която те вярват, че аз ще тръгна. Той очаква, че аз ще открия помощ, бягайки в тази посока.

— Това им предположение ще се засили от факта, че си взел три коня. Те ще мислят, че с тях ти искаш да започнеш пътуването си.

— Точно така — кимна Еймбрас. — Такова беше и моето намерение. Искях да ги заблудя. И докато Рудолф издирва двама рицари и един свещеник, запътили се към Лондон, трима свещеници ще яздат на север за няколко дни, а после ще тръгнат в западна посока към Уелс. Взел съм свещенически дрехи и за вас. Ето ги в дисагите на седлото.

— Уелс? — повтори Алейн. — Защо до Уелс?

— От Уелс е най-лесно да се стигне до Ирландия.

— Чудесна идея — каза Парис одобрително. — Така Рудолф ще загуби следите ни. А за уелските съм чувал, че те съвсем не са добронамерени към него.

Изглежда, Алейн също бе ентузиизиран за тази идея, но продължи да мълчи. Еймбрас му разказа останалата част от плана си.

— Стигнем ли веднъж в Ирландия, можем лесно да намерим кораб, който да пътува до град Бордо, тъй като между тези две области има засилена търговия с вино. От Бордо ще тръгнем на юг към Средиземно море. А там ще можем да се качим на кораб за Сицилия.

— Това е толкова дълго пътуване — отбеляза Алейн — Ще трае месеци, особено ако времето е лошо и ветровете не са попутни, докато сме в морето. А и чакането на брега, докато дойде подходящ кораб...

— Толкова по-добре — каза Еймбрас с поучителен тон на двамата си събеседници. — Ще имам време, за да проведя някои образователни задачи, докато пътуваме. Нужно е да знаете по-добре латински, отколкото сега. Оскъдните ви знания по гръцки също ще бъдат попълнени. После ще се заемем и с арабския, разбира се. Учил съм го няколко години, за да съм подготвен за посещението си в Сицилия.

— Не се учудвам, че учен човек като теб знае толкова много езици, но защо трябва и аз да ги уча? — попита Алейн пренебрежително.

— Този въпрос издава пренебрежителното ти отношение към земите, които ще посетим — каза му Еймбрас. — Като допълнение към езиците, на които ще ви науча, ще ви предам и всичките си знания за забележителното кралство Сицилия. Така вие ще можете лесно да намерите пътя към двора на крал Роджър. Искам да избегна глупавата грешка, която допуснах първия път, когато бях в Сицилия. Тогава пътувах от Свещената земя към къщи. Все още бях рицар и не оценявах силата на знанията и другите възможности, които те ми предоставяха. Връщам се втори път там, но това ми посещение е насочено към знанията, които изпуснах преди. Бих искал да разберете предимствата на възможностите, които аз някога пренебрегнах.

— Ако напусна Англия с теб, на което все още не съм се съгласил — каза Алейн, — то ще е, за да отида само до Ирландия или може би до Бордо. И ако направя това пътуване, то не трябва да трае дълго. Ще се съглася, че едно морско пътуване може да ме накара да си спомня какво се случи в нощта, когато бе убит Крайспън. Виждам, че да напуснем Англия не е лоша идея, поне докато суматохата тук отmine, но ще се върна колкото се може по-скоро. Аз трябва да докажа своята невинност и да махна петното от името си. А още по-важно за

мен е да спася Джоан от баща ѝ. Няма да я оставя в ръцете на този грубиян.

— Явно не си разбрал това, което ти обясних — каза Еймбрас. — Рудолф няма да миряса, докато не ви обявят за престъпници. Той се е обърнал към краля с такова искане и когато Хенри подпише прокламацията, всеки човек в Англия с готовност би ви убил. Когато баща ти умре, ти няма да можеш да наследиш земите му. Вместо да принадлежат на теб, те ще бъдат конфискувани от държавата поради липса на наследник.

— Тогава ще бъда рицар без земи като Парис — каза Алейн, опитвайки се да осъзнае истината, която бе пренебрегвал до този момент.

— Но аз ще ти кажа нещо, което трябва да знаеш — продължи Еймбрас. — В Сицилия всеки рицар, който притежава интелигентност и отлични военни умения, може да спечели много земи и висока титла.

— Които обаче не ми носят нищо тук, в Англия, нали така? — каза Алейн.

— Има едно-единствено нещо, за което съм абсолютно съгласен с Рудолф — каза Еймбрас. — Крал Хенри няма да живее още дълго и когато той умре, ще има големи размирици по тези земи. Както и Рудолф аз не вярвам, че знатните фамилии ще следват една жена. В това, което предстои, се крие най-голямата ти надежда. Обявените за престъпници са често забравени по време на граждански неподчинения. Ела с мен в Сицилия, Алейн, и там спечели титла, благосъстояние, земи и власт. Тогава ще можеш да избереш най-подходящия момент, за да се върнеш и да докажеш, че си невинен.

— Но ти говориш за години — възпротиви се Алейн — А какво ще стане с Джоан? Не мога да я оставя толкова време под покрива на Рудолф.

— Нищо не можеш да направиш за Джоан — този път отговори Парис, който бе слушал внимателно думите на Еймбрас с нарастващо възмущение. — Рудолф ще пази Джоан много строго. Ще постави такава охрана, че никой няма да може да се добере до нея. Той ще я пази като очите си, тъй като единствено чрез нея ще може да упражнява контрол върху земите на Крайспън. Негова заветна цел е разширяване на владенията му и той няма да се спре пред нищо. Още по-добре ще е за него, ако Джоан износи дете от Крайспън.

— Знам всичко това много добре. — Алейн отново се изправи. — Не е нужно да ми го повтаряш. Не мога да понеса да мисля постоянно за Джоан. Всичко, което се случи с нея, ще ме съсипе. Ще се разболея още веднъж — ще се разболея, и то непоносимо тежко. Нито един от вас не знае какво е да обичаш, докато сърцето ти се пръска от мъка.

— Наистина ли мислиш, че не знам какво е това? — попита Еймбрас, който остана да седи върху голата земя с кръстосани крака и да яде от хляба си. — Защо мислиш, че изоставих металната си ризница на рицар и наметнах свещеническата роба? В името на Бог аз бих направил всичко, защото го обичам. Бих умрял като мъченик, ако трябва.

— Това не е, като да обичаш жена. Съвсем друго е — заяви Алейн.

— Може би не — свещеникът запази благия израз на лицето си въпреки гнева, който бе изписан върху това на Алейн. — Обичал съм и жена, дори две, в моя живот, докато бях рицар. Разбирам чувствата ти в този момент и колко тежко ти е във всичката тази бъркотия, която цари в мислите ти. Разбирам и копнежа ти по нея, желанието ти да я докоснеш и да бъде до теб. Но в търсене на всичко това можеш да загубиш целия си живот и да навредиш и на Джоан. Моля те да помислиш трезво дали можеш да помогнеш сега на Джоан. Ако изчакаш и размислиш, ако планираш всичко внимателно, тогава някой ден ще можеш да успееш там, където днес със сигурност ще се провалиш. Изчакай и ще видиш, че нещата ще се наредят както ти искаш. Нужно е търпение.

— Да чакам? Не мога! — Алейн се отвърна троснато от приятелите си, насочвайки се към гората. Парис реши да го последва, но Еймбрас го спря.

— Остави го сам — каза му свещеникът. — Дай му време да помисли. Алейн не е глупак. Той ще съумее да вземе правилното решение.

Алейн навлезе бързо сред храстите и спря само за да забие юмука си в най-дебелото дърво, което можа да намери. Изобщо не навреди на дървото, но болезнено насини ставите на пръстите си.

Той знаеше, че отец Еймбрас е прав. Ако можеше да спаси Джоан и да я вземе със себе си в Сицилия, щеше да го направи и

никога повече нямаше да се върне в Англия. Но той не можеше да я спаси, не и без да рискува собствения си живот, а така не би помогнал на жената, която обичаше. Ако изобщо можеше да се надява някога да спаси Джоан, трябваше веднага да напусне Англия. Да я напусне колкото се може по-скоро. Бе готов на всичко, за да се върне при Джоан, да бъде близо до нея и да я пази от всичкото зло на този свят. Той бе сигурен, че един ден ще успее, но не сега.

Алейн отново заби ръка в дървото, почти наслаждавайки се на болката. Тя му помагаше да забрави другата, която се таеше в сърцето му и която бе много по-силна. Това бе болка, която нямаше да отmine, докато той не усетеше, че Джоан е в прегръдките му завинаги.

Но той нямаше да покаже своята болка. Той бе мъж, а не момче и щеше да я таи дълбоко в себе си. Щеше да направи както Еймбрас предложи. Ще натрупа състояние в Сицилия и ще стане по-силен, отколкото е Рудолф. Едва тогава ще може да го смачка, да направи с него това, което заслужава. Стане ли достатъчно силен, ще се върне и ще унищожи Рудолф, с което ще премахне и петното от името си. Щеше да докаже и своята любов.

— Ще се върна — прошепна Алейн, този път удряйки челото си в кората на дървото. — Чакай ме, Джоан. Ще се върна за теб.

ГЛАВА 8

В една топла августовска нощ, докато се събличаше, Рудолф разбра, че най-силното му желание е осъществено. Дълго лелеяната мечта бе реалност.

— Лорде мой — започна Ройз, — Джоан и аз сме сигурни, че тя е бременна, но тъй като ти не я посещаваши от няколко седмици, тя ме помоли да ти съобщя. — Рудолф забрави това, което правеше до този момент, и се втрени в съпругата си. Тя продължи: — Вече втори месец цикълът ѝ не идва. Освен това не се чувства добре всяка сутрин. Има и някои други признаци, но тези са най-сигурни.

Само за няколко мига Рудолф се почувства щастлив. След като помисли малко, той прецени и останалите възможности на създалата се ситуация.

— Няма гаранция, че детето ще е момче или че Джоан няма да пометне. А и дори да го износи, и то да е момче, не се знае дали ще оживее, след като се роди. Както виждаш, не мога да бъда сигурен в нищо.

— Но, скъпи, не бъди толкова черноглед. Защо не се настроиш по-оптимистично? — попита Ройз. — Настроението на Джоан е видимо подобро. Тя е толкова щастлива, че ще има дете от Крайспън. Ще се радва на това дете независимо дали е момиче, или момче и съм сигурна, че много ще го обича.

— Джоан е като всички жени — с превземки и глупаво суетене. На нея не ѝ трябва наследник и затова ѝ е все едно. — Рудолф погледна красивата си тъмнокоса жена. Нежните ѝ рамене се показваха изпод нощницата. Шията ѝ бе тънка и дълга. На Рудолф често му се бе искало да извие пръсти около това елегантно вратле и да отнеме живота ѝ като наказание за нейната бездетност, но той бе достатъчно умен, за да знае, че тя му е нужна. Не можеше да се справи с домакинството без Ройз, а и сам не можеше да се грижи добре за Джоан, поне докато внукът му се появи на бял свят.

Пък и все още имаше надежда Ройз да го дари с дете. Колко хубаво щеше да бъде, ако имаше както свой собствен син, така и внук.

Тогава той можеше да се чувства защитен от лордовете от Марчър. Мислейки за възможността да се сдобие със собствен наследник, Рудолф винаги насочваше вниманието си към Ройз. Той се обърна към нея, грабна завивката и я отметна, откривайки пред себе си голото тяло на съпругата си. Той разтвори краката ѝ и коленичи между тях.

Рудолф бе едър, с руса коса и сини очи, каквито имаше и дъщеря му. Той бе красив на младини, но сега, на средна възраст, лицето му бе сбръчкано, а тялото му отпуснато от твърде много пиене и ядене. Пиенето също бе една от причините да няма наследник. Тъй като твърде често беше пиан, той не можеше да притежава Ройз винаги, когато поискаше. Той не я обичаше, но му бе приятно да чува стенанията ѝ под себе си, когато ѝ се наслаждаваше. Тя никога не му бе отказвала и, изглежда, ѝ харесваше това, което правеше с нея.

В момента той не можеше да направи това, което желаше, тъй като тялото му не реагираше. Членът му бе неподвижен и увиснал. Той взе ръката на Ройз и я постави там. Знаеше, че тя няма да откаже.

— Направи ме твърд! — заповяда той.

Тя имаше изключително красиво и стегнато тяло. Бе легнала с широко разтворени крака, а Рудолф се бе настанил между тях. Ройз се надигна и започна страстно да го целува.

— Не е нужно — измърмори той, отблъсквайки я. — Концентрирай се само върху това, което е важно.

— Това ти хареса предния път.

Тя обгърна мъжествеността му с една ръка, а с другата я помилва. Рудолф си спомняше добре последния път, когато тя лежеше над него и продължи да го милва сякаш с часове, докато той стане готов да легне върху нея и да я притежава така, както би желал, а тя да го моли да не спира.

Мислейки за езика и устните на Ройз от онази нощ и чувствайки в този момент пръстите ѝ върху себе си, Рудолф усети, че става твърд. Тя бе много нежна и му доставяше огромно удоволствие.

Ройз се раздвижи, изпъна бедрата му и се настани отгоре му. С нарастваща страст Рудолф я натисна върху себе си, но това бе, преди да се осъзнае, че никой истински мъж не би дал такава свобода на съпругата си в леглото. Той смяташе, че един мъж трябва да властва и в спалнята. Имаше само един начин, по който истинският мъж трябваше да притежава жена — върху нея. Болезнен въпрос за Рудолф

бе дали ще успее да легне върху нея, без да се разделят, защото ако го направеха, той отново щеше да стане мек. Когато Ройз започна все по-силно да се извива над него, той реши, че си заслужава да рискува. Обгърна задните ѝ части, преобърна се и така тя се озова под него, където по право трябваше да бъде. В такова положение, Рудолф бе способен да контролира акта им.

Проклетата жена продължи да се движи и да се извива, но вече бе без значение какво прави тя, защото Рудолф бе там, където се предполагаше, че трябва да е — върху нея. В това положение се чувстваше много по-млад и жизнен. Той бе отново силен, потентен и с вик освободи тялото си от собственото си семе. Бе доказал способността си да притежава жена. Отдели се от Ройз и изчака да чуе гласа ѝ.

— Благодаря ти, лорде. — Ройз каза това така, сякаш я бе учил да го прави.

— Ти си добра съпруга, Ройз. — Рудолф погали рамото ѝ. По един комплимент от време на време не би навредил, а би направил Ройз по-хрисима. Ако само можеше да роди един син!

Рудолф все още стенеше, а тя гледаше през прозореца. Капаците бяха вдигнати и лицето ѝ бе огряно от лунната светлина. Ройз отново бе намерила физическо удовлетворение с Рудолф, макар че това до голяма степен се дължеше на нея. С него винаги бе хубаво. Още в първите няколко седмици след сватбата им бе разбрала, че е много почувствена от съпруга си. Тя се нуждаеше от ласки и нежност, каквито Рудолф никога не ѝ даваше. Понякога, когато той я молеше да го възбуди, се чувстваше използвана, тъй като не получаваше никаква топлина и емоционално удовлетворение.

Често се чувстваше самотна в леглото, което споделяше със съпруга си, и тя копнееше за мъжа, който щеше да я целува и нежно да обгръща ръце около нея. Някой, който да не търси само физически удоволствия. Имаше само смътна представа за това, как би изглеждал такъв мъж. Той би бил честен и винаги галантен с нея. Тя не си позволяваше да мисли за никого от мъжете, които познаваше, като за свой евентуален любовник, но тази нощ заспа осенена от мечти. Мечти за този, който би я уважавал и обичал. Ройз бе сигурна, че ще е готова да направи всичко за него. Всичко.

В своята стая Джоан също бе будна. В мислите ѝ се върнаха спомени от близките няколко седмици. Всяка нощ, щом останеше сама, отново и отново премисляше всичко, което бе преживяла. През деня потискаше тези спомени и сега те изпълваха съзнанието ѝ. Разтърсена от изпепеляващата си страст към един мъж, омъжена за друг, овдовяла само след няколко дни, изолирана от останалия свят по желание на баща си и бременна — всичко това ѝ се бе случило като резултат от сляпото подчинение на баща си.

Това подчинение бе навредило и на останалите така, както и на нея. То бе предизвикало смъртта на Крайспън — тя бе убедена в това, а също предизвика обявяването на Алейн за престъпник и прокуждането му. Заедно с него пострада и невинният Парис и тези злини бяха предизвикани от обвинението в убийство, което Рудолф хвърли върху приятелите на Крайспън.

Джоан се чудеше дали Рудолф щеше да ѝ каже, ако Алейн бе мъртъв. Реши, че той вероятно ще го направи, тъй като по този начин щеше да ѝ докаже, че винаги е победител, а и триумфът щеше да му донесе удоволствие. Въпреки всичко, което ѝ бе наговорил Рудолф, тя вярваше в невинността на Алейн и постоянно се молеше за неговото благополучие, а също и за това на Парис.

През нощта, докато лежеше в леглото си или седеше будна до перваза на прозореца, тя лекуваше раните от всичко, което ѝ бе сторено. С течение на времето бунтовните пламъци се разпалваха в сърцето ѝ. Щеше да бъде внимателна, тъй като имаше задължение към Крайспън да предпази детето му, но някак си щеше да намери начин да поправи нещата, да ги направи по-добри за нея, за детето ѝ, за Парис и най-вече за Алейн. Той ѝ бе обещал, че ще се върне за нея. Тя щеше да го види отново... да го види. Бе сигурна в това. Щеше да го чака.

Ако Джоан знаеше колко години ще минат, преди Алейн да дойде отново в Бенингфорд, би изгубила всякаква надежда, би се отдала само на детето си и не би поддържала борческия дух в себе си. Но тя остана вярна на чувствата си докрай и не губеше надежда.

Заченато в началото на лятото, бебето на Джоан се появи на бял свят в първия ден на пролетта през 1135.

Преди голямото събитие Рудолф доведе акушерка от Честър в Бенингфорд, за да е сигурен, че всичко около раждането ще мине

добре. Когато Джоан видя мръсната старица, тя помоли Ройз да бъде единствената, която да я изражда.

— Не ѝ се доверявам — прошепна Джоан, — защото е наета от баща ми. Ройз, ти си акуширала на няколко от съпругите на татковите рицари, така че имаш опит. Бих искала само ти да присъстваш в стаята ми.

— Не съм сигурна дали ще мога. — Ройз се опита да ѝ обясни, но Джоан ѝ направи знак да мълчи, тъй като към тях се приближаваше старата акушерка.

Те се разхождаха около кулата, както правеха всеки ден, а Бейъд вървеше на няколко стъпки след тях. Джоан бе бременна в последните месеци и бе доста напълняла. Ако се опиташе да се движи по-бързо, трябваше да ползва помощта на телохранителя, а не искаше да се разстройва, доближавайки се до това отвратително същество. Тя мразеше, когато той държеше ръката ѝ, но нямаше избор, защото разходките ѝ бяха необходими. Те бяха не само единственото ѝ движение, но и единственият ѝ допир с живота, който течеше в Бенингфорд. По заповед на баща ѝ никой не си позволяваше да се приближава или да говори с нея, но тя можеше да наблюдава работата им. Някои от оръженосците дори се осмеляваха да ѝ се усмихнат или кимнат с глава. Тяхното внимание я разсейваше и я караше да се чувства по-малко изолирана.

— Ройз, ти трябва да ми обещаеш. — Джоан обгърна с ръка лакътя на мащехата си. — Закълни се, че когато дойде времето, няма да ме оставиш сама с това отвратително същество. Няма да го понеса.

— Ще видя какво мога да направя. — Ройз сниши гласа си така, че Бейъд да не може да я чуе. — Забелязах, че предната нощ акушерката пи много вино. Може би ще мога да я подкупя. Ще е по-добре и за двете ни.

Родилните мъки на Джоан започнаха час след като тя се прибра в стаята си. Болките ѝ ставаха по-силни и по-чести. Ройз не се отдалечи дори за миг, но и старата акушерка бе в стаята.

— Моля те, накарай я да си отиде! — проплака Джоан, когато видя мръсното лице на жената и беззъбото ѝ хилене. Ройз изчака да премине и този пристъп на болка и обясни на Джоан.

— Рудолф настоява тя да присъства, така че за момента ще трябва да остане. Но не се тревожи. Аз склучих сделка с нея. За кана с

вино и някоя друга монета, които бях спестила, тя ще си стои отстрани и няма да ни пречи. Казах ѝ да заповяда на Лиз да донесе две кофи с топла вода, а после незабавно да я отпрати.

— Благодаря ти. Радвам се, че ще се отърва и от жената на Бейъд в този момент. Винаги усещаш какво ми е нужно, Ройз. Ако се случи нещо и това дете се роди мъртво или сакато, Рудолф ще те накаже заедно с акушерката. Ще накаже и мен.

Започна нов пристъп на болка.

— Никога няма да те оставя сама — каза Ройз, стискайки силно ръката на Джоан. — Дръж се за мен сега. Няма да те оставя.

— Не е редно да излиза толкова бързо — обади се акушерката. Тя остави чашата си с вино и се приближи, за да види Джоан. — Това е първо дете. Би трябвало да се напъваш още часове и може би дни.

Тя посегна да сложи ръката си върху корема на Джоан, но родилката изкрещя.

— Остави ме на мира. Не ме докосвай!

— Продължавай сама тогава. Скоро ще крещиш много по-силно и ще ме молиш да ти помогна.

Акушерката се запъти към вратата, за да вземе водата от Лиз. Както се бе споразумяла с Ройз, тя бързо разкара жената на Бейъд и залости вратата.

— Никой не трябва да ни безпокои. Седни там и мирувай, докато не ти наредя нещо друго — заповяда Ройз на старата жена и посочи ъгъла.

— Правете каквото искате. Нали мен няма да ме боли — каза тя.

Както акушерката предупреди, тялото на Джоан не минаваше през първоначалния за всяко раждане бавен стадий, който продължаваше няколко часа. На родилката ѝ се струваше, че утробата ѝ бърза да се освободи от товара си, така както тя бързаше да прегърне детето си. При всеки напън Ройз неизменно стискаше ръката ѝ. Тя милваше челото ѝ и шепнеше успокоителни думи. Ройз също цялата трепереше. Краката ѝ се бяха подкосили, а по челото ѝ изби пот. Тя придърпа един стол и седна. Джоан продължаваше да се напъва и започна да мисли, че ще умре от изтощение. Ройз следеше всичко внимателно. Тя разбра, че моментът наближава. След всичките усилия, които бе направила родилката, не ѝ бяха останали сили да се напъва повече. Накрая тя престана да крещи и усети, че нещо топло и влажно

се хлъзва от тялото ѝ. Последва го триумфиращ писък и радостните изблици на Ройз. Тя го пое в ръцете си, бързо окъпа малкото същество и го уви в меко одеялце.

Върху лицето на Ройз грейна усмивка. Тя обърна бебето към Джоан и отгърна част от тялото му, за да може майката да види, че е момче. Изтощена, но щастлива, Джоан протегна ръце и Ройз ѝ подаде бебето. Джоан го притисна към гърдите си. То сбръчка личицето си и тя се усмихна, после то изпищя и това бе най-радостното нещо, което бе чувала от близо една година.

— Помогни ми да сваля тази мръсна дреха — каза тя на Ройз. — Синът ми Крайспън е гладен.

Миг по-късно бебето сучеше от гърдата ѝ, но тя скоро заспа изтощена.

— Добре — започна акушерката, напусна своя ъгъл и се приближи към двете жени. — Изродихте здрав и читав син, нали тъй? Сега ще ви кажа какво. Аз мисля да кажа на Рудолф, че детето се е родило без моя помощ. Аз бях тук, за да ви помогна, ако си спомняте това.

— Но нали вече ти платих — каза Ройз, но гласът на щастливата Джоан я спря.

— Всичко е наред. Остави я да прави каквото иска. Нека каже на Рудолф каквото иска и той после да ѝ плати. Нас това изобщо не ни засяга. Най-важно е, че Крайспън е жив и здрав. Но, бабке, бих ви помолила само да ни дадете малко време, преди да слезете долу в салона.

— Това мога да направя, тъй като вие бяхте добри с мен, не като някои други, а и ми дадохте хубаво вино. Ти, момиче, роди толкова бързо, че ония долу със сигурност още не очакват нищо.

Акушерката се надвеси над Ройз, която миеше кръвта от тялото на Джоан, и каза:

— Добре е, че не си разкъсана, момиче. Така скоро отново ще можеш да приемеш мъж. — Изпивайки още една глътка вино, тя се върна в ъгъла си.

— Не ме интересува никой друг мъж, освен този тук — каза Джоан и целуна мъхестата главичка на бебето. — Колко е русичък.

— Такъв трябва да бъде, след като и двамата му родители са руси — каза Ройз. — Колко тъжно, че Крайспън не може да ги види сега.

Джоан обаче не чу тези думи. Единственото, което я интересуваше, бе синът ѝ.

Рудолф беше във възторг. Веднага щом акушерката му събщи добрите новини, той се завтече нагоре по стълбите и нахлу в стаята на Джоан.

— Момче! — възкликна тържествуващо. — Най-сетне! Отвий го, Джоан, и ми го дай тук. Искам да му се порадвам, да го видя със собствените си очи.

Джоан направи това, което той ѝ заповяда, и Рудолф се вгледа в наследника си. Бебето първоначално трепереше, изложено на студения вечерен въздух, но после размърда крачетата и отвори големите си сини очи. Нежно, или по-скоро предпазливо, Рудолф погали телцето.

— Добре, добре! — каза той, потривайки ръце. — Бейъд каза, че в една от моите ферми има жена, чието дете е умряло, а тя е останала пълна с кърма. Ще заповядам да я доведат утре в замъка, за да накърми детето.

— Не! — Джоан притисна детето си силно към себе си, като че ли искаше да го предпази от плановете на дядо му. — Аз сама ще кърмя малкия Крайспън.

— Крайспън? Никога! — Рудолф я гледаше изненадан. — Моят внук ще се казва Уилям като великия завоевател, който пазеше земите ни.

— Крайспън — повтори Джоан. В погледа ѝ се четеше твърдост и непреклонност.

— Аз казах Уилям.

Тя знаеше, че сега той е гневен. Не бе трудно да предизвикаш избухливия темперамент на Рудолф, но в този случай Джоан щеше да използва оръжието, което бе приготвила. Месеците, прекарани в пълна изолация, я бяха променили. Тя никога нямаше да се подчини на баща си отново. Дори да изглеждаше примирена и послушна за неговите желания, вътрешно тя щеше да се противопоставя. Гневният пламък се бе запалил в сърцето ѝ и нямаше да угасне.

— Той ще бъде кръстен Уилям Крайспън — каза тя. — Аз ще се съглася с Уилям, а ти ще се съ согласиш с решението ми сама да кърмя детето си и няма да викаш чужда жена. А и би ли искал наследникът

ти да бъде отхранен от една селянка, когато аз мога да осигуря благородническа храна за него?

Баща ѝ държеше изключително много на благородническото си потекло и тя знаеше слабото му място. Сега той се съгласи с нея и прие аргументите ѝ.

— Много добре — каза Рудолф. — Щом искаш, можеш да храниш сина си.

— И възнамерявам да присъствам на кръщавката му — каза Джоан. — Дарих те с наследника, който толкова силно искаше, и никой не може да се съмнява в произхода му. Сега моето несправедливо заточение свърши.

— Така ли мислиш наистина? — Зениците на Рудолф се разшириха, а устните му се изкривиха в параноидно подобие на усмивка. — Може би ти не разбираш какво означава да пазиш дъщеря си и единствения си наследник. Ти и бебето ще останете тук, в тази стая, където ще съм сигурен, че ще сте в безопасност. Това е заповед и аз няма да променя решението си.

— Аз ще присъствам на кръщавката на Уилям Крайспън. Дори Бейъд не може да ме спре.

Джоан никога не е била толкова твърда и непреклонна.

— Бейъд! — Рудолф се втренчи в него. Очите му бяха студени, а лицето — безизразно. Джоан не отстъпваше и продължаваше да го гледа, докато не видя разбиране в очите му. После той се изсмя подигравателно. Тя знаеше, че той е изненадан от реакцията ѝ, и следващите му думи доказаха правотата ѝ.

— Безспорно е, че моята кръв тече във вените ти. Ти трябваше да си момче, Джоан. Ти си точно толкова инат, колкото и аз. Много добре. Ще направя компромис. Можеш да присъстваш на кръщавката, но веднага след това ще се върнеш заедно с детето тук, в тази стая. Бейъд и Лиз ще те придружат от параклиса до тук.

— Аз сама ще нося сина си. Уилям Крайспън ще влезе и ще излезе от параклиса на моите ръце.

От думите на Джоан личеше, че се чувства свободна и няма да отстъпи.

— Аз ще избира кръстниците — това бе отговорът на Рудолф. Той спомена имената на графа от Болсовер и неговата дама и добави името на свещеника от близкия манастир „Св. Джъстин“ — мъж,

известен със своята почтеност. Джоан нямаше никакви възражения относно това предложение на Рудолф, но се престори, че обмисля избора му, и едва след време кимна с глава.

— Съгласна съм — каза тя. — Ако искаш Крайспън да бъде здрав, той ще се нуждае от повече светлина и свеж въздух. Този един час на ден, с който аз разполагах, съвсем няма да е достатъчен за него. В добавка към едночасовата разходка всеки следобед ще го извеждам и сутрин за един час и това ще започне от утре.

— Не злоупотребявай с добрината ми — предупреди Рудолф, но не противоречи на желанието ѝ.

— И Ройз ще ме придружава, както и досега. — Джоан прикри усмивката си. Зарадва я фактът, че сега Рудолф се отнасяше с респект към нея.

— Много добре — каза той. — Може би твоята плодовитост ще повлияе положително на Ройз. Но не ме моли за нищо повече и се грижи добре за моя внук.

Рудолф се обърна и напусна стаята на Джоан.

— Как се осмели да го погледнеш в очите и да му кажеш всичко това? — попита Ройз. — Не мога да повярвам, че не ти отказа нищо!

— Той не го направи за мен — отвърна Джоан. — Направи го в името на наследника си. Но аз не получих това, което исках най-много. Не получих свободата си. Той никога няма да ме пусне. Ще ме държи тук и няма да го е грижа, че трябва да ме обича и да се грижи за мен, защото съм негова дъщеря и защото съм честен човек, който винаги се е подчинявал на желанията му. А моето сляпо подчинение и дългът му към него ме доведоха в тази кула, откъдето никога няма да се измъкна.

Джоан премълча някои неща, върху които бе размишлявала.

През деветте месеца, които бе прекарала като затворник, имаше достатъчно време, за да обмисли всички обстоятелства около смъртта на Крайспън. Времето минаваше, шокът и ужасът от преживяното избледняха. В съзнанието на Джоан изникваха повече и повече детайли от онази нощ. В началото мотивите на убиеца бяха загадка за нея, но постепенно тя сама направи някои заключения. Тя се досещаше кой и защо бе извършил това злодеяние, но не можеше да каже на Ройз. Това щеше да изложи живота на мащехата ѝ на опасност, а Джоан не искаше никой друг да пострада. Достатъчно бе, че честта на трима рицари вече беше потъпкана и бъдещето им — унищожено.

Тя погледна малкия Уилям Крайспън и разбра, че има две причини да изтърпи Рудолф. Първата бе детето, което тя искаше да възпита така, че той да не стане като баща ѝ. Може би той щеше да бъде нежен и разумен като Крайспън. Другата ѝ цел бе да накаже убиеца на Крайспън. Тя все още не знаеше как ще го направи, но бе решена да намери начин и това желание я правеше силна и непреклонна.

ЧАСТ II

ГЛАВА 9

Сицилия 1135–1152

На двайсет и първи март, деня, в който Джоан роди сина си, Алейн, Парис и отец Еймбрас пристигнаха в Палермо. Бяха преживели едно мъчително пътуване.

След като дълго време успешно се изплъзваха от преследвачите си, те преминаха границата между Уелс и Англия. Там, в манастира „Св. Деоний“, отец Еймбрас познаваше няколко монаха, които щяха да им помогнат.

— Там ще можем да си починем няколко дни в безопасност — бе казал Еймбрас. — После ще уредим пътуването с кораб до Ирландия.

Те се придвижваха с ирландски търговци и попадаха в обкръжението на Грифън — местен лидер. Като свещеник и най-възрастен, отец Еймбрас разказа накратко за случилото се в Бенингфорд, което бе причина те да избягат от Англия.

— Ти говориш добре — каза якият Грифън, — но как мога да бъда сигурен, че вие не сте шпиони, изпратени да проучат дали ние, уелсите, не възнамеряваме да нападнем злите нормандци? Преди да ви се доверя, ще се уверя, че историята ви е истинска. Ще останете тук като мои гости, докато аз пратя мои хора по границата, които да поразпитат за последните новини около лордовете от Марчър.

— А когато разберат, че отец Еймбрас не лъже, какво следва? — попита Алейн, който бе раздразнен от това протакане.

— Ако това, което казвате, е истина — отговори Грифън със същия язвителен тон, — ще ви благословя и вие ще продължите пътя си. Тъй като не обичам източните си съседи, които искат да подчинят Уелс, нямам причини да не ви помогна.

— Ние не лъжем — спокойно каза отец Еймбрас, преди Алейн да даде воля на гнева си, който твърде често се надигаше тези дни.

Проучванията, които приятелите на Грифън трябваше да направят, траяха повече от месец. След като най-сетне той чу новините, които те му носеха, Грифън информира гостите си, че Рудолф продължава да издирва Алейн и Парис, а също и отец Еймбрас.

— Той твърди, че ти си крадец на коне — каза домакинят на свещеника. — Казва, че си отишъл в замъка му само с едно муле, а си го напуснал с три от най-хубавите му коне. Отче, срамота е човек, проповядващ божие слово, да извърши подобно злодеяние. — Весели пламъчета играеха в очите на Грифън и от това бе ясно, че той е силно впечатлен от историята и се възхищава на хитроумния отец.

— Планът ми бе да даря тези коне на манастира „Св. Деоний“. Мислех, че ако могат да ги продадат, среброто ще бъде използвано да се нахранят бедните. — Еймбрас съвсем не изглеждаше засрамен от това, което бе направил.

— Представяте ли си какво би станало, ако едни обикновени монаси се опитат да продадат крадени коне? — попита Грифън. — Тези коне ще предизвикат много проблеми. „Св. Деоний“ няма да може да ги продаде. По-добре ще е да ми ги дадете на мен. Аз ще се опитам да ги изпратя до Източен Уелс, където да ги продам. Ако барон Рудолф все пак ги открие, той ще се заблуди, че вие сте тръгнали на изток. Що се отнася до монасите, заради възхищението ми към вашия кураж и съобразителност ще им подаря шест понита, които те могат да използват както намерят за добре. За мен ще бъде удоволствие да заблудя съседите си — неприятели.

— Вероятно понитата, които ще подари на манастира, са крадени — недоволстваше по-късно Алейн, но Парис и Еймбрас приеха предложението на Грифън.

В действителност Алейн се намираще в Уелс само телом, а духом бе в Бенингфорд. Копнееше да види Джоан, да обгърне с ръце тялото ѝ, да ѝ каже, че ще я обича вечно. Искаше да я изтръгне от коварния Рудолф. Да ѝ даде свободата, която баща ѝ бе отнел.

Алейн знаеше, че Парис и отец Еймбрас бяха прави, когато му казваха, че не може да направи нищо за Джоан в този момент. Всяка нощ, преди да заспи, той си повтаряше, че трябва непременно да се върне при Джоан. Но щом Грифън намери кораб, който да ги отведе до Ирландия, Алейн всеки ден отправяше поглед към безкрайната морска шир, отвъд която го очакваше една непозната земя. Той отиваше далеч от своята любима, но бе сигурен, че някога ще се върне.

След като пристигнаха в Ирландия, им трябваша десет дни, докато намерят кораб за Бордо. Алейн бе доволен от това, че не бе повлиян от безкрайното люшкане на кораба, от което Парис и Еймбрас

хванаха морска болест. В Бордо трябваше да си починат малко, преди отново да тръгнат на път.

Продължиха пътя си по течението на река Гарон, където отец Еймбрас се разболя — имаше постоянно киселини и често повръщаше. В началото Алейн се шегуваше, че това е предизвикано от прекалено сладките сливи, които Еймбрас ядеше. Районът бе известен с тези плодове и те растяха навсякъде около тях. Но на следващия ден, когато и той, и Парис се разболяха, нещата съвсем не изглеждаха смешни.

В тежката седмица, която прекара Алейн, за пръв път в своя живот се замисли сериозно за смъртта и за възможността да не доживее деня, в който отново ще срещне Джоан.

Едва след шест седмици те бяха отново здрави и можеха да продължат пътуването си, но тогава не бе най-благоприятното време, тъй като вече бе краят на октомври. Все още не съвсем възстановени, те потеглиха към Колуз, а после до Каркасон. Накрая се спряха в Нарбон. Там по настояване на Еймбрас останаха за една дълга почивка, която им бе нужна, преди да предприемат ново морско пътуване.

Тримата приятели прекараха Коледните празници в Нарбон и по средата на януари се приготвиха отново да потеглят на път. Вече бяха на кораба за Сицилия, когато силна буря ги отклони на северозапад към остров Майорка. Там бяха принудени да прекарат няколко седмици, докато корабът бъде ремонтиран. Най-сетне, в средата на месец март, зърнаха бреговете на Сицилия, но отново бяха застигнати от една от внезапните бури на Средиземно море. Сега имаха повече късмет и се изплъзнаха невредими. Когато доближиха пристанището, силните вълни в открито море бяха заместени от спокойна и неподвижна вода. Огромно бе учудването на Алейн, когато дъждът спря и облаците бяха пронизани от слънчева светлина.

— Това е добро предзнаменование. Пътуването ви е благословено — каза капитанът на кораба на Алейн, който съзерцаваше небето.

— Надявам се да е така — отвърна Алейн. Всичко бе толкова непознато и толкова красиво. Хората, които преизпълваха улиците около пристанището, бяха с най-разнообразни облекла — нормандски рицари, облечени с тежки ризници, еврейски търговци с тъмни роби и дълги бради, мюсюлмани с тюрбани на главите, гладко избръснати

гърци с черни очи и тънки носове. На това място царуваше крал, толерантен към различните религии и култури, и хората съжителстваха в мир. Еймбрас им бе разказвал за това, но сега Алейн можеше да го види.

По време на дългото пътуване, въпреки че боледуваше, свещеникът си бе свършил работата отлично, Алейн съумяваше да разбира някои арабски думи, които се чуваха наоколо. Той различи също и гръцка реч.

Алейн пое от свежия пролетен въздух и погледна на запад, където се издигаше кралският дворец, отделен от града бе разположен на високо.

— Най-сетне. — Алейн чу гласа на отец Еймбрас зад гърба си. Свещеникът се бе възстановил от морската болест и сега се присъедини към него заедно с Парис. — След това дълго пътуване, надявам се, че не си разочарован от гледката, която се разкрива пред теб. Палермо е истинска перла, не мислиш ли?

Алейн не отговори. Той се бе съсредоточил върху езиците, които се чуваха по кея. До него Парис премигаше, тъй като слънчевата светлина го заслепяваше.

— Изглежда, климатът в този град е сух. И е толкова прашно, въпреки дъжда. Много по-различно е от Англия.

— Ще има толкова много неща, които да видите и да научите, че съвсем скоро ще забравите Англия и въобще няма да ви е мъчно — каза Еймбрас.

— На мен изобщо не ми е мъчно — отговори Парис, разглеждайки наоколо с голям интерес. — Аз съм възхитен.

Възхитен бе и Алейн, но той преживяваше нещата по друг начин. В следващите няколко дни и седмици Парис бе обхванат от ентузиазъм. Той не преставаше да се възхищава на Сицилия и изглеждаше като човек, който не е оставил нищо зад себе си, за което да съжاليا. При Алейн бе различно. Сред цветовете, звуците и миризмите, които се разнасяха около него, в сърцето му оставаше едно кътче, в което пазеше съкровени спомени. Най-скъпият образ в тези спомени бе този на красива жена с дълги руси коси и очи като сапфири.

Иначе Сицилия бе слънчева и много топла. Разнообразието от цветове бе невероятно. С течение на времето всеки от тримата намери

своя усамотен оазис, където цъфтяха цветове и бликаха изящни фонтани, а зелените листа леко се полюшваха под полъха на ветреца. Но преди да постигнат това, те трябваше да опознаят добре града и да решат къде ще отседнат. Бяха подложени и на проверка, задължителна за всички пътници, минаващи или оставащи в Палермо.

Тази проверка се състоя в малка сграда, разположена близо до пристанището, където бе пуснал котва техният кораб. Стените на тази сграда бяха дебели и вътре бе хладно. Липсата на пряка слънчева светлина също се отразяваше добре. Те бяха посрещнати от мъж с бял тюрбан на главата и роба на бяло-синьо райе. Брадата му бе грижливо подрязана. Черните му очи издаваха интелигентен и прозорлив човек.

— Аз съм Абдул Амид и изпълнявам длъжността на кралски мисионер, който се занимава със събирането на информация.

С жест на ръката мъжът им показва, че те трябва да седнат на пейката, върху която за удобство бяха наслагани възглавнички. Върху масата имаше поднос, отрупан със сушени плодове и сладкиши. На разположение бе и една кана, около която имаше чаши. Абдул Амид се настани срещу гостите си.

— Позволете ми да ви предложи нещо освежително, докато разговаряме — каза той.

В каната имаше изстуден плодов сок. Сладкишите бяха покрити с мед и хрупкави бадеми. Сушените фурми, смокини и кайсии бяха толкова сладки, че Алейн почувства болки във венците. Сокът му подейства добре. Той бързо изпразни чашата си и прие още, когато слугата му предложи. След като бяха настанени удобно, Абдул Амид заговори бавно и монотонно, оставяйки у Алейн впечатлението, че е повтарял тези думи безброй много пъти, което бе точно така.

— Великият наш крал Роджър II е заинтересуван от всички видове знания. По тази причина той използва мисионери като мен, които да се срещат с пътниците, защото те носят информация за различни географски места. От къде идвате вие, господо, и как пътувахте до тук? Изцяло по вода ли пътувахте, или се движехте и по сухоземни пътища? Ще ми опишете ли реките, планините, градовете, които сте прекосили? Разкажете ми нещо и за времето — за бурите, за небесната гледка през нощта. — Той продължи да ги затрупва с въпроси и когато свърши, Алейн вече се чувстваше изтощен. Всичко,

което тримата пътници разказаха, бе записано от секретаря, който стоеше на съседната маса.

Те отговориха на мисионера честно и изчерпателно. Нямаха нищо, което да крият, а и бяха сигурни, че ако кажеха и една лъжлива дума, Абдул Амид щеше да ги прекъсне. За добрите отговори, които даваха в продължение на няколко часа, бяха възнаградени и тази награда щеше да промени живота им.

— Тъй като познавате места, които са малко известни за нас — каза Абдул Амид, — вие ще трябва да се срещнете лично с крал Роджър. В момента това е невъзможно. Кралят не приема посещения, защото само преди месец обичаната от нас кралица Елвира почина. Сега кралят се е усамотил и преживява тъгата от загубата. Тя, покойницата, бе смисълът на неговия живот. Все пак има един мъж, който би бил заинтересуван да чуе всичко, което можете да му разкажете за далечни, земи и непознати морета. Той е особено заинтригуван от всичко, свързано с моретата. Да, вие ще трябва да се срещнете с емира на емирите.

— Емирът на емирите? Владетелят на морето? — Титлата на този човек изтръгна Алейн от мислите му за краля, който бе загубил своята любима.

— Вие говорите арабски? — Абдул Амид бе приятно изненадан.

— Съвсем малко — призна Алейн. — Отец Еймбрас се опита да задълбочи познанията ни — на мен и на Парис, — но се страхувам, че ние сме трудно възприемащи ученици.

— Отец Еймбрас — Абдул Амид се обърна към свещеника с блеснали очи, — тази информация ме кара да ви възприема като изключително интересна личност. Да се надявам ли, че вие сте дошли в Сицилия, за да обогатите знанията си? — Докато говореше, Абдул Амид направи знак с ръка и двама слуги мигновено се появиха, очаквайки заповедите му. Единият от тях бе изпратен със съобщение до Джордж от Ентайх, което трябваше да го информира, че са пристигнали трима англичани. Другият трябваше да донесе двете чанти от кораба, в които бяха всички принадлежности на пътниците. До края на деня Алейн, Парис и отец Еймбрас бяха настанени в луксозни апартаменти в дома на Джордж от Ентайх, главен министър на страната и втори след крал Роджър по сила и влияние.

— Ако това не е дворец, то тогава на какво място живее кралят на тази страна? Възможно ли е да има човек, по-богат от този? — Парис огледа мебелите в стаята. Никога преди не бе виждал толкова богато и луксозно подредена стая. После насочи погледа си към гледката, която се разкриваше през прозореца — пристанището и безкрайната шир на морето.

— Мисля, че ще е абсолютно възможно и за теб да натрупаш състояние и да живееш в такъв разкош — каза му Еймбрас. — Много други преди теб са го направили. Казват, че крал Роджър е изключително щедър към онези, които са честни с него.

— С колко кораба разполага войската тук? — попита Алейн, загледан към пристанището. — Имат толкова много кораби. Сигурен съм, че не ги използват само да превозват хора и стоки. Има толкова неща, които не знам.

— Това са въпроси — каза Еймбрас, — които трябва да зададеш на нашия домакин, когато се запознаем довечера. Междувременно аз ще се отдам на молитва, тъй като по време на това пътуване занемарих религиозните си задължения.

— Аз ще отида до пристанището — реши Алейн. — Искам да разгледам корабите отново. Парис, ще дойдеш ли с мен?

— Възнамерявам да стоя колкото се може по-далеч от водата, докато се възстановя от морската болест — обясни Парис. — Градината долу изглежда чудесно. Бих искал да се поразходя там и да се порадвам на усещането за твърда земя под краката си.

Те се разделиха и Парис се запъти надолу по стълбите, които водеха в градината. Тя бе едно малко райско кътче. Наоколо цъфтяха екзотични цветя и храсти. Някои само бяха напъпили и щяха да разцъфтят по-късно през сезона. През градината минаваше пътека от ситен чакъл, а на няколко места бликаха фонтани. Шумът на водата действаше успокоително.

След като премина през подредената градина, която бе непосредствено до къщата, Парис попадна на едно по-естествено място. То бе сенчесто и хладно — лукс, който малцина можеха да си позволят през горещия ден. Между два храста започваше друга пътека, която криволичеше през дърветата. Парис пое по нея. По едно време пред погледа му се разкри светла полянка, в средата на която имаше сграда. Тя нямаше врата, а само арка, която бе красиво

резбована. Останалата част от постройката също бе с дървена украса. Вътре Парис можа да види дървена маса, пъстър килим и няколко възглавнички в ъгъла. Мястото бе осветено от месингови фенери. От малкото павилионче се чуваше някакъв шум. Парис се спря. Може би на това тайно място неговият домакин си уреждаше тайни любовни срещи.

— Сър, ще ми помогнете ли? — Тези думи бяха изречени на френски. Като чу нежния женски глас зад гърба си, Парис се обърна.

В началото той си помисли, че това е нереален образ, плод на фантазията му или създаване на някой магьосник. Косата на непознатата бе покрита с ефирен черен шал. Дрехата ѝ също бе черна. Тя изглеждаше така, като че ли всеки момент щеше да изчезне и никога повече да не се появи. Парис се отърси от първоначалната изненада, осъзнал, че това беше просто едно момиче.

— Искате да ви помогна? — попита той.

— Ако обичате. — Тя хвана ръката му. — Елате с мен. Съвсем близо е.

Тя го издърпа от пътеката и го въведе в храсталака, където растяха диви къпини. Момичето коленичи и придърпа Парис към себе си, който не знаеше какво да очаква.

— Ей там — каза тя, — има ранена птичка. Ръцете ми са твърде къси, за да я достигна, но мисля, че ти ще успееш.

— Очаквате от мен да спася птичка сред тези тръни и бодли? — попита той. — Защо се занимавате с това? Защо просто не я оставите?

— Не можем да постъпим така. — От думите ѝ личеше, че изпитва състрадание към животинката. — Моля ви, сър, извадете я от тук, преди да е дошла някоя котка.

— Котка? — повтори Парис, невярващ в това, което му се случва.

— Моля ви! — повтори момичето, като гледаше в него умолително. То имаше бледо лице, големи очи и деликатни тънки ръце.

Неохотно Парис протегна дясната си ръка към мястото, понасяйки мълчаливо болката от убожданията. Той обгърна с пръсти треперещата перушина и почувства туптенето на мъничкото сърчице. Внимавайки да не я нарани, извади птичката.

— О, благодаря ви! — Момичето се изправи. — Подайте ми я, моля ви. Не, ще е по-добре вие да я носите, защото ако я местим от

ръка на ръка, няма да е добре за нея. Просто трябва внимателно да я държите, както правите сега.

— Да я нося къде? — попита Парис.

— В павилиона, разбира се. — Тя отново тръгна напред по пътеката. — Оставете я внимателно на масата.

Парис направи точно така, както тя искаше. Огледа се наоколо и откри източника на шума, който бе чул преди малко. В ъгъла на павилиона, върху възглавничките, лежеше възрастна жена. Бе облечена със същите черни дрехи, каквито носеше и момичето.

— Шшт — момичето постави пръст върху устните си. — Това е Лезия, моята бавачка. Трябва да я оставим да спи.

— Какво ще правиш? — Парис забеляза няколко ивици бял плат на масата до ранената птичка. На пода имаше клетка.

— Ще се опитам да превържа крилото ѝ колкото мога по-добре — каза момичето. — После ще я пазя тук, докато оздравее и може отново да лети. — Докато говореше, тя започна работа. След като превърза малкото крилце, сложи птичката в клетката и затвори малката вратичка.

— Ще оздравее ли? — попита Парис, следейки нежните движения на девойката.

— Мисля, че първо трябва да премине страхът, и тогава бързо ще оздравее.

— Още една ранена птичка? — Лезия се бе събудила. Тя се прозина и седна.

— Още една? — каза Парис. — Често ли ѝ се случва да спасява ранени птички?

— Винаги това е правила — каза лелята. — Днес спасява ранена птичка, утре котка или куче, или може би някой кон, ако се нуждае от грижите ѝ. Обзалагам се, че ако една отровна пепелянка се нарани, тя ще се опита да я излекува.

— Разбира се, че ще го направя. Всички сме създания на Господ Бог.

— Никакви змии. — Лезия се изправи и огледа Парис, като че ли той самият бе някакво влечуго. — Той също може да е ранено същество.

— Мисля, че усетихте отбранителната нотка в гласа ми — каза Лезия на Парис. — А сега си вървете.

— Попаднах тук случайно — каза Парис, опитвайки се да ѝ обясни. — Не съм имал намерения да нахълтам във вашата собственост и моля за извинение, ако се е получило така.

— Ако наистина сте с добри намерения, по-добре ще е да ни оставите сами — заповяда Лезия.

По раздразнението, което бе изписано на лицето ѝ, Парис разбра, че не му остава друг избор, освен да изчезва колкото се може по-бързо. Той погледна за последен път към момичето и напусна павилиона. Нейният образ обаче продължи да го преследва. Той се чудеше коя е тя. Парис се намръщи, спомняйки си думите на старата. Ранено същество? Не и Парис от Стоксброг! Той нямаше никакви рани, които това момиче да може да излекува.

Вечер Джордж от Ентайх обичаше да си почива на терасата, откъдето можеше да наблюдава как светлината се променя над морската повърхност, и корабите, които идваха и напускаха пристанището. Нямаше друго нещо, което да доставя такова голямо удоволствие на Джордж, както гледката на надигащите се вълни и залязващото слънце над тях. Там, на това място, на терасата, която гледаше към морето, Юланда отново видя непознатия.

Тя се бе отпуснала на един стол до този, на който чичо ѝ почиваше, и се шегуваше с него. Заради копнежа си по морето, той бе готов да се откаже от всичко тук на брега и да предприеме някое дълго пътешествие. В този момент тя чу стъпки.

— А, ето ги и нашите гости. — Джордж стана и ги поздрави. Той бе висок, силен мъж, със снежнобели брада и коса. Левантински грък по произход, той се бе бил за мюсюлманите в Тунис, а после се бе обрекъл във вярност към крал Роджър. Джордж бе известен като отличен морски навигатор. Той бе доста висок и Юланда не можеше да види новодошлите. Тогава тя пристъпи към тях.

Той бе толкова слаб. Тя отново видя издайническите знаци, които бе видяла и преди, и знаеше, че неговата изтощеност се дължи на дългото пътуване. Беше срещнала много пътници, дошли тук, в Сицилия, които след дълги пътувания по вода изглеждаха точно така. Кратка почивка и здравословна храна щяха бързо да помогнат за възстановяването му, а щяха да се отразят добре и на приятелите му. Ще са им необходими и нови дрехи. Виждаше се, че са току-що

избръснати и измити, но дрехите им бяха овехтели и се нуждаеха от поправка или просто трябваше да бъдат заменени с нови.

— Моята племенница, лейди Юланда — представи я Джордж.

Всеки един от тях бе представен на Юланда и за това кратко време тя успя да забележи всеки един детайл от външния им вид. Свещеникът бе около десет години по-възрастен от чичо ѝ с кафява коса и мило лице. Той изглеждаше така, сякаш никой никога не ще може да предизвика гняв у него. Алейн бе висок и красив, но като че ли бе обхванат от някаква тъга, която го караше да се отдалечава от света и да се вглъбява в себе си. Инстинктивно тя разбра, че Алейн не би се заглеждал по всяка красива дама в Палермо.

— Ето, че разбрах коя сте били, лейди. Как се чувства птичката, която спасихме? — Сър Парис от Стоксброут пое ръката на Юланда и се засмя, когато тя не можа да изговори името му правилно.

— Птичката е учудващо добре, сър. Вярвам, че вие също се чувствате добре. — Тя също се засмя, радвайки се на красотата му. Очите му бяха кафяви, погледът — неумолимо търсец. Имаше черна права коса, в която Юланда би искала да зарови пръсти. А устните му бяха толкова чувствено оформени... тя не бе способна да възпре себе си, би желала да го прегърне, но трябваше да запази благоприличие пред чичо си.

В обществото на нормандска Сицилия, силно повлияно от мюсюлманската религия, бе рядкост жената да има такава голяма свобода, каквато бе дадена на Юланда. Тя бе прекарала последните десет години под опеката на Джордж. Всъщност не му бе истинска племенница, но това обяснение толкова точно изразяваше взаимоотношенията им, че с течение на времето и двамата бяха повярвали в него. В къщата на Джордж имаше много слуги, които изпълняваха всички заповеди на стопанина, а също и тези на Юланда. Имаше една домакиня, която се грижеше за всичко, но откакто Юланда навърши седемнайсет, тя пое ролята на домакиня на големия дом. И тази нощ, както друг път, когато пристигаха непознати, тя искаше да се представи като изискана дама и затова остана на масата при гостите през цялото време. Беше ѝ интересно да слуша разговорите за далечни страни.

Тя невинаги бе център на внимание. Така се случи и сега, щом разговорът се завъртя около сицилианската военноморска флота и

начина, по който бе използвана тя по време на война, за да защитава земите на крал Роджър. Това бе чисто мъжка тема. Юланда не бе заинтересувана от нея, а по-скоро от хората наоколо, и то от един специален човек. За щастие, Парис бе седнал от лявата ѝ страна.

— Изглежда, ти не се интересуваш толкова много от стратегиите по време на морска битка, както се интересуват приятелите ти. — Юланда започна разговор с него. Това не бе въпрос, а просто констатация на очевиден факт и тя се страхуваше, че е доста безсмислено начало на разговор и не ще привлече вниманието на Парис.

— Не съм запален на тема кораби — обясни той. — Освен това, когато плавам с кораб, се разболявам.

— Същото се случва и с мен — засмя се Юланда. — Спомням си много добре първото си пътуване с кораб. Когато бях много малка, майка ме доведе тук от Палермо. Бях толкова зле, че тя мислеше, че ще умра, преди да пристигнем. Оттогава никога не съм се качвала на кораб.

— Бих искал да мога да направя същото. — Парис знаеше, че ще дойде време, когато отново ще бъде в открито море. Изпитвайки симпатия към мекия музикален глас на Юланда и начина, по който тя привлече вниманието му, той я огледа по-внимателно. Сега, когато бе махнала шала от главата си и черните одежди, тя изглеждаше по съвсем различен начин. Бе облечена в зелена рокля, а лъскавата ѝ червеникава коса бе украсена със златиста панделка. Парис помисли, че ако дръпне края на панделката, тежката коса би се разпиляла по раменете. Унесен от фантазията си, той погледна в очите ѝ. Те бяха тъмни като косата ѝ, но излъчваха топлина и нежност и чудесно контрастираха с бялото ѝ лице.

— Казваш, че си дошла в Сицилия като дете. — Парис продължи да говори с нея, докато другите дискутираха военноморската флота. — Майка ти сестра на Джордж ли е била? Или може би твоят баща е бил негов брат?

— О, не. Ние всъщност не сме толкова близки роднини. Тео, обръщението, което аз използвам, не значи просто чичо — Тя изговори гръцката дума с очарователен акцент. — Тео изразява респект, какъвто младият човек трябва да изпитва към по-стария. В случая моят втори баща бе роднина на тео Джордж.

— Тогава ти не си гъркиня?

— Само според осиновяването. — Юланда се усмихна чаровно. — Истинският ми баща е бил нормандски барон и е бил подчинен на бащата на сегашния ни крал. Умрял е, преди да се родя. Майка ми е била унгарка с благороден произход. Аз съм кръстена на нея.

Парис продължаваше да я гледа и не можеше да се насити на красотата ѝ. Произходът ѝ си бе казал своето — тя имаше подчертано екзотичен вид. Тази жена никога нямаше да остарее. С течение на годините, тя просто щеше да става все по-красива.

Но в момента Парис не изпитваше онази дива страст, която преживяваше при среща с други жени. Това, което той почувства към Юланда в първата нощ, която прекара в компанията ѝ, бе начало на едно трайно приятелство. Той вярваше, че тя би могла да му бъде верен другар, но го учудваше тази мисъл, защото никога преди не си бе представял, че ще приеме една жена по този начин.

Само след една година Парис щеше да разбере защо се чувстваше така.

ГЛАВА 10

Беше полунощ. Дискът на луната хвърляше сребърни отблясъци върху спокойните води на Тиренско море. Терасата около дома на Джордж също бе огряна от лунната светлина. Там Юланда намери своя чичо. Той се бе облегал на резбования парапет и бе отправил поглед в безкрайната тъмнина пред себе си.

— Да не би отново да мечтаеше за морето и за пътешествия с кораб? — подразни го тя и обви ръка около неговата.

— Мислех, че си се оттеглила в покоите си. — Когато Юланда отпусна глава на рамото му, той я целуна по челото. — Трябваше да се досетя, че ще искаш да поговорим за гостите, преди да си легнеш.

— Ще останат ли в Палермо?

— Надявам се да го направят. Предложих на отец Еймбрас да използва библиотеката ми, а освен това аз винаги съм на разположение, ако са му нужни знанията ми по гръцки. Той изглежда много толерантен за католически свещеник и е съвсем различен от останалите северняци, които познавам. Що се отнася до Алейн, аз го харесвам.

— Защото е заинтересуван от твоите кораби ли? — попита Юланда с усмивка.

— Защото е готов да приема новите идеи. Защото желае да научи много неща — черта, която по принцип липсва у нормандските благородници. — Джордж бе коректен и точен в оценката си. Той добави: — И защото се интересува от моите кораби.

Между тях се възцари тишина. Юланда знаеше, че той очаква този въпрос, и затова го зададе.

— А какво ще кажеш за сър Парис?

— Той не се интересува от корабите ми.

— О, тео, нямах предвид това!

— Забелязах, че си впечатлена от него — каза Джордж и изчака да чуе какво ще каже тя.

— Мисля, че съм способна да обичам един такъв мъж — каза Юланда. — Дори бих се омъжила за него и бих била щастлива през

целия си живот.

— Правиш доста сериозни заключения за човек, когото познаваш от съвсем скоро. Мила моя, знаеш, че желая единствено твоето щастие, тъй като си моя племенница, ако не моя кръв, но чувала ли си някога, че мъжете не могат да оценят благоразположението на съдбата, ако сами не си извоюват това, което желаят?

— Познавам те много добре, за да приема това просто като между другото казана забележка. Какво предлагаш, тео?

— Между нормандските благородници, които владеят част от земите на Роджър, се наблюдава раздвижване — обясни й Джордж. — Мисля, че те ще се опитат да обърнат Роджър срещу Свещената Римска империя и по този начин да засилят собствената си власт. Така че ако новините, които моите разузнавачи ми изпращат от континентална Италия са верни, скоро Алейн и Парис ще имат шанса да извършат големи подвизи.

Юланда се замисли за възможността да избухне война. Това не я плашеше. Всеки две години крал Роджър трябваше да пътува до континента, за да потушава поредното въстание и да екзекутира или да прости на водачите му. Тя смяташе, че е странно да се намесва кралят със своята власт в подобни събития, но бе свикнала с факта, че в Сицилия сарацините нехристияни живееха в мир с гръцките християни и всички имаха равни права. Джордж й бе обяснил, че мирът, който тържествуваше в Сицилия, се дължеше на крал Роджър, който се отнасяше еднакво към хората с различни религии, щом те не го пренебрегваха. Така всички имаха възможност да живеят според традициите на своята религия.

— Вярваш ли — попита Юланда, — че Парис и Алейн ще спечелят чест и слава, ако участват в битките това лято.

— Чест и слава — да. — Джордж отново я целуна по челото. — Освен това те ще спечелят и богатство, и то несметно богатство.

На следващия ден тримата гости на Джордж приеха поканата му да останат за по-дълго време в неговия дом.

— Крайно време е да започна моята работа, затова от тази сутрин се залавям за нея — каза отец Еймбрас. — Вече разгледах библиотеката ви и разговарях с един грък — ваш приятел. Този следобед ще се срещна с него. — С тези думи отец Еймбрас се запъти

към библиотеката, където прекара повече от времето си през следващите няколко седмици, но съвсем не му бе скучно там. Често идваха посетители — учени и изследователи от цяла Сицилия. Дори Абдул Амид идваше и съвсем скоро той се сприятели с Еймбрас.

— Алейн, ако се присъединиш към мен днес — каза Джордж, след като Еймбрас напусна, — ще можем да започнем обучението ти във военноморската тактика веднага.

— Това е най-силното ми желание — отговори Алейн радостен, че ще открие нещо, което поне за миг да го откъсне от мислите му за Джоан. — А Парис? Той съвсем не е настроен към морските пътувания.

— Мисля, че Парис ще направи най-добре, ако се срещне с крал Роджър — отговори Джордж. — Но тъй като в момента кралят е в траур, ще отнеме няколко дни, докато уговоря посещение при него. Междувременно, Парис, тъй като се разбираш с моята племенница Юланда, тя ще може да ти покаже Палермо и околностите. Ще ти хареса ли това занимание?

— Ще е чест за мен да бъда придружаван от такъв прекрасен гид — отговори Парис. — Гарантирам сигурността на лейди Юланда, докато е с мен.

Парис бе разбрал, че всичко, което казва Джордж, е многозначно и че в момента той е подложен на изпитание. Джордж му даваше невероятната възможност да опознае Юланда, но и да разбере как той ще се отнесе към нея в интимна обстановка. Идеята заинтригува Парис и това увеличи интереса му към дамата.

В този първи ден Юланда му показва почти всички части на града — от дома на Джордж, който се намираше в западната част на пристанището, през пазарите, масивните нормандски църкви, джамиите с фина конструкция и безбройните градини.

— Никога преди не съм виждал град като този — възкликна Парис учудено. — Толкова е богат, а и сградите му... толкова чисти и облагородяващи. Всичко наоколо е мирно — никъде не видях дрязги и боеве между гражданите. — Той си спомни моряшките кавги в Бордо и рицарските боеве в Тулуза, на които бе свидетел.

— От време на време тук също има насилие — каза Юланда, — но всичко утихва много бързо и мирът се възстановява. Кралят следи за отношенията между хората много стриктно. Дори сега, когато е в

траур, всеки ден получава донесения от министрите си. Всъщност ще разбереш що за човек е кралят, когато се срещнеш с него.

Тъй като Парис уважаваше мнението на Юланда, той прие всичко, което тя му каза за краля.

Тази вечер Джордж предложи на Алейн постоянна работа като негов адютант. Алейн благодари за оказаната чест, но помоли за няколко дни време, в които да помисли. По-късно той и Еймбрас почти стигнаха до кавга относно това, какъв трябваше да е отговорът му.

— Не мога да приема това предложение — започна Алейн. — Трябва да се върна при Джоан, в Англия, колкото е възможно по-скоро.

— Алейн, Алейн, кога ще погледнеш истината в очите? Сега, когато Джоан е вдовица, Рудолф ще ѝ намери нов съпруг. Всеки баща би направил същото. Рудолф ще изчака само мига, в който ще разбере, че Джоан не е бременна, и ще я омъжи. А ако тя е бременна, ще изчака да роди детето на Крайспън и пак ще направи това, което ти казвам. Освен това, Алейн, Джоан не е подходяща за теб. Никога не е била и трябва да го разбереш.

— Това са глупости. Никога няма да престана да я обичам. Никога!

— Все още не можем да се върнем в Англия — намеси се Парис. — Ако го направим, в момента, в който ни разпознаят, ще ни убият. Какво ще можеш да направиш тогава за Джоан?

— Ние да се върнем? — погледна ги учудено Алейн.

— Мислиш ли, че ще те оставим да се върнеш сам? — Парис постави ръка върху рамото на приятеля си. — Чичо Еймбрас е прав. Поне засега ще трябва да сме далеч от Англия. Така че, докато сме в Сицилия, използвай възможностите, които ти се предоставят. Приеми предложението на Джордж. Знаеш, че ще си щастлив с такава работа.

Алейн се отдръпна и отиде до прозореца, откъдето се виждаше пристанището. Възцари се тишина. След малко Алейн заговори, без да се обръща.

— Винаги съм знаел, че съветите ви ме водят по верния път, особено твоите, мъдри сър Парис. Ти отново си прав. — Сега той се обърна и погледна Еймбрас. — Съжалявам, че бях толкова остър с теб. Знам, че единственото, което искаш, е моето благополучие. Но никога, никога нищо няма да ме накара да спра да обичам Джоан.

— Съвсем не искам от теб да престанеш да обичаш — отговори Еймбрас. — Само бъди разумен.

— Това ще ти обещаю — каза Алейн. — Ще остана да работя при Джордж, докато стана достатъчно силен, за да мога да се върна в Англия и да се преборя с Рудолф.

— Радвам се, когато те чувам да го казваш — рече му Парис. — Възнамерявам и максимално да се наслаждавам на Сицилия, защото тази страна ми харесва все повече с всеки изминал ден.

На следващата сутрин Парис и Юланда се разхождаха извън града, около брега. Към обед спряха, за да се нахранят Юланда бе донесла одеяло, на което да седнат, и кошница, пълна с храна. Обядът им се състоеше от познатите хляб и сирене, а също от зеленчуци, сварени с ориз и подправени с чесън и джоджен. Всичко това бе поднесено на кръгъл розов поднос в специални керамични чинии. Хранеха се с лъжици, а виното, което опитаха, изключително се хареса на Парис.

— Това тук се нарича мелицане ямистес — отговори Юланда на въпроса му за непознат зеленчук. — Тео Джордж казва, че арабите донасят мелицането в Сицилия от Индия.

Накрая те опитаха от сушените плодове и сладкиша с мед и ядки, които Юланда обожаваше.

— Никога ли не ядете пресни плодове? — попита Парис.

— Разбира се, че го правим. — Юланда облиза меда от пръстите си и го дари с нежна усмивка. — Все още е началото на сезона и затова използваме плодове, изсушени миналата година. Почакай до лятото, когато ще узреят нови плодове. Тогава имаме пресни кайсии и праскови и чудесни фурми. Опитвал ли си някога пъпеш? Толкова е сладък и сочен, като храната в рая.

В момента единственото, което Парис можеше да определи като храна от рая, бяха устните на Юланда. Колко сладка щеше да бъде, ако я целуне. Щеше да има вкус на меда, който бе яла. Той бе изненадан от реакцията си към нея, но и малко шокиран. Когато ставаше въпрос за жени, той се наслаждаваше на всичко, което му се предоставяше, но същевременно запазваше самообладание. Никога не се бе влюбвал по начина, по който Алейн бе влюбен в Джоан. Копнеейки за Джоан, приятелят му бе изгубил чувството си за хумор и предишната си

жизненост и не изпитваше наслада от живота далеч от любимата. Дори сега, когато тя бе на другия край на света, Алейн бе преследван от образа ѝ. Той се будеше нощем, нямаше апетит, понякога бе раздразнен. Разсъждавайки върху състоянието на Алейн, Парис реши, че не иска никога да се влюбва в жена. Но тази тук до него бе толкова очарователна.

— Обичам морето такава, каквото е сега — каза тя, посочвайки към сините вълни. — Харесва ми, когато е там, далеч от брега, а аз съм тук, на твърдата земя, и в безопасност.

— Не позволявай на чичо ти да те чуе какво говориш — засмя се Парис, споделяйки чувствата ѝ.

— О, той знае, той знае. — Тя го гледаше е искрящи очи, усмивката ѝ разкриваше перленобели зъби. — Ако искаш, можеш да ме целунеш.

— Много бих искал — отвърна Парис, учуден от тази невинна покана, — но няма да го направя. Ти си твърде доверчива и аз няма да се възползвам от доверието на чичо ти в мен и не ще наруша обещанието си племенницата му да бъде в безопасност, когато е с мен.

— Отказвам да се почувствам засрамена от това, че поисках да ме целунеш, и не се опитвай да ме накараш да се чувствам по този начин.

Парис не можеше да разбере дали изразът на лицето ѝ означаваше, че е сърдита или объркана. Той усети дъха ѝ. Тя бе очарователна с големите си очи, леко зачервени бузи и устни — Господи, помогни му! — устните ѝ бяха толкова изкусителни! Кой мъж би им устоял? Преди той да успее да направи каквото и да е движение или да я докосне така, както тя искаше, Юланда скочи на крака и изпъна гънките на полата си.

— Какво ще кажеш да се връщаме в Палермо? — попита сопнато.

— Затова ли ме доведе тук? — попита той. — За да ме съблазниш и да ме накараш да те целуна?

— Мислех, че ти сам искаш да ме целунеш — каза му тя надменно.

Той се усмихна.

— Някой някога предупреждавал ли те е колко опасно може да бъде, ако млада девойка като теб заведе непознат мъж на уединено

място и му направи подобно предложение? Не може да си толкова лековерна и да не знаеш какво може да ти стори един мъж?

— Но ти не би ме наранил — каза тя изключително уверена в себе си. — Ти си ми приятел.

— Да, аз съм твой приятел и затова не искам да се възползвам от приятелството ни. Вслушай се в това, което ти казвам, Юланда. — Той я предупреди да внимава с останалите мъже, но преди да се осъзнае какво прави, вече я държеше в ръцете си. Парис обгърна първо рамената, а после талията ѝ. Жена с опит би предложила лицето си, за да може той да я целуне, но Юланда наведе своето. Той я бе обгърнал нежно, като че ли държеше малка екзотична птичка, която лесно може да бъде наранена. Парис се притисна по-плътнo до нея. Кожата на бузите ѝ бе мека и гладка. Той я докосна. Сега тя бе вдигнала глава и го гледаше в очите. Бе сигурен, че очаква от него да я целуне.

Парис почти го направи. Бе поразен, когато осъзна колко силно е желанието му да постави устни върху нейните и да отпие от сладостта, която те предлагаша. Спря го реакцията на собственото му тяло. Бе я обгърнал с една ръка, устните му бяха на един дъх разстояние от нейните, а пръстът му нежно галеше долната ѝ устна. Тогава почувства изгарящото го желание и разбра, че ако я целуне, няма да може да се спре. Здравият разум му подсказваше, че не бива да се опитва да завладее племенницата на човека, който имаше достатъчно власт да накаже жестоко него и приятелите му и да отнеме възможността им за щастливо бъдеще. Той не можеше да поеме подобна отговорност. Не трябваше да се поддава на изкушението да притежава това прекрасно младо тяло.

— Ще ти помогна да прибереш чиниите — каза той, след като се отдръпна от нея.

Саркастично, той направи забележка на себе си. „Е, стари сър Парис, току-що прекъсна всички мостове, които водеха към нея. Отиди заедно с Алейн довечера на пристанището и си намерете жени!“ Но когато погледна Юланда, коленичила да събира остатъците от обяда, той разбра, че няма да го направи. Дори ако бе с друга жена, тя не би имала тялото и лицето на Юланда и той не би могъл да шепне друго, име в тъмнината.

— Какво? Племенницата на Джордж не е ли с теб? — подразни го Алейн на другия ден. — Не се ли крие зад някой ъгъл, където чака да те изкуши с поредната вкусотия, приготвена специално за теб?

— За човек, който претендира, че работи неуморно, ти забелязваш най-незначителните детайли от живота на околните — отговори Парис, малко раздразнен.

— Юланда — незначителен детайл? Съвсем не мисля така. — Алейн се приближи до приятеля си и сложи ръка върху рамото. Сега двамата гледаха през прозореца на спалнята, която деляха. Вече трети ден валеше като из ведро. — Тя е причината, поради която искаше да намерим някой бордей онази нощ, нали? Но проститутката, която щеше да намериш там, съвсем не е жената, от която се нуждаеш. Затова и аз отказах да дойда с теб. Затова в крайна сметка и ти не отиде. Разбира се, ако се чувстваш самотен, Джордж ще може да ти намери някоя хубавичка и чиста жена. Имат странни обичаи на този остров. Сигурно са повлияни от сарацините.

— А тяхното влияние е забележително — каза Еймбрас, който бе успял да чуе последните думи на Алейн. — Как си, Алейн? Не съм те виждал няколко дни.

— Джордж ме натиска здраво да работя, но аз се наслаждавам на всеки миг от работата. Надявам се съвсем скоро да присъствам на морска битка.

— Не ти препоръчвам подобно изживяване. Спомням си всичките битки твърде добре.

— Затова ще трябва да оцениш стратегията за последната битка, която замисля Джордж. — Алейн се впусна в подробни описания. Накрая реши, че трябва да отиде и да попита Джордж за нещо. Еймбрас и Парис се усмигнаха.

— Знаех си — каза Еймбрас със задоволство, — че ако Алейн успее да насочи мислите си към нещо друго, освен към лейди Джоан, той ще се възстанови от мъката по загубената любов.

— Не мисля, че се е възстановил — каза Парис. — И никога няма да забрави лейди Джоан, Познавам Алейн твърде добре, за да допусна, че напълно я е прогонил от мислите си.

ГЛАВА 11

Слуховете, които достигнаха до Джордж от континента, бяха свързани с Рудолф и скоро бяха потвърдени. Непокорните нормандски благородници, които заемаха Южна Италия и бяха във васална зависимост от Роджър, отново се бяха вдигнали срещу своя сюзерен. По-лошото бе, че размириците окуражаваха Свещената Римска империя да вземе отношение. Въстаналите лордове подготвиха договор с италианския град Пиза, който бе владение на империята. Облагдетелствани от това, лордовете атакуваха Неапол по суша на двацет и първия ден от април, а флотата на Пиза блокира връзките на Неапол по вода.

Тези новини изтръгнаха крал Роджър от Сицилия от траура, в който бе потънал след смъртта на кралицата през февруари. Той свика най-доверените си съветници, сред които бе и Джордж от Ентайх. Джордж използва възможността да представи своите гости на краля.

Тъй като бяха свикнали с лукса в дома на Джордж, тримата джентълмени не бяха толкова учудени, както биха били при други обстоятелства, когато видяха ориенталския разкош, в който живееше кралят на Сицилия. Кралският дворец бе построен в местността, която се издигаше високо над Палермо, на миля и половина в западна посока, където бе тихо и много по-хладно. Нормандите, които живееха на острова, използваша стара сарацинска крепост, която бяха обновили и разширили. Тя включваше градини, фонтани и дори кула, използвана за обсерватория, откъдето кралските астрономи наблюдаваха небето всяка нощ. Стените на крепостта бяха пазени от триста специално подбрани мъже. Вътре, по времето на Роджър и неговия баща, тя се бе превърнала в съкровищница, пълна с коприни и златни бижута.

Салонът, в който бяха настанени Джордж и неговите гости, се намираще на горните етажи и бе украсен с дърворезби и препарирани птици. Огромни геометрични фрески бяха издълбани на тавана. В средата на помещението бликаше фонтан, а водата от него продължаваше в поточе през стаята. Сребристи възглавнички омекотяваха дървените пейки, разположени около стените. Слънчевата

светлина проникваше навсякъде, а в саксиите по прозорците цъфтяха екзотични растения, повечето от които бяха пълзящи и се спускаха надолу по външната стена.

В центъра на този разкош седеше кралят на Сицилия Роджър II. Той носеше роба от брокат в червено и златисто. Благородното му красиво лице все още бе белязано с мъка.

След като Юланда му бе казала, че въпреки траура Роджър настоява да получава ежедневно доклади от своите министри, Парис не се учуди, когато разбра, че кралят е знаел за тримата англичани, отседнали у Джордж. След като приветства Еймбрас с топли думи и го покани да се чувства удобно в кралството, Роджър се обърна към двамата по-млади джентълмени.

— Джордж ме информира, че сте склонни да служите на моето кралство и да ми помогнете да се справя с разбунтувалите се васали — каза Роджър.

— Аз ще приема предложението на Джордж и ще продължа да работя за него — съобщи Алейн. Начинът, по който израженията на Роджър и Джордж се промениха, убеди Парис, че бъдещето на приятеля му бе решено още преди да влязат в приемната на краля.

— Нямам никакви възражения против вашето решение — каза му Роджър. Обръщайки се към Парис, той каза закачливо: — А, вие, сър? Вие също ли ще ставате моряк?

— Не, милорд — отговори Парис. — Аз предпочитам да чувствам под краката си твърда земя. Ако ми позволите, бих участвал в битки на брега, тъй като съм добър фехтувач.

— Познавам много мъже, които могат да се бият добре — каза Роджър. — Първи сред тях са непокорните ми васали в Южна Италия. Това обаче, което аз най-много ценя, липсва при тях. Аз изисквам лоялност. Можете ли да ми дадете това, сър Парис? Можете ли да ми дадете клетва за вяност и да я удържите?

— Да, мога, сър — каза Парис искрено, тъй като бе харесал Роджър от мига, в който го видя.

— Аз също се кълна във вяност към вас — каза Алейн, падна на колене и вplete ръце по стар нормандски обичай.

Роджър постави ръка между двете на Алейн и изслуша клетвата му. Същото повтори и с Парис.

— Добре дошли в моето кралство. — Роджър прегърна всеки един от тях. — Аз, от своя страна, се заклевам да ви използвам пълноценно и да ви възнаградя богато.

Разбунтувалите се лордове бяха обсадили Неапол, но скоро попаднаха в капан под крепостните му стени. Когато армията на Роджър обгради града, пизанците попаднаха в клопка. На петнайсети юни неаполското пристанище бе барикадирано така, че бунтовническите кораби останаха обсадени. Алейн истински би се наслаждавал да преследва вражеските кораби в открито море, но блокадата му се струваше скучна и изморителна. Той копнееше за мига, в който ще може да действа.

На брега с Роджър Парис също бе отегчен. След години неразбирателство с васалите си, търпението на Роджър се бе изчерпало. От началото на лятото до ранна зима той обходи всичките си феодални владения в Южна Италия. Изгони управителите от всеки един град и на тяхно място постави свои довереници.

— Най-сетне се справих с тези бунтовници — каза кралят на Парис.

— Мисля, че няма да се откажат така лесно, защото вярват, че съвсем скоро ще им бъде оказана помощ — отбеляза Парис. — Последните донесения от вашите разузнавачи сочат, че императорът планува да напусне Германия, да премине Алпите и идното лято да се изправи срещу нас.

— Срещу нас? — изсмя се Роджър, потупвайки го по рамото. — Джордж беше прав за теб. Сега ти си един от нас.

— Да, аз също съм, милорд — каза Парис, мислейки за Юланда, която също имаше право. Роджър от Сицилия бе отличен военен командир, но също се опитваше да избягва насилието, до което неизменно водеше всяка война. От това, което бе наблюдавал Парис досега, той бе забележителен водач на народа. Нито веднъж Парис не бе изпитал съжаление от факта, че бе обрекъл себе си на вярност към този мъж.

Към средата на януари и сухопътните, и морските военни сили бяха изморени и по предложение на Джордж на Парис бе дадено разрешение да се върне в Палермо. Заедно с него бе и Алейн. Още веднъж, въпреки че морето бе спокойно, Парис отново бе много болен.

— Кълна ви се — каза Парис на заобикалящите го, щом стигнаха пристанището и той отново бе способен да говори, — че никога няма да напусна Сицилия отново, освен ако Роджър не построи мост над пролива Месина.

— Ето, това се нарича брилянтна идея. — Джордж избухна в неудържим смях. — Само трябва да му кажеш как да бъде направено и той ще те послуша. Сигурен съм. Тогава и теб самия те очаква безоблачно бъдеще. А сега, като те гледам, имаш нужда от една баня и чисти дрехи. Веднъж като се върнеш в стаичката си, ще се почувстваш много по-добре.

Съвсем скоро Парис наистина се чувстваше успокоен и се радваше, че вижда отец Еймбрас отново. Целия следобед той прекара с останалите, разменяйки новини, но с нетърпение чакаше тези часове да отминат, за да дойде вечерта. Тогава Джордж щеше да събере всичките си гости на терасата и той щеше да види Юланда.

В действителност те се събраха в дълга тясна стая близо до терасата, тъй като навън духаше силен вятър и сипеше студен дъжд. Парис бе очаквал тази вечер да бъде като всички предишни, когато въздухът бе топъл и наоколо бе пролет. Но сезоните се меняха, беше се променил и той, бе поостарял и помъдрял. След като бе видял ужаса на войната, той не се смееше толкова много, а и тя му бе оставила два белега. Единият беше от лявата страна на брадичката му, вторият — на дясното бедро, но и в двата случая той бе щастливец, защото се бе разминал с малко.

След като мъжете се събраха, дойде и Юланда. Тя отиде първо до Джордж и го целуна по двете бузи.

— Ще ти кажа отново, тео Джордж, колко съм щастлива, че те виждам пак вкъщи — каза тя. — Сър Парис, сър Алейн, добре дошли. — Тя бе малко смутена, когато видя белега на Парис, но после го докосна с ръка и разбра, че не е нищо сериозно. Парис взе пръстите ѝ, но преди да усети тяхната деликатност, тя дръпна ръката си.

Тя също се бе променила през осемте месеца, в които бяха разделени. Не бе нито по-висока от предишната пролет, нито по-тежка. Носеше черните си коси по същия начин, а и роклята ѝ също бе черна, копринена. Перлени обици със златен обков трепкаха на ушите ѝ, когато движеше главата си. Но гледаше с равнодушен и спокоен поглед.

Той я бе оставил като момиче — искрено, прямо, честно. В негово отсъствие тя се бе превърнала в жена. Изключително красива млада жена. Парис си задаваше два въпроса — дали самодоволството ѝ бе израз на истинските ѝ чувства и дали през това време тя е намерила някой, който да я целуне, след като той отказа. Тази мисъл предизвика болка в стомаха му. Със сигурност не. Тя бе прекалено добре пазена, за да успее някой мъж да се доближи до нея. Но тя не бе добре пазена, когато той бе с нея. Тогава той можеше да прави каквото пожелаете. Кой можеше да гарантира, че някой друг не си е взел това, което Парис бе отказал? Дали сега тя не обичаше някой друг? Тази ли бе причината да проявява студенина към него? Това, което той най-силно желаше в момента, беше Юланда отново да го гледа с онзи топъл и размекващ поглед отпреди една година.

— Добре дошли, барон Парис от Асколия. Поздравления за новата ви титла. Знам, че я заслужавате. — Гласът ѝ бе мек. — Страдахте ли от морска болест?

— Да, беше ужасно. — Той благодари на бога, че тя успя да започне разговор по толкова неангажиращ начин, и докосна лакътя ѝ. — Искате ли да ви разкажа нещо повече за това?

— Не на масата, сър. Може би по-късно. — Звучеше сдържано и умело се контролираше, но не бе язвителна. Тя със сигурност обичаше някой друг. Но защо това за него бе толкова болезнено? Та нали той не я обичаше?

— Ще яздите ли с мен утре?

— Утре ще е дъждовно — каза тя.

— Тогава вдругиден или в който и да е от идните дни — продължи да настоява той.

— Дотогава има време. Ще видим. Понякога през зимата вали в продължение на седмица, че и повече, без да спира.

Вечерята бе обилна и вкусно приготвена. Всички пиха и от хубавото червено вино. Сладкишът бе с мед и бадеми — този, който Юланда обожаваше. Имаше и от традиционните сушени плодове и ядки за тези, които не обичаха прекалено сладко. От всичкото това изобилие Парис успя да хапне съвсем малко.

Говориха за войната и за нападенията, които очакваха през лятото от Германия. Алейн имаше да каже много неща по въпроса, които обикновено бяха в съгласие с това, което мислеше Джордж.

Еймбрас също участваше в разговора и дори Юланда от мястото си до Парис се включи няколко пъти. Той самият стоеше мълчаливо, пиеше вино и се чудеше в името на всички светии какво му ставаше. Защо точно сега, когато бе на твърда земя, се чувстваше толкова ужасно?

— Тео Джордж постоянно ме информираше за теб и Алейн — каза му Юланда. — Знам колко смело си се бил за Роджър и колко верен си бил на нашия крал. Ти, както и сър Алейн, заслужавате похвала.

— Не беше нищо особено. — Парис пренебрегна комплиментата, но после съжали, че е бил толкова рязък с нея.

— Мъчно ми е, когато виждам, че си бил нараняван — каза тя почти шепнешком. — Можело е да бъде опасно за теб.

— Щях ли да ти липсвам? — Парис се опита гласът му да бъде снишен като нейния, за да не привлича внимание, но той все пак звучеше по-високо. Страхуваше се да не би нейният отговор да е, че тя ще може да разбере само ако той наистина е мъртъв.

— Това е глупав въпрос, след като ти знаеш отговора. — Погледите им се срещнаха за миг и Парис отново срещна онзи мек израз, който познаваше отпреди време. — Може би — каза тя, преди Джордж и Еймбрас да привлекат вниманието ѝ, — може би утре все пак няма да вали.

Но на утринта валеше и Юланда умело се изплъзна, оставайки през целия ден в стаята си. Тя се появи само на вечеря, когато бе невъзможно да проведат разговор само двамата. Джордж имаше нови гости — група учени от Александрия — и разговорът по време на вечеря бе оживен и интригуващ, но Парис не чу почти нищо. Той не можеше да остане повече и използва първия удобен момент да се извини и да отиде да се поскита из къщата. Излезе на терасата, където бе студено и влажно. Алейн го последва.

— Опитваш се да избягаш от нея или я чакаш? — попита Алейн, заставайки до него.

— Коя? — Парис звучеше ядосан дори в собствените си уши. Това го накара веднага да се извини. — Съжалявам. Настроението ми е ужасно тези дни.

— Разбираемо е. Повлиян си от битките. С мен е същото, но аз имах повече късмет от теб. При мен не се лееше толкова много кръв, освен това предполагам, че скоро не си бил с жена.

— Предполагам, че ти също, скъпи мой приятелю. В действителност старият сър Парис изпитваше нужда от жена няколко пъти — добре де, не се смей, повече от няколко пъти, особено през нощта преди битка. Но винаги, когато по-сериозно се замислях за възможността да бъда с жена, вместо да предприема нещо, започвах да се моля или да почиствам оръжието си. Това правят обикновено старците, а аз съвсем скоро навърших двайсет и три.

— Може би не си чак толкова стар — каза Алейн. — Може би просто си пораснал.

— Пораснах преди две години в деня, в който бях посветен в рицарство. — Гласът на Парис бе такъв, че твърдението му не можеше да бъде подложено на съмнение.

— Желаш ли я? — Алейн зададе въпроса, който Парис си бе задавал толкова дълго време, и накрая се почувства още по-объркан.

— Съвсем честно — не знам — отговори Парис. — Тялото ѝ — да. Бих желал да я притежавам тук в този миг. Но за останалото не знам. Тя не е жена, която можеш да притежаваш за една нощ и после просто да я зарежеш като онези, които следват армията и които отиват при следващия мъж веднага щом предишният е свършил. Тя ще има само един мъж в живота си. Това поне със сигурност разбрах. Тя е мила, нежна и интелигентна. И силна. Презирам слаби жени, но тя би се справила с управлението на един замък дори ако мъжът ѝ отсъства. Достойна е за възхищение.

— Къде остава тогава Джордж?

— Не съм безразличен към възможността да се съюзя с Джордж от Ентайх — каза Парис. — Аз го харесвам и уважавам толкова много, колкото се възхищавам и от Роджър. Натрупах значително богатство през последните месеци, притежавам малко земи в Апулия, а заедно с това и титлата лорд. Всичко обаче е нищо в сравнение с владенията на Джордж. Ако аз помоля за ръката ѝ, той ще откаже, а ако не го направи, тя самата ще откаже.

— Тя. Нито веднъж не произнесе името ѝ — отбеляза Алейн.

— Юланда. Юланда. — Парис остави името ѝ да бъде отнесено от вятъра. — Желая я, но мисля, че не я обичам, поне не по начина, по който ти обичаш Джоан. Когато се върнеш в Англия, ще дойда с теб — продължи Парис. — Не си и помисляй, че ще постъпя по друг начин. Да изтриеш петното от името си, означава да изтриеш петното и от

моето. За мен е важно да открием убиеца на Крайспън, но не мисля, че Юланда би издържала на подобно пътуване. Ще трябва да я оставя тук.

— Все още е много рано да се завърнем — каза Алейн. — Ако имах крила и беше възможно, още днес щях да отлетя за Англия и щях да се върна при Джоан, но аз разбрах мъдрите съвети на Еймбрас. Той бе прав, че единственият начин да се върна в Англия, е с титла и богатство или дори с посланик до нашия крал от Роджър или който и да е друг крал. Това ще е най-сигурният начин да докажа невинността си. Но всичко това ще отнеме години, а междуременно ти ще трябва да решиш за Юланда. Джордж е разумен и предвидлив и не би я оставил още дълго неомъжена.

— Знам това. Тя е на седемнайсет години и е в най-добрата възраст за една девойка да се омъжи. Сигурен съм, че Джордж вече е имал предложения за нея.

— Ако и ти възнамеряваш да поискаш ръката ѝ — посъветва го Алейн, — ще трябва да го направиш възможно най-скоро.

— Но искам ли аз да се оженя за нея или не? По дяволите! Не знам! — Парис удари юмрука си в каменния парапет. — Никога преди не съм бил толкова несигурен в нещо. Тя би намразила съпруг, който се суети около нея и я третира като дете.

— Тогава ти няма да се отнасяш към нея по начин, по който тя не харесва, нали? — попита Алейн. — Познаваш ли друг мъж, който би бил по-добър съпруг за нея от теб самия? Още по-важно е — можеш ли да си я представиш в обятията на друг мъж? Тогава няма твоето сърце да тупти и кръвта ти да кипи. Можеш ли да видиш образа ѝ, когато е прегърнала детето на някой друг, а не твоето?

— Млъкни, за бога! — Парис обви ръце около парапета и вдигна лице към тъмнината, като че ли там щеше да намери отговор.

Двамата мъже стояха един до друг. Алейн обгърна приятеля си през рамо. Парис остана тъжен, но благодарен за трайното приятелство, което бяха създали още през годините, прекарани в онзи странен замък. И той прегърна приятеля си.

Зад двамата мъже, в дългата тясна стая, която водеше към терасата, седеше Юланда. Тя бе чула част от разговора им. То ѝ бе достатъчно, тъй като бе чула това, което знаеше от близо година. Парис

я харесваше, но той не я обичаше така, както тя го обичаше. Колко млада и глупава бе да му подари сърцето си още в мига, в който го срещна. Когато той отказа да я целуне и замина от Палермо, без да ѝ обясни какво изпитва към нея, тя се чувстваше като глупачка и бе наранена. Бе лекувала раните си толкова дълго време и си бе обещала да бъде жестока с него, когато той се върне. Но когато видя белега на брадичката му, тя осъзна, че никога не е преставала да мисли за него.

Както Алейн бе казал, имаше много мъже и щеше да има други, които искаха да се оженят за нея.

Ако откаже всичките предложения, Джордж щеше да ѝ каже, че тя отдавна трябва да е омъжена и дори да бъде вече майка и че само заради благоразположението му е все още мома. Така или иначе, Юланда вярваше, че преди началото на лятото тя ще се омъжи. Единствено от нея зависеше дали ще се омъжи за този, когото обичаше и желаше. Тя знаеше начин, по който щеше да постигне това, което искаше. Щеше да подари на Парис най-безценния подарък. Щеше да му подари девствеността си.

Слънцето не можеше да прогони студа. Вятърът след бурята бе още по-силен и развяваше пелерините на мъжа и жената, които стояха далеч от брега, под хълмовете, защото там бе по-топло.

— Твърде много се отдалечихме — викна ѝ Парис и спря коня си. — Джордж ни очаква по обед, а и нямам никакво желание да обяснявам на бавачката ти причините за закъснението. Лезия изобщо не хареса идеята да дойдеш с мен.

— Не обръщай внимание на Лезия — каза Юланда. — Тя е недоволна от всичко, което правя. Нека починат конете тук, преди да тръгнем обратно.

Юланда не остави време на Парис да протестира. Тя позволи на коня си да пие от една локва. После сама се настани върху една скала, която бе защитена от вятъра.

— Тук е по-топло, Парис. Ела и седни до мен. О, ела тук. Изглеждаш глупаво там върху коня си.

Парис бе честен мъж. Юланда се чудеше дали, след като веднъж бе отказал да я целуне, когато бяха сами, сега щеше да устои на това, което възнамеряваше да му предложи. Тя огледа тревата, храстите и скалите наоколо. Преценяваше мястото, което бе избрала, за да му даде

себе си. Не се интересуваше от това, че не бе романтично. Парис щеше да го направи такова.

— През лятото тук ще бъде адски топло — каза тя, когато той седна до нея. — Сега е чудесно, не мислиш ли? Като в малка стая е. И студеният вятър не се усеща тук.

— Това, което ти наричаш студено, изобщо не е такова за мен — каза той.

— Би ли ми говорил за нещо друго, освен за времето? — изнедоволства тя. Бе нетърпелива да осъществи това, което бе замислила. — Не искам да ми говориш и за битките, в които си участвал, нито за тези, които предстоят. Парис, съвсем никакви чувства ли не изпитваш към мен?

Той сви крака и обгърна с ръце коленете си. Когато го видя, че сяда на разстояние от нея, Юланда помисли, че ще изкрещи от раздразнение, от нервност, че той се отнася с нея пренебрежително. Трябваше да я желае поне малко! Не може да е съвсем безразличен.

— Аз съм амбициозен — проговори той най-сетне.

— Радвам се да го чуя.

Юланда не хареса отговора му. Тя очакваше да чуе нещо за тях двамата, но и какъвто и да е разговор бе по-добре от никакъв. Тя се хвана за думите му:

— Мога да ти помогна да се издигнеш.

Парис я погледна в очите.

— Няма да е честно от моя страна да се възползвам от теб, за да постигна целите си. Не мислиш ли и ти така, Юланда?

— Миналата пролет поисках от теб да ме целунеш. — Тя преодоля страха си, че при подобен разговор той би се качил на коня си и би я оставил сама. — Сега ще ти кажа, че ако ти не ме целунеш, аз ще те целуна.

— Някой друг мъж не би се поколебал — мърмореше Парис толкова тихо, че почти само той се чуваше. — Защо аз го правя?

— Да, защо? — попита тя, молейки се думите ѝ да не го ядосат — Защо толкова упорито се бориш срещу това, което искаш и което знаеш, че и аз искам?

— Защото имам навика добре да премислям обстоятелствата, преди да действам. — Той едва изрече тези думи и хвана брадичката ѝ, обръщайки лицето ѝ към себе си: — Ти си невероятна.

— Ще ме принуждаваш ли да ти задавам още въпроси — прошепна тя, — или ще ме целунеш?

Очите му светнаха, той се усмихна.

— След като стигнахме дотук, мога ли да не го направя? — попита той и докосна устните ѝ.

След дългото му колебание тя не знаеше какво да очаква от целувката му. Със сигурност не си бе представяла, че между тях ще пламне подобна страст Юланда обви ръце около него и прокара пръсти през черната му коса. Тя усети, че ляга по гръб, а тялото му притиска нейното. Бе обхваната от внезапна сладост при допира с твърдата му мъжественост. Цялото ѝ същество обаче бе съсредоточено към устните ѝ, към неговите устни и неговия език, пробиващ си път и докосващ нейния. Целувката му остави Юланда без дъх. Тя усети непознати, неподозирани желаниа. Искаше ѝ се да бъде още по-близо до него, да бъде част от него.

Той целуваше шията ѝ, ръцете му докосваха гърдите ѝ, останала без дъх, тя мълвеше името му.

— Парис — проплака, привличайки го отново към устните си. — Чаках те толкова дълго, толкова дълго! О, Парис, Парис, докосвай ме.

Тя трудно разбираше това, което той мълвеше. Но Парис знаеше. Той не мислеше, че тя е целувана от мъж, и сега се наслаждаваше на страстта ѝ. Видя как цялата се изчерви, когато обхвана гърдите ѝ. През вълнената рокля можеше да почувства как зърната ѝ набъбнаха. Тя усилено търсеше ръцете му, притискаше се към него и после разтвори бедра, предлагайки му себе си.

Парис можеше да я притежава. Тя му подаряваше най-сладкия, най-безценния дар. Точно сега и тук тя лежеше под него, стенички, готова да го приеме.

— Парис — никога името му не бе звучало толкова прекрасно. Гласът ѝ трепереше, тя дишаше учестено.

— Парис, не знам как, но ми помогни. Изгарям, Парис, Парис, моля те, моля те, помогни ми.

Той самият изгаряше. Вдигна тежката вълнена пола и ръката му си проправи път между бедрата ѝ — мястото бе меко и топло. Пръстите му докоснаха копринения триъгълник. Юланда му се отдаваше цялата — стеница, притискаща се към него. Когато навлезе по-дълбоко, той бе възпрян от бариерата, която пазеше нейната

девственост. Не, той не можеше да го направи. Не можеше да я нарани, не и когато тя му се отдаваше безрезервно и с пълно доверие. Парис имаше достатъчно опит с жените, за да знае как да задоволи една, без да се възползва от нещо, което по право не му принадлежи. Движейки пръстите си в нея, той наблюдаваше нарастващата ѝ възбуда. Така бързо я доведе до оргазъм.

В този миг Парис не мислеше за последствията. Искаше единствено да я дари със сладостта, за която и сам копнееше.

— О, Парис, колко е прекрасно, красиво... Не съм и мечтала дори, никой не ми е казвал... А не желаш ли да направим...? — Тя спря за миг, пламнала от червенина, но после продължи уверено: — Лезия ми е казвала какво трябва да направи мъжът в такъв момент, а ти не го направи. Парис, ако желаш, аз няма да се противя. Дори мисля, че ще ми хареса, но не и ако съм с друг мъж. Не бих понесла друг мъж, освен теб, да ме докосне там.

— Спри! — Той стисна зъби, борейки се с изгарящото го желание, което го караше да легне върху ѝ и да се възползва от предложението ѝ. Знаеше, че трябва веднага да стане, докато все още можеше да се контролира. Но тя го бе прегърнала и той не искаше да я остави да си отиде. Бе толкова нежна и ранима в прегръдката му. Не, Парис не можеше да си представи как друг мъж би я докосвал. Никога! — Спри, Юланда! Не мога да се възползвам от теб по подобен начин, ако не сме женени. Ти не си някоя курва от таверна, която мога да притежавам тук на скалите, където всеки минаващ ще ни види. Това, което вече направих с теб, е достатъчно лошо. Срамувам се от постъпката си. Не бива да се повтаря.

Парис се изправи на крака, а тя остана така, че той можеше да види всичко, което иначе полата скриваше. Все още объркана от преживяното, Юланда се вгледа в очите му и изчака той да заговори отново.

— Първия път, когато наистина ще те притежавам — каза ѝ Парис, — трябва да се намираме в брачно ложе, да сме благословени от отец Еймбрас и Роджър, Джордж и всички останали благородници да знаят, че сме мъж и жена.

— Това значи ли, че трябва да встъпим в брак? — прекъсна го тя. Сега, в този миг, тя получи обещание за това, което толкова много искаше, и се чувстваше точно толкова изплашена, колкото изглеждаше.

— Ще говоря с Джордж днес следобед — отговори Парис.

— Сигурен ли си, че го искаш? — попита тя, припомняйки си, че той не я обича. Това ѝ причиняваше болка, но каза това, което смяташе за редно. — След като съм все още девствена, ти не си задължен да се жениш за мен. Не искам да бъдеш нещастен, Парис.

— Ако скоро не се ожения за теб — каза той, — ще започна да се отнасям с теб като с курвите от някоя таверна и тогава ще намразя себе си. Това е, което ще ме направи нещастен, истински нещастен.

Парис ѝ подаде ръка, за да се изправи на крака. После ѝ помогна да се настани на седлото.

— Парис, с всяка курва, която срещаш, ли преспиваш? — Тя се постара да звучи засегната. От клюките, които бе чувала да се разнасят между младите омъжени жени, знаеше, че мъжете обикновено бяха неверни, а съпругите не се противопоставяха. Тя не мислеше, че ще понесе мъката, ако Парис търсеше удоволствия извън брачното ложе. Той трябваше да е разбрал съкровенията чувства, които тя таеше към него, и да знае, че не би понесла, ако той има извънбрачни връзки.

— Не. Защо? — отговори той озадачен от въпроса ѝ. — Не лягам с всяка срещната повлекана. Избирам само най-добрите, най-хубавите.

Сега Юланда знаеше, без да е нужно да задава повече въпроси, че той ще ѝ бъде верен. Благодарни му за безмълвната клетва по единствения начин, който знаеше.

— След като мине първата брачна нощ, един ден ще яздим отново тук. Тогава аз отново ще лежа на скалата с поли, намотани около кръста, а ти ще ме докосваш, докато започна да креция от удоволствие. Ала не искам в този миг да спираш. И ти трябва да изпиташ същото удоволствие, което и аз. Тогава аз ще те даря с това, което ти ми даде днес.

Парис установи, че Джордж от Ентайх е изненадващо добре настроен към идеята племенницата му да се омъжи за незначителен, новоиздигнал се барон.

Джордж бе безрезервно честен:

— Роджър и аз обсъждахме бъдещето ти, което е осигурено толкова дълго, колкото си верен на краля. Не се страхувам, че съпругата ти ще живее в бедност, но съм загрижен за щастието на Юланда все пак. Тя отхвърли няколко жениха с по-високи титли и

повече богатство от теб, защото ти си мъжът, когото желае. Тъй като я обичам твърде много и не мога да пренебрегна желанията ѝ, ще благословя брака ви. Вярвам, че си мъж с достойнство и не би се възползвал от Юланда, затова ти дадох толкова свобода с нея. Нека сега те предупредя — не злоупотребявай с доверието ми преди сватбата. Ако се възползваш от Юланда, ще трябва да отговаряш пред мен.

— Уверявам те, че се отнасям към нея само с изключително уважение и възхищение — отговори Парис.

— Ти не говориш за любов! — Когато Парис се опита да се защити, Джордж вдигна ръка и му направи знак да мълчи. — Много често съм виждал умни мъже, които оглупяват от любов. Най-щастливите и богати мъже, които познавам, не са заслепени от любов към съпругите си, а се отнасят към тях с уважението, което ти проявяваш към Юланда. Нека те посъветвам нещо. Не се бори срещу любовта на Юланда към теб и не се опитвай да я унищожаваш. Позволи ѝ да направи и своя, и твоя живот по-пълноценен и богат. Така ще я направиш щастлива и аз няма да имам причини да се оплаквам от теб.

— Аз също желая само нейното щастие и винаги ще се отнасям към нея като към скъп приятел.

— Тогава нямам нищо против брака ви. Факт е, че от скоро време мисля за промяна. След смъртта на жена ми преди няколко години спазвам стриктно благоприличие заради Юланда. Но сега бих искал да въведа някои промени, за да направя живота си... нека да кажем — по-полезен. На първо време бавачката на Юланда, която със сигурност не бихте искали да остане при вас. Тя е добра и честна жена, но ще се бърка в живота ви. Има една къщичка недалеч от градината, която огражда дома ни. Ще изпратя Лезия там с една или две прислужнички да ѝ помагат. Тя и Юланда ще могат да се виждат, когато пожелаят. Ще е по-добре да започнете съвместното си съжителство с нова прислуга.

— Благодаря ти — каза Парис, доволен от услугата, която му правеше Джордж.

— Освен това — продължи Джордж — имам една малка, но очарователна къща недалеч оттук. Ще я дам на теб и Юланда като сватбен подарък. Украсяването и мебелирането ѝ ще отнеме

вниманието на съпругата ти това лято, докато ти си в Италия с Роджър.
А през това време ще успееш да натрупаш богатство.

ГЛАВА 12

Новините от Нормандия дойдоха неочаквано бавно до Палермо. Като че ли тяхната важност бе предизвикала тяхното забавяне и когато пристигнаха, вече бяха изминали два месеца от случилите се събития. Крал Хенри I бе мъртъв. Неговият племенник Стефан най-сетне бе преминал Ламанша и се бе провъзгласил за крал. Благородниците отказваха да подкрепят дъщерята на Хенри — Матилда — като владетелка и нарушавайки клетвата си, се вдигнаха срещу Стефан.

— Сега ще има война в Англия — каза Алейн, когато чу за всичко това. — Матилда няма да се откаже от трона без съпротива. Не когато нейният баща ѝ го бе обещал и не след като има син, който да я наследи. Трябваше да бъда в Уортъм сега при моя баща. Парис, ние и двамата трябваше да сме там.

— Не можем да се върнем — противопостави се Парис, — не още. Ние се заклехме на Роджър и сме му длъжни. Вместо да се отправим към Англия, сме задължени да защитаваме Италия — аз с Роджър, а ти с Джордж.

— Знам това. — Алейн с неохота потисна желанията си. — Не, харесвам благородниците от Англия, но няма да наруша клетвата, която дадох, и никога няма да се откажа от намерението си един ден да се върна в Англия.

Алейн нямаше да се откаже и от мечтата си да види Джоан отново, да помилва златните ѝ коси и нежното лице, да се огледа в сапфиреносините ѝ очи. Споменът за Джоан го караше да гледа с пренебрежение на всички сицилиански красавици, които срещаше. Той дори отказа да се ожени за дъщерята на един от братовчедите на Джордж, твърдейки, че се е заклел никога да не встъпва в брак.

По-късно обаче тази измислица бе станала ненужна. Роджър предложи на Алейн да вземе за съпруга една знатна дама, която щеше да бъде награда за върнатата му служба. В личен разговор Алейн обясни на Роджър за Джоан и как тя бе омъжена за най-добрия му приятел и братовчед. Роджър, все още страдащ по покойната си съпруга кралица Алвира, разбра чувствата на Алейн.

— Съветниците ми настояват да се ожения отново. Те също смятат, че най-подходяща за мен е византийската принцеса, защото така ще имам още един съюзник срещу Римската империя. Но аз не искам друга жена. Прости ми, Алейн. Не знаех за тази твоя любов. Сега излиза, че ние двамата имаме нещо общо. Така, както аз не искам да бъда оженен насила, и ти не искаш да бъдеш насилван. Ако все пак промениш желанието си в бъдеще, просто ми кажи и ще направя за теб всичко, което е по силите ми, а междувременно продължавай да бъдеш верен на мен и на Джордж.

Последните думи на краля не бяха необходими, тъй като за Алейн не бе тежест да служи на Сицилия. Имаше много неща, които можеше да научи от Джордж, а будното му съзнание бързо научаваше всичко за законите и обичаите, които царуваха на острова. В престоая си от една година той вече бе създал добри приятелства. На първо място бяха Роджър и Джордж, но имаше и други като Абдул Амид — кралския мисионер, който бе разговарял с него и приятелите му през първия ден, прекаран в Сицилия. Алейн не намираще за странно да нарича един арабин свой приятел и да се наслаждава на компанията на Абдул Амид.

Имаше, разбира се, и жени, но не много. Всички те бяха с тъмни кожи и тъмни очи и не му напомняха за образа, който таеше дълбоко в сърцето си. Като всеки млад мъж той се нуждаеше понякога от тях, бе мил и им плащаше добре, но нито една не се задържаше за дълго в мислите му.

Парис бе по-голям щастливец, тъй като сърцето му бе изцяло в Сицилия. Положението му се улесни след един дълъг разговор с Джордж. Парис престана да ругае себе си и да се възприема като пресметлив глупак. Вместо това той оцени възможностите, които щяха да му бъдат предоставени при един евентуален съюз със семейството на Джордж от Ентайх. Самата Юланда бе невероятно жизнерадостна и приветлива, което го правеше щастлив. Знаейки, че изкушението ще е твърде голямо и за двамата, той си обеща да не остава насаме с нея преди сватбата. Опитваше се да запази девствеността ѝ за самия себе си. А и тя бе твърде заета и не им оставаше време да флиртуват.

— Тео Джордж реши, че сватбата трябва да е след две седмици, преди да са започнали великите пости — събщи Юланда. — Още толкова много неща трябва да се направят. Имам нужда от нови рокли

и диадеми, а шивачките едва ли ще успеят да се справят навреме. Не мога да имам и нова къща преди сватбата, а не знам дали искаш да прекараме първата си брачна нощ тук, в къща, която не е наша.

— Не се тревожи, мила.

Парис взе ръцете ѝ и ги поднесе към устните си, а после много бързо целуна нейните — стремеше се Лезия и останалите да не забележат действията му. Къде бяха всички тези жени, когато Юланда бе толкова лесно достъпна за него? Дали Юланда, или чичо ѝ бяха осигурили тяхното отсъствие? Това всъщност не го интересуваше толкова. Той не обичаше Юланда, но я харесваше много и щеше да се ожени за нея. Парис дълго бе мислил за онези благороднически бракове, при които родителите уреждат всичко и свързват в съюз две съвсем непознати едно на друго същества. Представяйки си, че съдбата му можеше да бъде и такава, той потръпна. Знаеше, че няма причини да се оплаква от каквото и да било.

— Юланда, не трябва да се тревожиш за къщата. Аз ще се погрижа за това.

Парис бе разговарял с Джордж, който въпреки заетостта си винаги намираще време да се занимава с проблемите около Юланда, а също и с тези на многобройните си роднини, които живееха в Палермо. Той изпрати някои от своите слуги да почистят новия дом на влюбените. Всичко щеше да бъде готово няколко дни преди сватбата.

Уверен, че всичко около къщата върви както трябва, Парис отиде до пазара, откъдето купи кръгла маса и два стола с удобни облегалки, към които добави и сини копринени възглавнички. Той взе и едно арабско килимче в червено и синьо. След като изпрати всички тези предмети в новия си дом, купи едно прекрасно бижу и няколко други подаръка за Юланда. Всичко това щеше да прибави към перлените огърлици и другите скъпоценности, с които се бе сдобил по време на битките през изминалото лято. Тези битки му изглеждаха толкова далеч сега, като нереални, и той ги бе оставил някъде дълбоко в паметта си. Така можеше да се радва само на плячката, спечелена от тях, и в настоящия момент това не му причиняваше болка. Баронът на Аскол и я бе щастлив, защото имаше положение, собствена къща и достатъчно златни монети в джоба си, че да може да купи каквото си пожелае. Той даде перлената огърлица на Юланда, а останалите неща остави, за да ѝ ги подари друг път.

Празненството по случай сватбата на Парис и Юланда се състоя в къщата на Джордж, където бяха поканени много гости. Роджър бе още в Италия, но всички членове на неговия парламент присъстваха. Алейн носеше светлочервена копринена туника и панталони в същия цвят. Той бе свидетел на Парис. Самият младоженец беше в синя коприна със златна верига около врата си и пръстени на ръцете. През времето, прекарано в Сицилия, той се бе наслаждавал на лукса, предлаган от тукашния начин на живот, и с малко тъга се бе разделил с вълнените одежди, които носеше в родината си.

Хванала Джордж под ръка, Юланда влезе с него в просторния салон, където щеше да бъде церемонията. Косата ѝ бе вдигната много по-високо от обичайния кок и бе защипана със сребърни панделки. Около шията си имаше перлена огърлица, която Парис два пъти бе накъсявал, за да не ѝ е голяма. На ушите си носеше две овални перли, които бяха сватбен подарък от Джордж. Роклята бе с дълги ръкави и изрязано деколте и бе обшита със сребърен брокат.

Парис очакваше да я види сияеща от щастие, но вместо това лицето на Юланда бе толкова бледо. В очите ѝ се четеше страх. Младоженецът искаше да поговори с нея. Да ѝ каже да не бъде нервна и изплашена. Да я увери, че винаги ще я защитава и ще се грижи за нея, ала предстоящата церемония нямаше да му даде възможност да останат насаме.

Сватбеният договор бе доста обемен. Въпреки че Роджър бе взел земите, които някога бащата на Юланда е владеел, тя имаше солидна зестра, защото той ѝ бе дал други земи тук, в Сицилия. Досега Джордж управлявал тези земи, а сега те щяха да са контролирани от Парис. Всички детайли бяха уточнени и договорът бе официално прочетен пред гостите. През цялото време Парис наблюдаваше Юланда и забеляза колко силно се бе вкопчила в облегалките на стола. Мислейки единствено как да я успокои, той преодоля късото разстояние, което ги разделяше, и обгърна ръката ѝ, която бе съвсем бяла. Тя го погледна крадешком и продължи да слуша договора. Джордж седеше до четящия секретар и се усмихна окуражително на младата двойка.

Парис не бе сигурен, че Юланда забелязва всичко, което ставаше около нея. Тя се бе втренчила в ръката на Парис, която обвиваше пръстите ѝ. После я стисна силно, като че ли искаше да се увери дали е

истинска. Изглежда, така се отпусна поне малко. Ръката ѝ не трепереше, когато подписа договора. Не трепереше и когато коленичиха пред отец Еймбрас, който ги благослови. Последва молитва за щастлив и плодовит брак. След това Парис обгърна раменете ѝ и леко я целуна. Сега те бяха съпруг и съпруга и гостите започнаха да поднасят своите поздравления.

Пиршеството започна със смехове, благопожелания и шумни разговори. Музиката и шегите придаваха пищност на атмосферата. Юланда твърде често бе отдръпвана настрана от Парис от едни или други гости, които искаха да говорят с нея. В един от тези моменти Парис потърси Алейн.

— Бих искал да се измъкнем незабелязано — каза Парис. — Не бих желал тълпата гости да се изсипе в спалнята на новата ни къща. Юланда е нервна до припадък и бих искал да ѝ спестя обичайната врява. Възнамерявам да я отвлечем и заведем в къщата. Поръчах една специална носилка за нея, за да сме в безопасност.

— Излез и доведи носилката и тези, които ще я носят. Аз ще се погрижа за Юланда.

Алейн изпълни казаното. Съвсем скоро той изведе Юланда извън къщата.

— Е, стари сър Парис, ти си щастливец. Може ли за последно да целуна красивата дама, преди тя по закон да стане твоя съпруга? — обърна се Алейн към приятеля си.

При думите му за бъдещото ѝ положение Юланда се изчерви, но със съгласието на Парис, тя предложи бузата си на Алейн.

— О, не. Имам позволение на съпруга ти за нещо повече от това. — Той я прегърна и целуна устните ѝ. После каза: — Бъди щастлива. А сега те оставям на грижите на твоя съпруг. Обичайте се.

— Алейн, звучиш като отец Еймбрас — изкикоти се Парис на приятеля си, който бързо изчезна зад ъгъла.

— Отпратил съм прислугата до сутринта — каза Парис малко по-късно, когато вече бяха в къщата, подарък от Джордж. Той грижливо заключи входната врата, така че да е сигурен, че никакви неканени гости не ще успеят да се промъкнат до тях. Желаше той и Юланда да останат сами, необезпокоявани от никого. — Единствените мебели, които имаме, са подредени в голямата спалня. Ела, искам дати я покажа.

Понеже Юланда изглеждаше дори по-бледа и изплашена, отколкото бе по време на церемонията, Парис не направи никакви опити да я докосне. Вместо това, с тържествен жест, той я покани да мине преди него по стълбите към няколкото, все още празни, стаи на горния етаж. В обзаведената стая бе уютно, а през широките прозорци се разкриха близките планински върхове.

— Избрах точно тази стая за наша спалня, защото ако гледаш през балкона, можеш да видиш градината долу.

— Прекрасно е! — Тя скръсти ръцете си. — Много съм щастлива.

— Тогава защо изглеждаш толкова изплашена? — попита той, приближавайки се към нея.

— Толкова дълго чаках този момент — да бъдем женени, да бъдем сами в една спалня и да ни предстои щастлив съвместен живот. Мечтаех за нощта, през която най-сетне ще можем да се любим, а сега се страхувам.

— Нямах никакви основания да се плашиш. Юланда, добре знаеш какво ще се случи и как ще се чувстваш, когато те докосвам. Вече сме правили почти всичко.

— Почти всичко, без най-важната част — тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

Сърцето на Парис се сви. Той знаеше какво иска тя от него, но не можеше да ѝ каже, че я обича. Не искаше да я лъже. Той взе лицето ѝ между ръцете си и я целуна — нежно, бавно, така че да прогони всички следи от страх. Когато усети, че тя се отпуска, той я привлече по-близо до себе си, целувайки я все по-страстно. Не отстъпи от завоюваната територия и тя започна да отвръща на ласките му. Парис знаеше, че тя ще го направи. Бе твърде пламенна, за да устои за дълго на желанието.

Той изгаряше от желание по нея, но знаеше, че тази нощ трябва да бъде внимателен. Измъчваше го болезненото усещане, че трябва да я притежава по-скоро, същевременно разумът го съветваше да се овладее.

Беше въпрос на няколко секунди да съблече роклята, бельото и чорапите ѝ. Единствените неща, които останаха върху нея, бяха бижутата и панделките в косите ѝ. Тя цялата се изчерви и се опита да покрие себе си с ръце, ала той я спря.

— Позволи ми да те погледна — помоли той, отдръпвайки ръцете ѝ от бедрата и гърдите. Ако не бе червенината, която се появи върху бузите и раменете ѝ, с нейната деликатност, тя изглеждаше като малка кукла. Гърдите ѝ бяха високи и добре оформени, с розови зърна, които настръхнаха, когато той докосна първо едното, а после другото. Талията ѝ бе толкова тясна, а бедрата стегнати — о, тези бедра... той добре ги познаваше. Бе ги докосвал, бе галил мястото, което преди бе забранен плод, а сега по право му принадлежеше и само след миг неговата ръка щеше да е там.

Тя не каза нищо, докато той я поглъщаше с поглед. Стоеше тихо и чакаше следващите му действия.

— Все още си наполовина облечена — каза той и докосна перлите. — Твоята кожа е много по-истинска от тези неща.

Той свали всичките ѝ накити и ги остави на масата. Когато се обърна, тя разплиташе панделките от косите си.

— Не, позволи на мен. — Парис нежно отстрани пръстите ѝ. — Мечтая да направя това от мига, в който те видях.

— Наистина ли? Не знаех.

Той внимателно издърпа панделките и тежък водопад коси се разпиля чак до бедрата ѝ.

— Ето, това е, което исках да видя — той бе опиянен от гледката. — Господи, ти си приказно създание.

После той я вдигна без усилие и я понесе към леглото. Свали собствените си дрехи и се върна при нея. Тя гледаше изплашено неговата мъжественост.

— Виждала съм мъжки статуи, но никога преди — истинско мъжко тяло. — Тя прокара език по устните си. — Не е ли много голям? Сигурно е болезнено за теб.

— Поносимо е — отсече той. — Поне за момента.

— Ще трябва... да ми помогнеш да свикна... и да ми кажеш какво да правя.

— Радвам се да разбера, че не си толкова нервна вече. Не се тревожи, аз не съм едно от твоите ранени животни, не се чувствам зле, напротив, всичко това е истинско удоволствие за мен. Не ме гледай толкова изненадано, скъпа моя. Доколкото те познавам, съвсем скоро ще разбереш как се чувствам. Можеш да ме докосваш където пожелаеш. Нека ти покажа.

Предпазливо тя коленичи до него. Парис обвини ръцете ѝ около мъжествеността си, а после я остави да се ръководи от инстинкта си.

В началото тя бе малко срамежлива, но благодарение на леките му напътствия бързо свикна и пръстите ѝ нежно го галеха. Юланда го докосваше също така нежно, както преди бе превързала раненото крило на птичката.

— Спри! — Парис я спря, защото усети, че няма да издържи още дълго време.

— Нещо погрешно ли направих? — Тя звучеше разочаровано, като че ли бе събудена от сладък сън.

— Не, напротив. Така е, защото се справяш отлично — каза той и я събори по гръб. — Направи всичко, което трябваше, за мен. Сега е мой ред да ти доставя удоволствие.

След като бе успял да прогони страха ѝ, той започна сладострастно изучаване на тялото ѝ. Кожата ѝ бе толкова мека, устните — сочни, а начинът, по който отговаряше на ласките му, бе мечта за всеки мъж. Когато той целуна гърдите ѝ, тя затвори очи.

— Като онзи следобед на хълмовете — промърмори. — Без дрехи е толкова по-хубаво.

— Хубавото предстои. — Парис се разтапяше от страст. Точно сега той не би спрял за нищо на света, дори ако от това зависеше животът му. Контролът, който се бе опитал да си наложи, се стопи за миг.

Леко усмихвайки се, легна до нея и я притегли към себе си, изпълнен с желание. Ръцете му се движеха, милваха нейната нежна, кадифена кожа, устните му покриха с целувки нейните, езикът му търсеше сладостта на нейната уста. След миг той плъзна ръката си надолу под гърдите ѝ, мина нежно по плоския корем и слезе надолу между бедрата ѝ, а пръстите търсеха нейната топла женственост. Юланда потръпна от неговото докосване, а тялото ѝ започна да се отдръпва от неговото. Той бързо махна ръката си от там. Не искаше да я плаши. Тя трябваше да изпита същото удоволствие, което и той, и да усети сладостта на любовта. Затова плъзна ръката си отново нагоре, милвайки гърдите ѝ, и отново надолу, галейки бедрата ѝ, докато накрая я почувства отново отпусната до него. Тялото ѝ се притискаше към неговото, посрещаше го и му се доверяваше.

Парис прехвърли тежестта на лактите си, премести бедрата си между краката на Юланда, а тъмната му глава се наведе надолу, за да погали зърното ѝ с език, след това се повдигна и отново намери устните ѝ, хапейки ги нежно, докато те се разтвориха жадно и обхванаха неговите.

Нежно, внимателно, той се плъзна надолу, готов да влезе в нейното тяло, а бедрата му се люлееха леко до нейните. Юланда не бе първата девственица, която обладаваше. Той знаеше, че всяко нетърпение или грубост от негова страна щяха да бъдат болезнени за нея. Затова си наложи да действа бавно, макар да бе мъчително за него. Челюстите му бяха стиснати, а устните — побелели от усилие да контролира страстта си. Той влезе нежно в нея, а стенанията ѝ ставаха все по-силни, по-настойчиви и по-бързи. Лицето ѝ пламна, а тялото ѝ се извиваше под неговото. Най-после той изостави своята предпазливост и потъна напълно в нея. Мъчителното търпение, което бе наложил на тялото си, бе възнаградено от радостния и страстен прием, който тя му даде.

Очите на Юланда бяха изпълнени с учудване, докато вълна от удоволствие се разля по цялото ѝ тяло. Силната болка не можеше да намали екстаза. В почуда, когато това чувство накрая заглъхна, тя се вгледа в тъмнокосата глава на Парис, заровил лице в рамото ѝ, движещ се бясно в нея. Желаетейки и той да изпита същото, тя покри черната му коса с целувки, обгърна силно с ръце врата му, свивайки инстинктивно коленете си нагоре, за да му позволи да влезе по-дълбоко в нея. В ритъма на пулсиращото си сърце, тя почувства как той потрепва в ръцете ѝ, от гърдите му се изтръгна тих стон, преди да се отпусне тежко притихнал върху нея. Тя внимателно погали с ръка гъстата му черна коса, отметна един кичур от влажното му чело и го целуна нежно, искайки да благодари, но не бе сигурна в думите си.

Най-после Парис вдигна главата си, една ленива усмивка се появи на лицето му и той целуна още веднъж устните ѝ.

— Колко странно и красиво е всичко това — прошепна тя, едва събрала сили да говори. — Обичам те, Парис.

— Не съм и мечтал за жена като теб. Ти си неоченима, Юланда, истинско съкровище.

— Обичам те, Парис. — Тези нейни кратки, прости думи отвориха вратите към сърцето му, така както нищо друго не би успяло.

Сега той знаеше, че може да довери на тази жена всичко, дори и най-съкровениите си тайни.

— Освен Алейн, отец Еймбрас и мъртвия Крайспън, досега не съм обичал никой друг — призна той. — Бях третият син в семейството и родителите ми не ми обръщаха никакво внимание, тъй като винаги бяха привлечени от по-големите ми братя. Когато бях малко момче, майка ми бе толкова студена към мен, че аз реших никога да не разчитам на жена.

— Можеш да разчиташ на мен. Никога не бих се възползвала от теб, не бих те наранила, защото те обичам.

— Юланда, аз не съм сигурен дали ще мога да те обичам така, както ти ме обичаш, и така, както заслужаваш.

— Аз ще те науча да обичаш. Не е нужно да казваш нищо, докато не дойде от сърцето ти. Когато го кажеш, а аз съм сигурна, че с времето ти ще се промениш и ще го направиш, думите ти трябва да са истински. Не ме лъжи за чувствата си. Това е единственото обещание, което искам от теб.

— Как е възможно да знаеш толкова много за любовта? — попита той, вярвайки, че обещанието, което тя изисква от него, ще бъде по-трудно за изпълнение от всички други клетви.

— Може би знам толкова много за любовта, защото винаги съм била обичана. Майка ми, доведеният ми баща, тео Джордж, Лезия — толкова мили хора са ме обичали. Благодарение на тяхната любов, аз съм силна и умея да обичам.

— Може би защото ми е липсвала обич, аз съм по-слаб емоционално — отговори той. — Дали твоята любов ще ме направи по-силен?

— Моята и любовта на децата ни.

— Деца! — Парис се изненада. Той внезапно осъзна важността на стъпката, която бе направил, като се бе оженил, а и сериозността на акта, който току-що бяха извършили. Юланда бе преодоляла страха си от дървата брачна нощ и дори я бе изпълнила с любов и нежност докато той бе отказал да приеме истината и да се изправи смело пред отговорностите, които следиха след сключването на брак.

— Не те заслужавам — пребори се той с първоначалната изненада.

— Напротив. Мисля, че наистина ме заслужаваш.

— Никога преди не съм мислил, че ще открия щастието, но ето, че то е тук. Какво трябва да правя сега?

— Да го приемеш — каза тя и го прегърна. — Можеш да се опиташ да го подплатиш с целувка... с милувка или... Парис, нека направим това отново.

Император Лутер бавеше нападението си към Южна Италия и не премина Алпите до края на лятото, така че ситуацията в Неапол не се променяше. Там обсадата продължаваше. Липсата на каквито и да било сериозни събития бе благоприятна за Парис, тъй като той можа да прекара пролетта и почти цялото лято при Юланда, без да се връща обратно в Италия. Наредбата на новия дом напредваше бързо, благодарение на многото сватбени подаръци, които двойката бе получила.

— Всички тези подаръци улесняват работата ни, въпреки че ми харесва да ходя с теб на пазар — рече Юланда на съпруга си. — Интересно е да откриваме неща, които харесват и на двама ни, а и ти си ненадминат при сделките, Парис.

Двамата влюбени почиваха в градината, която Юланда за няколко седмици превърна в райско кътче, изобилстващо от екзотични цветя и храстчета. В центъра ѝ бе фонтанът, който пръскаше струйки вода.

Парис се усмихна непринудено. Радваше го топлият вечерен бриз и присъствието на красивата му съпруга. Животът бе чудесен. Жестокостите на войната бяха толкова далеч, въпреки че той често се сещаше за Алейн, който отново бе в открито море като капитан на един от корабите, участващи в обсадата при Неапол.

— Скъпи мой, имаме един малък проблем — съобщи Юланда, нарушавайки тишината. — Отнася се до отец Еймбрас. Той ме помоли да го наричам чичо, както правите ти и Алейн.

— Надявам се, че не е болен. Трябваше да отида при Джордж този следобед, но имах работа в кралския дворец. Какво не е наред? Защо не ми каза веднага?

— Първо мислих за това, как можем да му помогнем. Не, чичо Еймбрас не е болен, но е някак си разтревожен. Къщата на тео Джордж е достатъчно голяма, за да може да намери усамотение, но все пак ситуацията го кара да се чувства неудобно особено през нощта.

— Каква ситуация? — Парис бе учуден, че тя толкова дълго увърта, без да дойде направо на въпроса. — Кажи ми най-сетне, Юланда.

— Ако се колебая, то е, защото самата аз съм малко обърквана — обясни тя. — В спомените ми тео Джордж не е останал като такъв човек. Никога преди не е правил подобни неща.

— Какви неща? — запита Парис с нарастващо нетърпение.

— Тео Джордж е приютил две метреси. Държи ги при себе си в къщата.

— Две? Та той е почти на петдесет. Господи, те ще го изтощят и той няма да бъде годен да служи на крал Роджър — Парис избухна в смях, но видя неодобрителното изражение на Юланда и спря, опитвайки се да обясни. — Когато Джордж и аз разговаряхме за тази къща, той спомена нещо за промяна в начина на живот, така че аз не съм съвсем изненадан. Той е вдовец, Юланда, и сигурно е криел интимната страна от живота си, докато ти си била в къщата. Той има право на малко лично щастие, след като вече не е отговорен за млада девица. Но все пак две жени наведнъж? — накрая Парис не се сдържа и избухна в гърлен смях.

— Любими, не можеш ли да бъдеш малко по-сериозен? — оплака се Юланда. — Чичо Еймбрас живее в тази къща. Той не влиза в контакт с жените, но знае за каква цел са те там и тяхното присъствие го обижда. Сигурна съм, че не би се оплакал от тео Джордж, не каза нищо и на мен, но знам, че не му е приятно. Мисля, че чичо Еймбрас ще иска да се премести някъде другаде, ала това е невъзможно, защото Роджър не позволява на католическата църква да строи големи общежития в Сицилия.

— И за това има основателни причини — каза Парис. — Роджър твърди, че католическите свещеници са нетолерантни към останалите вери. Ако им даде свобода да построят свои манастири, те ще започнат да изявяват претенции към представителите на гръцката църква. Това би означавало край на мира в кралството на Роджър. Ако чичо Еймбрас иска да напусне дома на Джордж, освен в католическата катедрала в Цефалия, не мога да си представя друго място, където той ще се чувства добре. Най-важно е да му намерим място, което ще му харесва и където ще бъде като у дома си.

— Това е, което исках да обсъдим двамата — каза Юланда. — Няма да е толкова трудно да намерим място за чичо Еймбрас. Той вече си има такова. Може да дойде тук. Имаме достатъчно стаи, а и не мисля, че той ще има нещо против романтиката, която цари между съпруг и съпруга. Вземи предвид и това, Парис — когато заминеш отново за Италия, а това ще е съвсем скоро, чичо Еймбрас ще бъде една чудесна компания за мен и няма да се чувствам самотна.

— Ти си склонна да направим това? Да го вземем тук, в нашия дом? — изненада се Парис.

— Какво значи това „да го вземем тук“! — Юланда бе ядосана. — Как се осмеляваш да кажеш подобно нещо? Чичо Еймбрас е част от твоето семейство, а следователно и от моето. Разбира се, че искам той да дойде тук. През деня ще може да ползва библиотеката на тео Джордж, а нощем ще бъде спокоен, далеч от двете метреси на тео. Парис, престани да ми се смееш! Отвратителен си!

— Не се смей на теб. Аз съм във възторг — ти си забележителна жена, Юланда. Добре, щом така искаш чичо Еймбрас ще дойде при нас. Ще говоря с него утре. А сега ми кажи какво беше това за романтиката между съпруг и съпруга?

ГЛАВА 13

Дните ставаха все по-къси и това означаваше, че горещото сицилианско лято е към своя край. В Италия ситуацията не се променяше. Дългоочакваното нападение на император Лутер си остана само предположение. Независимо от обстоятелствата обаче за Парис бе дошло времето, когато отново трябваше да потегли към континента и да посети владението си в Асколия. Последната нощ, през която той бе в дома си, прекара с Юланда и Еймбрас както обикновено. Те вечеряха и Еймбрас помоли да го извинят веднага щом приключи с храната. Под претекст, че има работа, той се върна в стаята си и прекара остатъка от вечерта там.

— Горкият човек! — Юланда гледаше в посоката, в която той изчезна. — Прибра се в стаята си, защото иска да ни остави да прекараме тези последни мигове заедно насаме.

— Нека тогава се възползваме от това. — Парис стана от масата и ѝ подаде ръка: — Ела, скъпа моя, време е да си лягаме.

— Парис, слънцето все още не е залязло напълно! — Юланда поклати пръст. — Колко си развратен.

— Ще дойдеш ли с мен? — Парис очакваше положителен отговор, но не бе сигурен в каква форма ще му бъде даден той. Юланда умееше по изключително съблазнителен начин да се шегува с него точно когато лежаха голи в леглото. А и не само в леглото. Често тя изгаряше от желание да усети ръцете му около себе си. Тогава решаваше, че спалнята е твърде далеч, и сядаше върху него, докато бяха на градинската пейка. После скриваше с диплите на полите си това, което правеха.

Парис знаеше, че е благословен сред много други мъже. Юланда го обграждаше с любов и двамата прекарваха много часове, отдадени на страстта си. Странно, но тази вечер тя не му бе приготвила никаква шега. Просто сложи ръката си в неговата и го последва.

Парис тихо ѝ шепнеше нежни слова. Всяко негово докосване пораждаше неизменна сладост Юланда се носеше върху вълните на опиянението, когато прекъсна съпруга си.

— Парис, искам да ти кажа нещо.

— Не може ли да почака това нещо?

— Дълго се колебаех дали да ти го кажа. Не искам да се тревожиш за каквото и да било, когато си далеч от тук, но все пак мисля, че трябва да знаеш. Ако искам да бъдеш честен към мен, аз също не бива да имам тайни от теб.

— Чакай да позная какво си направила. Купила си някой ужасен предмет за къщата? — измърмори той, продължавайки да я целува. — Или си поканила някой поп да живее при нас? Има много такива, които ти причиняват куп вреди, докато не ги поканиш в дома си. Но как ще обясним подобна ситуация на Роджър? Ще обсъдим въпроса по-късно.

— Парис, аз съм сериозна.

— Хъм. — Той не бе особено заинтересован от това, което щеше да му каже тя. Тя измисляше „нещо важно“, което трябва да му събщи всеки ден — че е прибрала ранена котка или е довела някоя просякиня, която да използва за прислуга, или пък е поканила група чужденци да им гостуват за няколко дни. Синдромът „ранена птичка“, с който се бе срещнал при първата им среща, продължаваше и при съвместния им живот. Голямото ѝ сърце, което обичаше толкова силно него, обичаше и целия останал свят. Той не можеше да я обвинява за това, нито да ревнува, знаеше, че най-силна и страстна любов тя изпитва към него.

— Ще имаме бебе.

За момент думите ѝ останаха неразбираеми за него. Възбуденото му съзнание не можеше да ги възприеме. Той отдръпна ръце от нея.

— Какво?

— Защо си толкова изненадан? Когато един мъж и една жена се любят всеки ден, е съвсем нормално да се случи. Не ме гледай толкова учудено.

— Сигурна ли си?

— Не си ли забелязал, че имах само едно месечно неразположение, откакто сме женени?

— Знаела си и си ми позволявала да правя любов с теб? И сега щяхме да правим любов и може би да нараня детето.

— Правихме любов миналата и по-миналата нощ и всяка нощ, откакто сме женени. След като досега детето не е наранено, защо да бъде наранено, когато ти знаеш вече за него? — попита тя.

— Юланда! О, скъпа моя, колко щастлив ме правиш. А чувствала ли си неразположения?

— Не съвсем. Истинската причина, поради която не ти казах досега, е, че не бях сигурна. Не ми е било зле сутрин. Ходих да видя Лезия днес и ѝ казах. Ще родя веднага след Коледа.

— Ще изпратя съобщение до Роджър още сега. — Парис скочи от леглото и потърси дрехите си. — Ще му кажа, че не мога да отида с него в Италия. Ще остана тук с теб.

— Не бъди глупак! — Юланда хвана ръката му, за да го спре. — Обещал си да отидеш с Роджър и ще го направиш. Тръгваш утре, Парис, както е запланувано, и ще се върнеш по Коледа, когато ще се роди детето. Лезия ми напомни, че ще дойде време, когато ще бъда твърде дебела и няма да може да се любим. Ще е по-добре тогава да си в Асколия.

— Не искам да те оставя. — Парис погали корема ѝ. — Нашето дете е тук. Трябвало е да забележа промяната.

— Парис, люби ме. Люби ме през цялата нощ, за да си спомням твоята страст дори когато си далеч от мен. О, скъпи, след тази нощ ще мине толкова много време, преди отново да бъдем заедно. Толкова ще ми липсваш.

— Не мисли за това сега. Тази нощ съм тук, при теб — прошепна той.

От гърлото му се откъсна дрезгав стон. Парис сграбчи ръцете ѝ. Главата му се сведе и езикът му леко засмука малкото розово връхче. Парис усещаше жаравата в кръвта ѝ, пламъка на страстното ѝ отдаване. Всяка клетка от тялото ѝ сякаш отново се раждаше под допира на устните му съживена от пламъка на любовта.

Той я галеше с език, с ръце, с цялото си тяло. Устата му мълвеше странни, нечувани досега думи. Сякаш самият допир с кожата ѝ раждаше тайнствено заклинание.

Юланда нито за миг не помисли да го спре, забрави всичко, освен дивия възторг, че кръвта ѝ кипи, че мускулите ѝ горят... Тя притисна устни към гърдите му и езикът ѝ пропълзя между гъстите косъмчета. Кожата му бе като топло кадифе. Не се поколеба и зарови глава в гърдите му. Стисна между зъбите си къдраво кичурче и рязко го дръпна.

Парис извика, разтвори бедрата ѝ и я привлече плътно към слабините си. Той бе огромен, горещ, пулсиращ. Затаила дъх, Юланда потърси с устни едното му зърно, намери го и необуздано го засмука. Чуваше бесните удари на сърцето му. Тя дразнеше кожата му с бавни, премерени движения, които му причиняваха сладостна болка. Някакво тайнствено, далечно познание движеше ръцете ѝ. Тя се чувстваше така, както би се почувствала всяка жена, която обича до полуца и която е обичана.

Усети го като гореща стомана между бедрата си. Тя се отдаваше изцяло, отчаяно решена да вкуси от всичко, да почувства всичко, което той може да ѝ даде. Очите ѝ се затвориха, косата ѝ се разпиля, а дългите ѝ бедра обвиха кръста му.

Тя се гърчеше, дращеше го като тигрица, а той се опиваше от необузданата ѝ свирепост. Дъхът му спря. Усети страстното ѝ желание да го приеме.

— Сега ли, Юланда? Каж ми...

— Сега, любов моя. За Бога, не ме... не ме карай да чакам!

Той влезе в нея. Твърдата му пулсираща мъжка сила нахлу във влажната ѝ мека коприна. Тя го поглъщаше изцяло.

Юланда не бе на себе си от възбуда. Тя отметна глава назад и затрепери под огромната, опияняваща сладост.

Парис ѝ отвърна с ярост, със свирепа наслада, която граничеше с нечовешка болка. Той се отдаваше на тази жена, без да остави нищо за себе си. Душата му преливаше и се сля с нейната.

Или може би нейната преливаше и се сля с неговата...

Той повтаряше името ѝ като заклинание, като молба. Възхваляваше я, ласкаеше я с любовни думи. Тържествуваше и я изпълваше цялата. Ноктите ѝ вече деряха раменете му.

— Парис! Аз... О, боже...

Тя се разтърсваше цялата от сладострастие. Още секунда и телата им щяха да се слоят в едно — женствената мекота да се разтвори в мъжката стомана...

В душите им струеше светлина. Някакъв парещ, силен вихър, стар като света, се надигна и се втурна да си проправи път през вените ѝ, за да я отнесе със себе си в рая.

Парис поглъщаше всяко нейно движение, всеки тих, накъсан стон. Той я имаше, имаше я изцяло, но все още оставаше в нея —

твърд като камък.

В един миг треперенето ѝ постепенно утихна, тя отвори очи и Парис видя в тях не само страст, а и нещо друго: любов.

Тогава отново започна да се движи, навън и навътре, дълбоко и още по-дълбоко, да дразни кадифените листенца на женствеността ѝ.

Тя се вкопчи в тялото му като ослепяла и пак затрепери. Дивната наслада отново изпълни всяка нейна клетка.

Този път той я задържа на предела.

В този момент Парис се почувства готов да признае това, което знаеше от месеци насам.

— Обичам те! — стенеше той. Втория път бе по-лесно: — Обичам те!

— О, Парис.

Сега тя наистина обезумя. От устата ѝ се отрони див, сладостен вик на възторг и изумление. Едва тогава Парис отметна глава назад и се освободи.

След малко той се отпусна върху гърдите ѝ и се отдаде изцяло на блаженството си.

Юланда си спомни за страстното им сливане, за задъханото им несвързано дишане само преди броени минути и лицето ѝ се обля в червенина.

— Обичам те! — каза Парис отново на следващата сутрин. — Трябваше да ти го кажа преди много време. Ти си моето сърце и моят живот. Ако нещо ти се случи, ще умра.

— Обещавам, че ще внимавам. Стриктно ще се придържам към съветите, които ми даде акушерката. — Тя се облегна отново върху възглавницата и се загледа в Парис, който се приготвяше за заминаване. — Нима трябва да тръгваш вече? Не може ли да се любим поне още веднъж?

— Дори и да имаме време — усмихна ѝ се той, — съмнявам се дали ще имам сили да издържа. След изминалата нощ съм съвсем изтощен. Скъпа моя съпруго, ти си невероятна.

— Ти си този, който ме измори — измърмори тя и се сгуши в ръцете му. — Никога не съм преставала да се надявам, че ще се научиш да ме обичаш. Сега, след като и ти го знаеш, е чудесно. Това направи изминалата нощ незабравима.

Тя обвини ръката си около Парис и почувства, нарастващата му възбуда.

— Виждаш ли — прошепна, — все още имаш сили. Мисля, че просто се нуждаеш от малко окуражение.

— Юланда... — Ала Парис не продължи, защото устните ѝ бяха върху неговите. Той не можа да устои на игривия ѝ език, нито на пицното тяло, което лежеше под него.

— Обичам те! — мълвеше той, дарявайки я за пореден път с ласките си!

Бебето на Юланда бе нежно и красиво като майка си. С права черна коса, като на баща си. Тъй като детето се роди на Богоявление, Джордж от Ентайх предложи на младото семейство да измисли име, свързано с този ден.

Джордж бе прекарал буден цялата нощ, чакайки малкото момиченце да се появи на бял свят. С него бяха Алейн и Парис.

— Тъй като ме помолихте да стана кръстник, аз ще трябва да предложа някакво име, нали? — попита Джордж.

— Същото май ще трябва да направя и аз, защото съм кръстник заедно с теб. Хей — Алейн се усмихна на невинното същество, — какво име би искала да имаш, малка красавице?

— Алейн, можеш да избереш името Мария, в чест на благословената девица — предложи отец Еймбрас.

— Юланда и аз мислихме за Самира — каза Парис.

— Но това не е ли мюсюлманско име? — възрази Еймбрас. — Аз смятам, че това не е много подходящо за дете, родено в Сицилия. Не е ли по-добре да изберете някое християнско име все пак?

— Аз бих предложил Епифани — вметна Джордж.

— Би трябвало да се съобразя с предложенията на всеки един от вас. — Юланда бе усмихната и личеше колко е щастлива, въпреки сенките под очите, които бяха останали след прекараната безсънна нощ. Парис няколко пъти ѝ бе казал, че за него полът на първото дете е без значение. Той знаеше, че ще имат и други деца, за да се изпълни домът им със смях и любов.

— Бащата гордо пое бебето и каза: — Господа, искам да ви представя Епифани Мария Самира.

— Това не е ли твърде дълго име за толкова малко дете? — усмихна се Алейн.

— Но хубаво име. Юланда е наследила моята дипломатичност — похвали се Джордж на отец Еймбрас.

Епифани Мария Самаира бе кръстена на следвалия ден от Еймбрас. Кръстници бяха Алейн и Джордж, заедно с две знатни дами от Палермо. След церемонията родителите започнаха да я наричат само Самаира. Тя правеше всички около себе си щастливи и скоро двамата кръстници толкова се привързаха към малкото същество, че започнаха да прекарват голяма част от времето си в къщата на Парис.

— Тя има нормандски очи — каза Алейн, когато Самаира бе на шест месеца. — Юланда, забелязала ли си, че те промениха цвета си от синьо към сиво-зелено? Как е възможно това, след като и двамата с Парис сте с тъмни очи?

— Ако не бе прекарал толкова много време загледан в морските вълни, щеше да си чул разговора ни преди доста време — каза му Юланда, — когато казах, че баща ми е бил нормандски барон. Майка ми често ми е разказвала за красивите му сиво-зелени очи. Самаира е наследила цвета на неговите очи.

— Вярвам, че малката е наследила и упоритостта, и решителността на нормандския си дядо. Погледни само как е стиснала пръста ми и не го пуска. Сигурен съм, че тя ме помни от последния път, когато я видях преди четири месеца.

— Трябва да имаш свои собствени деца, Алейн.

Те седяха на една от градинските пейки и докато той се опитваше да освободи пръста си от Самаира, Юланда го погледна строго.

— Трябва да имаш съпруга и деца, на които да се радваш.

— Не — в очите на Алейн се четеше непреклонност, — аз не искам жена от Сицилия. Това пеленаче ще бъде моя дъщеря, а ти и Парис ще сте мои брат и сестра. Вие сте единственото семейство, от което се нуждая.

Самира израсна здрава и красива за радост на любящите си родители. За нещастие, при повторното си забременяване Юланда пометна и не бе способна да забременее отново. Невъзможността ѝ да дари Парис със син я изпълваше с тъга, но той нито веднъж не изрече

дума, с която да я обвини. Вместо това, с всеки изминал ден, те ставаха все по-близки и любовният огън между тях продължи да гори.

Понякога се налагаше да се разделят, защото Парис трябваше да отиде до континента с Роджър. Когато той бе на път или участваше в сражения, Юланда се тревожеше и не преставаше да се моли за него. В такива моменти отвращението ѝ към морето се засилваше и тя никога не пожела да придружи Парис по време на пътуванията. Юланда все още не бе посещавала земите и двореца в Асколия, които Роджър бе подарил на съпруга ѝ.

Това, че Юланда винаги си стоеше вкъщи, не притесняваше Парис. Условията в Палермо бяха много по-луксозни от тези в Италия. Радваше го мисълта, че съпругата му отлично се справяше с поддържането на домакинството и отглеждането на малката Самира. Докато детето бе още в кошчето си, тя го изнасяше на слънце в градината, а когато проходи, то непрестанно тичаше след нея. Тези картини неизменно изплуваха в съзнанието му винаги, когато бе тъжен или се подготвяше за битка. Знаейки, че те са в безопасност, той ставаше по-смел по време на битка и копнееше да се върне при тях. Парис скоро се сдоби с нови титли, а земите му се разширяваха, тъй като Роджър бе благодарен за върнатата му служба.

Алейн също се сдоби с богатство. Той получи титлата емир и притежаваше свои собствени земи в Италия, както и в Сицилия. Благодарение на договор, сключен от Джордж, Алейн инвестира в сделка с няколко гръцки търговци, които транспортираха стоки през Средиземно море.

И Алейн, и Парис постигнаха успехи и станаха толкова богати, колкото едва ли някога са мечтали.

След като прекара почти десет години в Сицилия, осем от които, живеейки с Парис и Юланда, и две, работейки като свещеник за армията, отец Еймбрас бе извикан в Англия.

— Избран съм да оглавя манастира „Св. Джъстин“, където живеех, преди да дойда в Сицилия — съобщи Еймбрас на приятелите си. — Предполагам, че изборът е определил мен само защото съм бил далеч толкова дълго време и не съм замесен в интригите и сплетните около манастира в последните няколко години. Изглежда, че дори монасите и свещениците не могат да избегнат споровете около властта.

Гражданската война в Англия води до разногласия. Не съм очарован от поста, който ми се предлага, но чувствам, че съм призван да внеса мир в дома божи.

— Сигурна съм, че ще успееш — рече Юланда, — но как ще се оправим ние тук без теб? Кой друг свещеник би се радвал с нас в щастието ни и би плакал в тъгата ни? Скъпи чичо Еймбрас, кой ще изслушва търпеливо прегрешенията ни?

— Познавам един или двама свещеници, дошли тук, в Палермо, за да учат гръцки и арабски, както аз направих някога — рече й Еймбрас. — Ще намеря някого, който да се грижи за вас, след като замина.

— „Св. Джъстин“... — започна Алейн замислено. — Не е ли съвсем близо до Бенингфорд?

— По-близо е до Хоугстън — отговори Еймбрас. — Веднага щом пристигна в манастира, ще ти пиша и ще ти кажа как са нашите стари приятели.

— И нашите врагове — Добави Алейн.

Еймбрас напусна Сицилия в началото на пролетта през 1144. Две години по-късно Алейн получи писмото му от Англия, в което отец Еймбрас пишеше:

„Пристигнах благополучно по Коледа, но бе невъзможно да се празнува, тъй като в манастира цари безредие. Пътувайки през Англия, видях, че голяма част от нея е обхваната от ужаса, които неизменно следва войната между Стефан и Матилда. Селата са унищожени, а хората нямат желание да строят отново. Фермерите се страхуват да засяват земите си, защото воюващите армии крадат храната, така оставят селяните да гладуват. Непрестанно се моля за мир.

Барон Рудолф все още владее Бенингфорд, както и Хоугстън. Научих, че дамата на твоето сърце е затворена от баща си в една от стаите на кулата и е изцяло зависима от него. Що се отнася до земите на Рудолф, които не са толкова далеч от манастира, те са почти независими и това ги отделя от останалия свят. Рудолф почти не приема посетители. Съпругата му никога не напуска замъка. Крепостните селяни, които живеят на територията на неговата земя, не общуват с останалите. Въпреки съперничеството, до което доведе тази

земя, Рудолф някак си е успял да запази своята независимост и дори е станал по-силен и защитен в собствените си земи. Освен тях, той е заграбил и тези, които някога принадлежаха на Крайспън.“

Еймбрас завършваше писмото си с благопожелания за всичките си приятели в Палермо и особено за Алейн, Парис, Юланда, Самаира, Джордж.

Алейн не искаше да занимава приятеля си Парис с допълнителни неща и затова не спомена нищо за Англия, нито пък му показа писмото. Юланда се възстановяваше от второ помятане и Парис бе сериозно обезпокоен за здравето ѝ. Самият той бе ранен в една битка.

През лятото, когато бе в открито море, Алейн често мислеше за Англия. Джоан — затворена в кулата от баща си — това бе картината, която най-често изплуваше в съзнанието му. През годините, когато не я бе виждал, той като че ли бе позабравил образа ѝ, но силното чувство, което бе в сърцето му, не избледня. Той стигна дори дотам, че предложи на Роджър да го изпрати като посланик в Англия.

— Какъв е смисълът от всичко това? — попита Роджър. — Нима може кралят на Англия да ми окаже подкрепа в битките срещу римския император? Или срещу византийците, които също биха искали да ме пропъдят от Сицилия? Не, скъпи мой приятелю, няма нищо, с което твоите сънародници да могат да ми помогнат, а следователно няма и никаква нужда от посланик в тази разединена и нещастна страна. Но ако имаш желание да изпълняваш важни задачи, бих те изпратил в Рим, за да говориш с папата. От неговата подкрепа аз наистина се нуждая.

Така още веднъж завръщането в Англия се отложи. Годините си течаха, Алейн продължаваше да бъде верен на Роджър, да пътува до Италия заедно с Джордж и дори до Гърция. Богатството му растеше. Когато се завръщаше отново в Палермо, той често посещаваше Юланда и Парис. Самаира го наричаше тео Алейн. Понякога той мислеше колко щастлив би бил, ако Джоан е до него.

Дори в кралството на Роджър нещата започнаха да се променят. Кралят най-сетне се вслуша в съветите на подчинените си и се съгласи да се ожени отново.

— Ти също трябва да помислиш за женитба — каза той на Алейн. — Не си вече толкова млад, а и знаеш, че никой не може да

живее цял живот сам. Вземи за пример мен — никоя друга не може да измести Елвира от сърцето ми, но Сибилия от Бургундия е добра жена и аз живея спокойно с нея. Алейн, трябва да направиш като мен и да се ожениш.

Но Алейн не го послуша. Той бе изпълнен от желание да се сражава за Роджър, но не и да остава в Сицилия.

След като се ожени, Роджър се задържаше за по-дълго време в Палермо. Джордж също предпочиташе да си стои вкъщи. И двамата като че ли остаряваха. Джордж често бе неразположен и страдаше от най-различни болестки. И Юланда по-често го посещаваше. Оставаше при него за няколко дни.

В неделя, на Великден през 1151 година, в катедралата в Палермо Роджър короняса своя най-голям син Уилям за крал на Сицилия. Това бе сигурен знак, че старият войн разбира, че здравословното му състояние става все по-лошо. Събитието бе отбелязано с шумни празненства, на които присъстваха чуждестранни гости. Няколко дни след коронацията Джордж от Ентайх легна сериозно болен. Юланда прекара много дни при него, но нито грижите й, нито уменията на лекарите успяха да го спасят. В края на лятото Джордж се спомина. Погребяха емира на емирите през един дъждовен и ветровит декемврийски ден. По време на погребението Юланда не престана да трепери, застанала между Алейн и Парис.

— Не трябваше да идваш на погребалната церемония — каза й Парис, — цялата си мокра и премръзнала.

— Разбира се, че трябва да бъда тук — възрази Юланда. — Тео Джордж ме е отгледал и сега аз трябва да се погрижа за него.

Когато тя се отдръпна, за да поговори с някои от опечалените приятели на Джордж, Алейн и Парис си размениха тревожни погледи.

— Мисълта, че не може отново да има дете, я измъчва ужасно — говореше тихо Парис. — Аз обаче не бих я изложил на опасност отново и няма да позволя да забременее, а после да пометне. Сигурен съм, че за едно нещо тя никога няма да се промени — не би престанала да се грижи за околните и да ги обича. В природата й е заложено да се грижи за останалите.

— Сега, след като Джордж е мъртъв, ще трябва да я принудиш да си почине — предложи Алейн.

Притесненията на Парис обаче се задълбочиха. Малко преди Коледа, изморена от дългите часове, които бе прекарала над леглото на Джордж, Юланда се разболя. С всеки изминал ден състоянието ѝ се влошаваше.

— Обясних причините за отсъствието ти в двора — каза Алейн на приятеля си в първите дни на новата година. — Роджър разбира, че не искаш да оставиш Юланда сама. Как е тя днес?

— По-зле.

Те бяха в кабинета на Парис — просторна стая, която Юланда бе обзавела с масивно бюро и столове. На едната стена бе разположена полица за книги, а на другата — географските карти на Сицилия и Италия. Високите прозорци гледаха към градината. Парис покри лицето си с ръце:

— Сама е с нея. Двамата се редуваме, така че тя никога да не остава сама. Господи, Алейн, какво ще правя, ако...? Не, няма да мисля за това. Юланда ще се оправи. Когато дойде пролетта, ще напече слънце, ще яздим отново в планината, ще ядем сладкиш, ще се смеем и ще правим любов, както винаги сме правили.

Алейн не знаеше какво да каже. Той разбираше, че на приятеля му предстои да загуби любимата жена. Те бяха много близки и през годините това не се промени. Алейн прегърна Парис през рамото. Те останаха така известно време.

— Папа — Сама се показва в рамката на вратата, — мама те вика.

— Извини ме, Алейн. — Парис изчезна, преди Апейн да успее да каже каквото и да било.

— Тео Алейн — Сама се приближи към него, а върху младото ѝ лице се четеше тревога. Гласът ѝ бе притихнал. — Мисля, че ти също трябва да отидеш при мама. Тя те обича като свой брат.

— По-зле ли е?

— Изпратих да повикат свещеник. Сега той е с нея. — Устните на Сама трепереха. Алейн видя сълзи в очите ѝ, всеки миг тя щеше да заплаче, но вместо това вдигна глава и се опита да се усмихне. — Ела с мен, тео. Моля те. Тя би искала ти да си при нея, а и папа се нуждае от теб.

Когато влязоха в стаята, Парис бе седнал на леглото и държеше Юланда в ръцете си така, че тя да може да диша по-лесно. През

годините Алейн често се бе сблъсквал със смъртта и когато видя тебеширено бялото лице на Юланда, разбра, че краят е близо. В ъгъла свещеникът бе коленичил и се молеше.

— Алейн, скъпи приятелю. — Гласът на Юланда бе едва чуто шепнене. Движенията на устните ѝ струваха невероятни усилия. Алейн взе ръката ѝ в своята и я целуна. Тя бе студена.

— Тук съм — каза той. — Ще остана с теб и Парис толкова дълго, колкото искате.

— Не, не искам да си отиваш — шепнеше тя.

Той направи място на Самаира, която седна върху леглото и взе ръката на майка си. Алейн се премести в края на леглото, откъдето Юланда можеше да го вижда и да знае, че той е тук. Дишането на Юланда ставаше все по-тежко, а Парис ѝ шепнеше любовни слова и непрестанно милваше лицето ѝ.

Алейн се молеше както никога досега, но не за живота на Юланда, защото той ясно виждаше, че нея вече нищо не може да я спаси. Той се молеше за Самаира, която чувстваше като дъщеря, тъй като нямаше свои деца. Той се молеше за душата на Юланда, но най-трескаво се молеше за Парис. Точно сега неговият приятел се нуждаеше от божията милост, нуждаеше се от сила и кураж.

Около полунощ дишането на Юланда стана още по-тежко и болезнено.

— О, Парис — каза тя, — толкова много те обичам. — Тя отпусна главата си върху Парис и издъхна.

В стаята настъпи тишина. Всички чакаха да чуят как Юланда отново ще поеме дъх, но това не се случваше и не се случваше.

— Не! — Парис сграбчи жена си по-силно.

— Тя си отиде от нас, синко мой — говореше бавно свещеникът. — Време е да я приготвим за погребението.

— Алейн! — Очите на Парис бяха изпълнени с мъка. — Бих искал да излезете всички. Трябва да остана няколко мига насаме с нея.

— Но, синко мой — започна свещеникът, ала Алейн дръпна ръката му и го спря.

Той се опита да помогне и на Самаира да стане, но тя бе твърде съсипана, за да може да се движи. Тя се облегна на рамото му и той я прегърна като дете, каквото тя все още беше. Изведе я в съседната стая. Едва тогава Самаира започна неудържимо да плаче, а накрая

изморена заспа. Алейн повика една от прислужничките, която да я занесе в стаята ѝ. Сега той отново чакаше обгърнат от тишината наоколо, докато Парис бе при Юланда. Измина още един час и едва тогава приятелят му излезе.

Мълчаливо, Парис направи сам всички приготовления около погребението. Отказа дори помощта на Алейн и Самира. В следващите няколко дни, докато Юланда бе погребана, той се движеше изпълнен с мъка, но без да пророни нито една сълза.

След церемонията, когато всички опечалени напуснаха къщата, той се затвори в кабинета си и отказа да се среща с когото и да било. Знаейки колко силно се обичаха Юланда и Парис, всички негови приятели направиха както той пожела и го оставиха сам. Алейн ходи в дома му няколко пъти само за да му бъде казано, че Парис не иска да вижда никого. Накрая той реши, че трябва да даде на приятеля си малко време и да не го безпокои.

Шест седмици след смъртта на Юланда, през една дъждовна февруарска вечер, Алейн се бе отпуснал в кресло в дома си. Той четеше документ, който бе получил рано сутринта. Беше го очаквал, но бе учуден, че не пристигна по-рано. След смъртта на Джордж от Ентайх, Роджър бе избрал Филип от Медия за лидер на сицилианската флота. Изборът бе отличен, тъй като Филип бе честен и интелигентен мъж. Един от най-способните министри на краля. По тези причини Алейн одобри напълно решението на Роджър. Той не се противопостави и на желанието на новия емир да има свои съветници. На негово място той би направил същото.

И така, през тази дъждовна вечер Алейн препрочиташе за трети път писмото, което го изпълваше със смесени чувства и което означаваше край на работата му във флотата. В написаното нямаше нищо, което да го накара да се срамува, нито дори и най-малък намек, че той трябва да напусне страната. Алейн си оставаше притежател на всичките си земи, почести и титли, с тази разлика, че сега той не бе част от сицилианската флота.

— Значи на трийсет и осем, когато всички мъже са в разцвета на силите си, аз приключих кариерата си — говореше сам на себе си Алейн. Той знаеше, че богатството и титлите няма да значат нищо без

работата, която бе запълвала живота му в продължение на седемнайсет години. Той никога нямаше да седне отново с Роджър и другите капитани, за да обсъждат военни стратегии. Нямаше да наблюдава хоризонта за вражески кораби, докато моряците приготвят мунициите. Никакво звездно небе в открито море преди важна битка, никакви победи.

— Сега съм просто един старец.

На стената в стаята имаше едно малко огледалце. Алейн отиде до него и видя изражението на красив мъж със сиви очи и тъмнокафяви къдрави коси, които бяха започнали да побеляват около слепоочията. В добре поддържаните му брада и мустаци също се бяха появили сиви ивици.

— Старец — повтори той на себе си — с богатство и чест и с нищо, с което да се занимава.

— Милорд. — Гласът на личния му слуга се чу откъм вратата.

— Милорд, една жена чака пред вратата и настоява да ви види. Покрила се е с наметало и не успях да разбера млада ли е, или стара. Не знам и дали говори истината, но каза, че е дъщеря на барона от Асколия. С нея няма придружители.

— Ще разбера коя е. Доведи я при мен.

Фигурата, която слугата въведе след няколко минути, бе малка, наметната с тежка пелерина и със забулена глава. Алейн разпозна пелерината и сърцето му се изпълни с мъка.

— Сама, защо носиш дрехите на майка си? Всъщност това не е толкова важно. Защо си дошла в дома ми без придружител?

— Защото не искам никой друг, освен теб, да знае къде съм — отговори Сама, сваляйки мократа дреха от себе си. — Най-вече не искам баща ми да знае, че съм дошла тук. Трябва да ми обещаеш, че няма да му кажеш.

— Мисля, че ако Парис разбере, че си идвала сама посред нощ в дома ми, дори и нашето приятелство няма да може да ме спаси. — Гласът на Алейн бе строг. Той се опитваше да я накара да разбере сериозността на това, което бе извършила.

— Има причини, поради които трябваше да дойда тук. Няма ли да ми предложиш вино? — Тя се приближи до светлината, която се излъчваше от свещта, запалена от Алейн. — Вино, тео Алейн?

Премръзнала съм — повтори тя, когато видя, че той остана неподвижен.

— Заслужаваш го, щом си излязла в нощ като тази. — И така, дете, защо си тук?

— Аз не съм дете — възпротиви се тя.

— За мен ти винаги ще си останеш дете. А сега, ако не искаш да те напердаша, обясни ми най-сетне защо си тук. После бързо ще те изпратя у вас.

— Тео Алейн — тя остави чашата с вино, — нуждая се от помощта ти.

— За какво?

— За баща ми. Откакто мама умря, се е заключил в кабинета си и не иска да вижда никого.

— Това ми е известно. Не пожела да се срещне дори с мен. Опитах няколко пъти, но той винаги отказваше. — За момент Алейн реши, че е виновен за това, че не е бил по-настоятелен.

— Но цял ден седи на един стол и гледа градината на мама — обясни Самира. — Нощем се качва горе в тяхната спалня, но не мисля, че спи. Изглежда страшно изтощен.

— Той обичаше майка ти толкова много. Може би се нуждае от повече време, за да се възстанови след смъртта ѝ.

— Да не би да мислиш, че аз не страдам за мама? Аз самата плаках по цели нощи в продължение на седмици, но тогава започнах да разбирам, че тя не би искала да се откажа от живота и да прекарам времето си в скръб. Постепенно започнах да изпълнявам някои от задълженията ѝ в домакинството. Ходя на църква всеки ден. Яздя, срещам се с приятели. Дори понякога да нямам желание да върша всички тези неща, се насилвам да го сторя, защото знам, че животът продължава, и с всеки изминал ден ми става все по-лесно да ги върша. Но татко не прави никакви усилия да се освободи от мъката си — продължи Самира. — Това вече не е моят любящ и грижовен баща. Той не разговаря с мен. Страхувам се, че също ще умре с разбито сърце. Тео Алейн, не мога да загубя и двамата си родители! Не мога!

— Работата е най-добрият лек срещу разбито сърце. — Алейн говореше от опит. — Може би ако Парис се заеме отново със задълженията си към краля, това ще помогне. Мога да поговоря с

Роджър и да го помоля да изпрати баща ти по някакви задачи. Разбрах, че около Асколия има размирици. Това би трябвало да го заинтересува.

— Да не си посмял да предложиш подобно нещо на Роджър или на татко — протестираше Самира. — Ако баща ми влезе в бой в подобно състояние, той ще се остави да го убият. Моля те, тео Алейн, не можеш ли да измислиш нещо друго, което да го избави от мъката му? Нещо вълнуващо и предизвикателно, може би нещо, което да го отведе далеч от Сицилия. Нещо, което да ангажира съзнанието и енергията му.

— Правиш много интересно предложение — каза Алейн и отново погледна свитъка от Филип от Медия. — Твоята молба идва точно в момент, когато аз самият се нуждая от разсейване.

— Имаш ли някаква идея? — Самира го погледна изпълнена с надежда.

— Да, имам идея — отговори той. — Преди да ти кажа обаче каквото и да било, ще трябва добре да обмисля плана си. Самира, би ли била така добра да ме поканиш на вечеря с теб и твоя баща утре вечер?

— Разбира се. — Девојката сякаш отново бе изпълнена с щастие. — Ти винаги си добре дошъл, но не мисля, че татко ще пожелае да се храни. Той никога не сядва с мен на масата.

— След като чуе какво имам да му кажа, със сигурност ще му се дояде — обеща Алейн.

ГЛАВА 14

— Никога не съм мислил, че ще се проявиш като подобен страхливец, Парис, но ти го направи. — С най-мрачното изражение, което можеше да предизвика върху лицето си, Алейн вилнееше в кабинета на приятеля си и размахваше парче пергамент в ръце Самира в началото бе обнадеедена, но после бе силно разтревожена от начина, по който Алейн говореше на Парис.

— Да не би да възнамеряваш да останеш тук завинаги? — Алейн заобиколи масивното бюро, така че да закрие гледката към градината. — Роджър ми каза, ме си му изпратил писмо, в което пишеш, че се отказваш от всички постове, които са ти дадени досега. За това ли работи през всички тези години? За да можеш да се отпуснеш в креслото си като безхарактерен мерзавец? Мислиш ли, че Юланда би искала това от теб?

— О, татко, кажи ми, че не си го направил! — Самира обвини ръце около врата на Парис. — Как си могъл? Мама бе толкова горда с теб, че си дошъл в Сицилия без пукнат грош и си постигнал толкова много. Сега би била толкова разочарована.

— По-точна дума за начина, по който Юланда би се чувствала, е засрамена — крещеше Алейн. Със сигурност тази негова атака щеше да изтръгне Парис от апатията му. Всеки миг той трябваше да скочи от стола, да вземе сабята си, която почиваше в ъгъла, и да призове на бой Алейн заради обидите, които му бе нанесъл.

— Вие не разбирате. Никой от вас не ме разбира. — Парис се освободи от ръцете на Самира, изправи се и отиде до прозореца, така че да може отново да вижда градината.

— Защо мислиш така? — Алейн препречи пътя на Парис. — Забрави ли защо напуснахме Англия?

— Това е различно. Джоан бе жива и все още е. — Парис отново се опита да пристъпи към прозореца, но Алейн отново го спря.

— Коя е Джоан? — попита Самира, но нито един от двамата мъже не ѝ отговори.

— През изминалите осемнайсет години Джоан бе загубена за мен, така както е сега за теб Юланда — говореше Алейн. — Да не би аз да се държах като теб? Да се отделя от целия свят, да се заключа в една стая и да не желая да виждам никого?

— Доколкото си спомням, тогава се напи — каза Парис. В този момент Самира забеляза в очите му проблисъци на живот, каквито не бе виждала от седмици. Той се отказа от намерението си да гледа през прозореца, облегна се на ръба на масата и погледна първо Алейн, после дъщеря си и пак обратно.

— Какво искаш от мен? — попита той.

— Нужна ми е помощта ти.

— За какво? — Парис звучеше изморен и отегчен. Това накара Самира да повярва, че той очаква да чуе някакво нареждане на Роджър за изпълнение на задача.

— Прочети това! — Алейн му предложи свитъка, който през цялото време бе подмятал в ръцете си.

Парис го взе, развърза панделката и започна да чете. Докато вниманието му бе отнето от пергамента, Алейн бързо намигна на Самира.

— Така — Парис привърши с четенето и захвърли пергамента върху бюрото. — Роджър отказа да ме освободи от титлите и от длъжността ми и ми дава само временен отпуск, докато нещата около личния ми живот се оправят. Това не означава нищо. Моят живот никога няма да се оправи отново. Той е свършен и вие трябва да приемете истината.

— Добре тогава, но моят не е! — заяви Алейн. — Не искам да прекарам остатъка от него втрещил се в някоя градина или пък в морето, докато остарее и си загубя ума. И не трябва и ти да го правиш! Отпусъкът, който измолих от Роджър с толкова усилия, е, за да имаш време да ми помогнеш, за бога, и те заклевам да го направиш.

— Да ти помогна да направиш какво? — Парис беше съвсем незаинтересован.

— Да се върна в Англия и да разкрия истината за убийството на приятеля ни, което остана загадка толкова дълго време — отговори Алейн. — Искам да изчистя петното от името си, което тегне върху мен от момента, в който ме обвиниха в убийство.

— В убийство? — Самаира не вярваше на ушите си. — О, тео Алейн, не и ти!

— Благодаря ти за доверието в мен, дете. — Без Парис да вижда, той се обърна към нея и ѝ намигна отново. — Знаеш ли, че баща ти бе обвинен в съучастничество?

— Никога! Не знаех нищо за това. Как изобщо е възможно някой да си помисли, че...? — Самаира спря и се засмя на Алейн. — О, мисля, че разбрах. Лъжливото обвинение изисква от вас да докажете своята невинност. Това ще е трудна задача, особено след като толкова много години са изминали, но е въпрос на чест и не може да не го направите.

— Точно така — потвърди Алейн. — Е, Парис, какво ще кажеш за моето предложение?

— Англия? — За радост на Самаира сега Парис разсъждаваше върху идеята съвсем сериозно. — Едно дълго морско пътуване? Господи, толкова мразя морската болест.

Въодушевена от промяната в настроението на баща си, Самаира бързо извика прислугата, която търпеливо чакаше нейните заповеди пред вратата.

— Просто остави всичко върху бюрото — каза тя, отмествайки документите му от масата.

— Какво правиш? — запита Парис.

— Поканих тео Алейн на вечеря — съобщи му Самаира, — но тъй като ти отказа да напуснеш този кабинет, просто ще сервираме храната тук.

— Аз говоря за морската болест, от която страдам, а ти караш прислугата да носи табли с храна? — Парис погледна с отвращение предложените подноси с плодове, хляб, печени пилета и кани с вино.

— Ако не искаш, недей да ядеш, татко — предложи Самаира, — но не отнемай това право на нашия гост. Тео Алейн, мога ли да ти предложа от пилето?

— С удоволствие. Ще го разрежа — каза той и с жест отпрати прислугата. — Самаира, налей от виното.

Алейн хвърли бърз поглед към Парис, който най-сетне бе отишъл до прозореца и им бе обърнал гръб. После накъса пилето на парчета, които подреди в чинията.

— Благодаря ти, тео Алейн. Ще ми кажеш ли нещо повече за предстоящото пътуване до Англия?

— Да, Алейн, кажи ни нещо повече. — Парис измърмори поканата със сарказъм, но все пак се обърна с лице към тях, когато Алейн заговори.

— Сега е най-подходящото време да тръгнем. — Алейн говореше повече за да информира Парис, отколкото да даде отговор на Самаира. — След като Джордж умря и Филип от Медия зае неговия пост, аз вече не съм емир. Филип е учтив с мен и мисля, че ако му предложи мои идеи, поне ще ме изслуша, но е ясно, че той ме смята за твърде стар. Казах ли ти, че официално съм пенсиониран от флотата?

— Ти не си стар — каза Парис.

— Тогава и ти не си, защото ние с теб сме на една и съща възраст.

— Кралят би трябвало да се възползва от твоя опит, вместо да те пенсионира. — В гласа на Парис вече не се усещаше отегчение от разговора. Той не погледна храната, защото през цялото време очите му бяха насочени към Алейн. Взе само една от пилешките кълки, а после отхапа от нея.

— Един мъж на твоите и моите години не е ненужен. Сега ние сме точно толкова силни, колкото винаги сме били.

Парис обикаляше из стаята и бързо унищожаваше пилешката кълка. Алейн кимна на Самаира убеден, че приятелят му е взел положително решение.

— Знаеш, приятелю, че тук, в Палермо, напоследък станаха доста промени и повечето не са за добро. Преди... — Парис спря и пое дълбоко дъх — преди Юланда да се разболе, аз виждах Роджър всеки ден. Забелязах, че много е остарял след мозъчната треска миналата година, когато не можеше да говори и да се ориентира в пространството в продължение на седмици. Имаше дни, в които смяташе най-близките си приятели за врагове. Често бе груб със съпругата си Сибилия, а и със сина си. Сега той ни освобождава от клетвите, които сме дали да бъдем винаги на негово разположение и да се бием за него. — Парис отхапа отново от пилето. — Мм, вкусно. Винаги съм харесвал пилешките кълки. — Той спря до масата и си наля чаша вино. — Да, Алейн, мисля, че ще направим добре, ако напуснем Сицилия за известно време. Ще обмисля предложението ти.

— Няма нужда да мислиш за това, татко. — Самаира бе щастлива, че баща ѝ отново се храни и говори както преди. — Сигурна съм, че

пътуването е точно това, от което се нуждаеш. Веднага щом намерим свободни места на някой кораб, ще заминем. Колко вълнуващо ще бъде. Нямам търпение да видя Англия.

Парис и Алейн се спогледаха.

— Ти няма да дойдеш в Англия — заяви Парис. — Ако реша да замина, ти ще останеш в манастир в Италия, докато се върна.

— Никога! Ще избягам и ще те последвам.

— Сама — Алейн се опита да я успокои, — пътуването ще бъде дълго и може би опасно. Не можем да те подложим на подобно изпитание.

— А какво ще стане, ако решите да останете в Англия? Никога ли няма да ви видя отново? — попита Сама. — Нима ще трябва да прекарам целия си живот в някакъв отвратителен манастир само защото вие сте забравили за мен?

— Тогава ще се омъжа, преди да замина — заплаши Парис.

— Ха! Значи заминаваш. Мери си думите, татко. Докато не срещна мъж, когото да обичам така, както мама е обичала теб, няма да се омъжа. Ако се опиташ да ме насилиш, ще кажа пред всички присъстващи гости, че си обвинен в убийство. Така нито едно почтено семейство не би позволило на сина си да се ожени за мен.

Виждайки ужасеното изражение на Парис, Алейн реши, че трябва да се възползва от чувството за хумор на приятеля си. Освен това той откри логика в думите на Сама.

— Парис, бях предупредил теб и Юланда, че сте твърде снизходителни с това момиче. — Парис продължи да гледа невярващ разгневената девойка. Алейн избухна в смях. — Ако зависеше от мен, бих я оставил завинаги в Англия и там бих я заточил в манастир.

— Били сме снизходителни? — Парис бе възмутен от шеговитите думи на приятеля си. — Какво да кажа за теб с твоите поданици и специалното ти отношение? А Джордж? Благодарение на вас двамата имам такава дъщеря сега.

— Дъщеря, която много те обича — намеси се Сама. — Дъщеря, която би те придружавала навсякъде, дори и до студените северни земи, където майка ми би дошла с теб.

— Това вече не можеш да го отречеш, Парис. Юланда би те придружила където пожелаеш, въпреки непреодолимия си страх от морето. Знаеш го добре, нали? Предлагам да не оставяме Сама тук.

Ако Роджър полудее отново и реши да воюва с теб, то никакъв италиански манастир не би я спасил. Тя трябва да дойде с нас.

— Обещавам, че ще ви бъда от полза и няма да съжалявате. Ще бъде страхотно пътуване, тате. Ще видиш.

— Алейн? — Парис бе гневен. — Сигурен ли си в това, което говориш?

— Разбира се, че съм. Не можем да предположим какво ще се случи в Сицилия, докато ни няма. Може би ще отсъстваме с години. Сама ще бъде в по-голяма безопасност с нас, а и много по-щастлива.

— Да оставя всичко тук, всичко, което ме свързва с Юланда! — Парис огледа кабинета си. — Мисля, че не мога да го направя.

— Аз оставям нещата тук в ръцете на един гръцки търговец, роднина на Джордж. Той ще се грижи и за къщата ми — обясни Алейн. — Доверявам му се напълно. Ако искаш, той може да се погрижи и за твоите неща. По този начин, когато се върнеш, къщата ти ще бъде в отлично състояние.

— Що се отнася до мама — намеси се Сама, — ти няма да я оставиш тук, татко, защото ще я носиш в сърцето си винаги.

След три седмици тримата напуснаха Палермо една сутрин с отлива.

— Тео Алейн, как мога да ти се отблагодаря за това, което направи за мен? — Сама хвана ръката му и те продължиха да се разхождат по палубата. — Но ти помогна не само на мен. Татко е много по-добре сега. Уреждането на всичките подробности около пътуването, внезапното решение да замине, всичко това го върна отново към живот.

— Не очаквай твърде много неща от него — предупреди Алейн. На Парис му бе нужно време, за да се научи да обича Юланда. Сега ще му е нужно също толкова време да се научи да живее без нея.

— Но той е направил най-трудната стъпка вече. Всъщност такава стъпка направихме и аз, и ти, Тео Алейн — стъпка към едно приключение и нов живот.

ЧАСТ III

ГЛАВА 15

Англия, 1152–1153

Студеният декемврийски вятър виеше около замъка Бенингфорд и отвори един от капациите на източната кула. Мразовит дъжд се посипа в стаята. Джоан скочи и побърза да затвори, но ръката ѝ се спря върху резето. От високата кула тя виждаше част от пътя, който минаваше от другата страна на рова, заобикалящ замъка.

Строителите на замъка бяха планирали всяка стъпка на идващ приятел или враг да бъде забелязана от пазачите, които стояха на пост в кулата.

По време на войната между Стефан и Матилда бенингфордският замък няколко пъти бе обсаждан, но никога превзет. Джоан вярваше, че това е невъзможно. Тя знаеше, че неговите високи и дебели стени са непревземаеми. През всеки ден от своя живот тя бе чувствала върху себе си тяхната тягостна тежест, която бе убила духа ѝ, надеждите ѝ, до момента, в който повярва, че единствено смъртта ще може да я освободи.

Някъде в двора чу гласа на сина си, който се сливаше с този на вятъра. Джоан се наведе, за да го чуе по-добре, но един друг глас, също толкова скъп за нея, не ѝ позволи:

— Джоан, затвори капака. Не мога да понасям студа. Пръстите ми вече замръзнаха. — Ройз търкаше ръцете си една в друга, опитвайки се да ги стопли. — Джоан, моля те!

— Виждам група пътници отвън. — Джоан се надвеси над прозореца, за да види по-добре. — Мисля, че са шестима. — Трябва да са луди, щом търсят подслон тук.

— Би ли била така добра да се отдръпнеш от прозореца? И двете ще замръзнем.

— Достигнаха южната кула, където пътят завива. Вече не мога да видя нищо.

Джоан залости капака и отиде до печката, треперейки.

— Горките, да нямат покрив над главите си в подобно време...

— В Бенингфорд няма да намерят топлина и уют — каза Ройз. — Бейъд ще ги изгони, както прави с всички.

— Това не ми харесва — мърмореше Парис на Алейн. — Не трябва да използваме Самаира по подобен начин. Трябваше да бъде по-настоятелен и да я оставя в „Св. Джъстин“. С чичо Еймбрас щеше да е в безопасност.

— Задачата, която ни предстои да изпълним, е изключително важна и за мен, татко. — Самаира бе чула думите му — Всички се съгласихме, че от мен зависи да привлече вниманието, така че ти и тео Алейн да можете да се промъкнете в Бенингфорд незабелязано.

— Невъзможно е да бъдем разпознати след толкова години. — Парис продължаваше да недоволства от ролята, която дъщеря му щеше да играе. — Сега имаме бръчки, бради, а и никой не очаква да ни види тук Рудолф сигурно съвсем е забравил за нас.

— Не си го и помисляй — предупреди го Алейн и се обърна към Самаира.

— Винаги ни наричай с новите ни имена. Всяка грешка би била фатална. Баща ти е Спирос, а аз съм Лукас.

— Няма да забравя, Лукас. — Самаира се усмихна, а после погледна към замъка: — О, небеса, колко е страховито това място. — Тя дръпна юздите на коня си и го насочи към рова, където свършваше пътят. Придружителите ѝ също спряха до нея. Тя махна качулката си, така че всеки, който гледа отгоре, да види, че е жена. Самаира стоеше горда на коня си, без да си позволява да трепери, въпреки пронизващия вятър. От върха на стената се показа забулена фигура и твърд мъжки глас извика:

— Кой е там?

— Аз съм лейди Самаира от Асколия. — Бяха решили да не споменават Сицилия в случай, че нещо за живота на Парис и Алейн бе достигнало до Англия и Рудолф. — Моля за малко храна и подслон, докато отmine тази буря.

— Махайте се от там.

— Изморени сме и сме премръзнали — настояваше Самаира. — Наоколо няма друго място, където да се подслоним за през нощта.

— Това си е ваша работа, а не моя.

Сега до пазача горе застана висок гологлав мъж, чиято руса коса бе развявана от вятъра. Той се наведе над парапета и преброи новодошлите.

— Спуснете подвижните мостове! — заповяда мъжът с плътен глас, който погали слуха на Самира.

— Но, милорд... — колебаеше се пазачът.

— Да не би да искаш да оставим една дама да умре от студ? Спуснете мостовете най-сетне. Веднага! — С по-малко властен тон, младият мъж се обърна към Самира:

— Ще дойда да ви посрещна, милейди. — Той се скри, а мостът започна бавно да се спуска.

— Виждаш ли, татко. Моята помощ ти е необходима. Ако разчитахте само на себе си, никога нямаше да влезете в Бенингфорд толкова лесно. — Самира пое по дървения мост, последвана от останалите.

— Аз ще мина пръв — рече й Парис. — Ти остани между мен и Алейн. Няма да изглежда подозрително, тъй като все пак сме твои придружители.

Те се движеха в колона по един и когато стигнаха до външния двор, се озоваха на закрито, където дъждът не можеше да проникне и вятърът не бе толкова силен. Тук ги чакаше русият млад мъж, благодарение на който бяха пуснати в замъка. Той се приближи до тях и се усмихна за приветствие.

— О, небеса! — Алейн не вярваше на очите си.

— Исусе Христе! — Парис затаи дъх.

В този миг двамата мъже бяха толкова изненадани, че не можеха да реагират. Те просто стояха на конете си и гледаха приближаващия се домакин. Той като че ли бе духът на техния отдавна убит братовчед и приятел, сякаш Крайспън се бе преродил отново.

— Добре дошли в Бенингфорд, лейди Самира. — Младият мъж хвана юздите на коня й. — Милейди, позволете ми да ви се представя — ваш покорен слуга лорд Уилям Крайспън. Не очаквахме гости и затова не сме подготвени, но аз ще направя всичко, за да се чувствате удобно.

— Благодаря ви, сър. Вие ли сте баронът на този замък? — Самира знаеше много добре, че не е той, но задачата й бе да привлече погледите на хората върху себе си за по-дълго време. Тя го дари с

брилянтна усмивка и се изправи на коня си гордо, за да могат всички в двора и тези от кулите да я видят.

— Дядо ми, барон Рудолф, е господарят тук — отговори той. — В момента той отсъства. Позволете ми да ви поканя в големия салон. — Все още хванал юздите на коня ѝ, младежът въведе Самира във вътрешния двор.

— Колко добре сте защитени. Вярвам, че никоя армия не би успяла да проникне в Бенингфорд и да го превземе.

— Построен е, за да пази обитателите си от войната — обясни Уилям Крайспън. — Може би сте свикнали с по-люксови замъци, но аз съм роден в Бенингфорд, майка ми живее тук и затова тук е моят дом.

— Вашата майка? — Самира дотолкова бе завладяна от присъствието на Уилям Крайспън, че дори не се обърна да види какво става с Алейн и Парис. Тя задържа погледа си върху лицето му. Когато той ѝ подаде ръцете си, се облегна на раменете му и му позволи да я свали от коня. Колко силен бе той! В ръцете му тя се чувстваше като листенце от най-нежно цвете. Господи, колко е красив с тези сини очи и руса коса. Той бе пълна противоположност на тъмните мъже, които се срещаха в Сицилия. Самира остана неподвижна, сякаш за да задържи завинаги ръцете му около кръста си. Тогава чу баща си да се прокашля и си спомни задълженията:

— Очаквам с нетърпение да се срещна с вашата майка, милорд.

— О, няма да можете. — Внезапно лицето на Уилям Крайспън се промени, стана студено и дистанцирано. — По свое желание майка ми не се среща с никого, освен с членовете на нашето семейство. Но доведената ми баба е тук, така че ще имате компаньонка по време на престоя си.

Уилям Крайспън предложи ръката си и Самира я обви с пръсти. Дватамата поеха към входа на западната кула, когато на пътя им се изпречи най-високият и грозен мъж, когото Самира някога бе виждала.

— Бейъд — каза Крайспън, — имаме гост.

— Гост? — повтори Бейъд, намръщи се и лицето му стана още по-грозно. — Нямам заповед от Рудолф за никакви гости.

— Дамата пътува и се нуждае от подслон — обясни Уилям Крайспън. — Не можем да я отпратим в това време.

— Аз ще го направя. — Бейъд не помръдваше от мястото си.

— Но това не е твоят замък, нали? — Уилям Крайспън погледна предизвикателно към Бейъд, докато той най-сетне отстъпи, позволявайки на младия мъж да въведе дамата в кулата.

— Кои са всички тези хора? — попита Бейъд, гледайки към придружителите на Самаира пренебрежително.

— Това са моите слуги — отговори тя. — Двама рицари, които са мои лични гардове, техните двама оръженосци и двете ми камериерки. Надявам се, че не смятате четирима мъже и две жени за заплаха за замък като вашия?

— Барон Рудолф не приема никакви гости — настояваше Бейъд.

— Аз поемам изцяло отговорността — каза му Уилям Крайспън.

— Добре тогава. Ще трябва да обясняваш присъствието на тази жена тук, когато Рудолф се върне. А мъжете? Къде ще бъдат настанени? Хей, ти там, това не е пътят към обора — провикна се Бейъд на един от оръженосците.

— Те не разбират вашия език, но рицарите говорят малко тукашния език. — Самаира каза точно това, което ѝ бе казано. — Камериерките ми ще спят с мен, а моите пазачи — пред вратата на спалнята ми, както винаги правят. Двамата оръженосци ще останат в конюшната при конете, ако бъдете така добър да им покажете къде е тя.

В действителност всички новодошли говореха тукашния език, но никой в Бенингфорд не трябваше да разбере това.

Пристигането на непознати тук, където не се допускаха външни хора, предизвика раздвижване у слугите в замъка. Всички искаха да зърнат приказно красивата млада дама, която бе въведена в големия салон. Прошепнатата от ухо на ухо новина стигна и до Ройз.

— Уил — обърна се тя към внука си, — скъпо мое момче, какво си направил?

— Само това, което бях научен да направя, докато бях в Болсеворския замък — каза Уилям Крайспън. — Показвам уважение към дамата, която бе застрашена от измръзване. Бенингфорд би трябвало да бъде по-гостоприемно място.

— Гостоприемно? О, Уил, отсъствал си толкова много години и сега не разбираш желанията на Рудолф в подобни ситуации.

— Това му казах и аз — Бейъд бе последвал гостите в големия салон, — но той не ме слуша.

— Ако присъствието ми тук ви създава много неудобства — каза Самира, слагайки върху лицето си невинно изражение, — то тогава ние можем да напуснем и да прекараме тази мразовита нощ в гората.

— Така ще бъде по-добре — каза Бейъд, който командваше охраната и се отнасяше отговорно към длъжността си. — Трябва да се подчинявам на заповедите на барон Рудолф.

— Но ние не можем да ги помолим да напуснат сега — каза Ройз. Като че ли да потвърди думите си, тя разтри премръзналите си пръсти. — Навън е адски студено. Да изгоним някого, е равносилно на това да го убием.

— Аз няма да ви оставя да си тръгнете — заяви Уилям Крайспън на Самира. — Ройз, бих искал малката спалня в западната кула да бъде приготвена за нашата гостенка.

— Западната кула? — повтори Ройз изплашена. — Може би някоя друга стая ще е много по-подходяща.

— Аз не мисля така — каза младият лорд. — Стаята, която е била на майка ми, преди да се омъжи, е в чудесно състояние и е най-подходяща за гостенката ни. Ройз, искам топло ядене, пресен хляб и вино за вечеря. Искам всички да седнем на голямата маса и ти също, за да правиш компания на лейди Самира.

— Но, Уил, знаеш, че аз винаги се храня с... — Ройз млькна и като че ли се притесни.

— Бейъд, нямаш ли работа в двора? — попита Уилям Крайспън.

— Да, милорд, но първо трябва да изпратя жена ми да се погрижи за настаняването на вашата гостенка.

— Не е нужно да тревожиш Лиз. — Гласът на Ройз бе необичайно твърд и заповеднически. — Аз лично ще се погрижа за удобството на лейди Самира. Знаеш, че мога да се справя, Бейъд.

— Надявам се да е така — отговори той неохотно. Хвърляйки последен гневен поглед по посока на Самира, напусна салона.

Бейъд бе пренебрегнал заповедта на Ройз и бе изпратил жена си веднага, така че докато Самира и Ройз стигнаха спалнята, Лиз вече бе там.

Лиз бе ниска жена, красива по свой начин, но с винаги свити устни, които, изглежда, никога не се усмихваха.

— Ще се нуждаем от мангал, за да може да се затопли, Лиз — каза Ройз. — Тази стая е много студена и нашите гости едва ли ще се чувстват удобно.

— През зимата никой не се чувства удобно — бързо отговори Лиз. — Най-доброто, на което едни неканени гости могат да се надяват, е собствена стая и чисти чаршафи.

— Страхувам се, че ви създавам много неприятности — каза Самира.

Тя огледа стаята. По всичко личеше, че тук отдавна не е прониквала слънчева светлина, нито чист въздух. Миришеше на влага. Очевидно бе, че никой не ползваше стаята.

— Не е така. — Ройз сбърчи нос от облака прах, който се вдигна. — Просто моят съпруг никога не кани приятелите си да ни посещават тук. Той предпочита да се среща с тях в двореца на краля, където ходи всяка година.

— Може би когато свърши тази ужасна война, ще имате гости по-често — предположи Самира.

— Не мисля, че ще стане. — Ройз изглеждаше сърдита. Самира забеляза това и изчака, докато Лиз и останалите прислужнички излязат, преди да заговори отново:

— Сигурно се чувствате самотни само вие двете с майката на лорд Уилям Крайспън. — Когато Ройз не отговори, а започна да оправя леглото, Самира продължи да настоява: — Тя тежко болна ли е?

— Какво ви кара да мислите така? — Ройз изглеждаше стъписана от въпроса. Самира започна да я съжалява и малко да се срамува, че трябва да извлече колкото може повече информация от своята домакиня. Но това бе необходимо. Тя пренебрегна симпатиите си към жената и настоя да получи отговор на въпроса си.

— Лорд Уилям Крайспън ми каза, че майка му се вижда само с членовете на семейството — обясни Самира. — Предположих, че трябва да е болна. Имам някои умения да лекувам. Може би ще ѝ бъде от помощ.

— Джоан е в отлично здраве. Просто предпочита да прекарва времето си в усамотение.

— Но в такъв замък къде е възможно човек да остане сам? — възкликна Самира със смях. — Навсякъде оръженосци, слуги. Няма усамотение дори за лорда и неговата дама. О, аз познавам живота

добре, лейди Ройз, и ми е трудно да си представя, че човек може да намери уединение зад стените на замък.

— Има ли замъци като Бенингфорд в Асколия? — запита Ройз заинтересувана.

— Асколия много прилича на Бенингфорд. — Самаира никога не бе ходила в Асколия, но Парис често ѝ бе разказвал за там и тя се престори, че познава мястото добре. — Трудно е да се намери закътано местенце, където да не те безпокоят, освен в малкия параклис.

Ройз изпитателно гледаше лицето на младата дама, така че тя започна да се чувства притеснена.

— Ако някой търси уединение, той го намира. — Ройз говореше толкова тихо, че Самаира трябваше да се приближи до нея, за да може да я чуе. — В стаята точно зад нас една дама се нуждае от спокойствие и го намира зад заключената врата.

— Искате да кажете, че когато сте в стаята на вашия лорд, вие намирате усамотение? — попита Самаира, която се нуждаеше от повече информация.

— Стаята на лорда е две нива над тази — Ройз продължи да говори със същия тих глас. — Между спалнята на лорда и тази има друга.

Самаира разбра, че по неизвестни за нея причини Ройз ѝ бе осигурила всичката необходима информация девойката би задала още няколко въпроса, но бяха прекъснати от Лиз, която влезе с една от слугините. Носеха мангал и кофа с дървени въглища. Последва ги момиче, което носеше спално бельо, и Нена личната прислужница на Самаира. Най-накрая бяха Алейн и Парис с багажа на Самаира.

Ройз изчака, докато леглото бъде добре застлано и огънят започна да затопля стаята. Тя наблюдаваше Самаира и нейната прислужница, но по-обстойно разгледа двамата мъже. И двамата бяха с бради, така че не можеше да види добре лицата им.

— Ако наистина сте решени да спите пред вратата на лейди Самаира — Ройз се обърна към този, който се наричаше Спирос, — могат да ви се донесат сламеници.

— Рицарите са свикнали с неудобствата — намеси се Лиз. — Няма да им пречи, ако спят на пода.

— Вече си свободна, Лиз — каза Ройз. — Повикай останалите прислужници със себе си.

— Ще се нуждаем от вас в кухнята. — Лиз не помръдна от мястото си до вратата. С жест на ръката си тя нареди на останалите да излязат и добави: — Ще ви изчакам и ще тръгна с вас към кухнята, лейди Ройз.

— Разбира се — потвърди Ройз, без да откъсва поглед от гостенката. — Ако имате нужда от нещо, лейди Самаира, моля, не се колебайте да се обърнете към мен. Ще наредя да ви донесат топла вода, за да можете да се изкъпете.

— Благодаря ви! — Въпреки опитите си Самаира не можа да измисли начин да задържи Ройз в стаята, а същевременно да се освободи от Лиз.

А вие, господа — говорейки бавно, тя се обърна към Лукас и Спирос, — има ли нещо, от което да се нуждаете?

— От нищо, милейди — отговори Лукас, имитирайки чудесно гръцки акцент. След като се поклони на Ройз, той разгледа внимателно стаята.

— След дългото пътуване се чувствам изморен. Имате ли баня, която да мога да ползвам, лейди Ройз? — попита Спирос със същия акцент.

— Намира се точно до къщата — отговори му Ройз. — Там има топла вода.

— Благодаря ви, лейди Ройз. Ще се възползвам веднага щом мога.

Самира забеляза колко внимателно един на друг говорят баща ѝ и Ройз. Очите на дамата бяха топли, а на лицето ѝ се появи усмивка, на която Парис отвърна. Сцената бе прекъсната от острия глас на Лиз.

— Идвате ли, лейди Ройз?

— Да — сепна се Ройз. — Ще се видим на вечеря, лейди Самаира.

Парис я последва до вратата и изчака, докато двете жени се отдалечиха достатъчно, че да не могат да чуят казаното в стаята на Самаира.

— Мислиш ли, че ще можеш да научиш нещо от нея? — попита Алейн веднага щом вратата бе затворена.

— Ще направя всичко възможно — отговори Парис. — Бейъд и Лиз не се отнасят добре с Ройз. Всяка истинска дама би негодувала от подобно безочие. А и, доколкото мога да си спомня, Рудолф не бе от най-любящите съпрузи.

— Мисля, че тя е самотна и копнее да поговори с някого — каза Самира. — Тя ми разказа толкова подробности веднага щом ѝ зададох няколко въпроса. Самира предаде всичко, което бе научила от Ройз.

— Значи Джоан е точно над мен. — Алейн погледна над главата си. — Едва ли ще мога да вляза в спалнята ѝ през прозореца, но мога да изкача няколко стъпала и след миг ще бъда при нея.

— Ще бъдеш убит много преди това. Не забеляза ли пазача пред стълбите за нагоре? Рудолф не е оставил никакъв шанс на Джоан за бягство. Или пък възможност за някого да се добере до нея.

— Защо? — попита Самира.

— Какво искаш да кажеш? — замисли се Алейн.

— Защо Рудолф е държал дъщеря си заключена в продължение на осемнайсет години?

— И аз си задавам същия въпрос — призна Алейн.

— Рудолф може би се е страхувал, че този, който е убил Крайспън, ще посегне и на дъщеря му. Към страха му за живота ѝ можем да прибавим и убедеността му, че тя е бременна от Крайспън. Всеки, видял Уилям Крайспън, не би се усъмнил на кого е син.

— Когато в началото го видях, помислих, че е призракът на Крайспън — каза Алейн. — Почти бях готов да го повикам по име. Благодаря на Бог, че се спрях. Синът на Крайспън! Парис, това много променя плана ни. Не можем да направим нищо, което ще изложи на опасност Уилям Крайспън.

— Разбира се, че не можем.

— Но вие пропускате нещо — каза им Самира. — Мога да разбера защо Рудолф е държал дъщеря си така добре пазена, докато се е родил синът и след това. Но Уилям Крайспън каза, че е бил отгледан в друг замък, което означава, че той е напуснал Бенингфорд на около седем години. По това време Рудолф сигурно е решил, че за внука му вече не съществува опасност. В противен случай той не би пуснал момчето. Както може да се предполага, и Джоан е била спасена от убиеца, но все още продължава да стои в стаята си. Отново ви питам — защо? Ето няколко въпроса за вас — продължи Самира, след като никой не ѝ отговори. — Защо домакинята на този замък позволява на слугите си да се отнасят толкова грубо с нея? Защо се страхува? И защо толкова бързо и точно ми каза, след като за нея съм просто една непозната, къде се намира Джоан?

— Ако познаваше Рудолф — каза й Парис, — не би се учудила от поведението на Ройз. Сега ни позволи да ти създадем удобства, доколкото можем, в тази студена и мрачна стая. После се изкъпи, преоблечи се и се приготви за вечеря с очарователния Уилям Крайспън, така че да може той да ти каже всичко, което знае за смъртта на баща си и за положението на майка си Алейн ще пази пред вратата ти.

— Необходимо е да знаем — каза Алейн — как можем да стигнем до стаята на Джоан. Веднъж щом успея да я видя и да говоря, ще ни е по-лесно да я спасим, а също и сина й.

— Той непременно трябва да остане в безопасност — говореше Самаира възбудено. — Без значение какво ще се случи с нас, не можем да допуснем то да навреди на Уилям Крайспън. Ако с него се случи нещо, защото ние сме в Бенингфорд, доказването на вашата невинност е безсмислено.

ГЛАВА 16

Малката баня бе разположена между кухнята на замъка и пералнята. Поради това вътре бе много топло и обикновено изпълнено с пара. Светлината от газената лампа придаде на помещението мъглив ефект.

Ваната бе дървена, с формата на съсечено наполовина буре. Отстрани бе оградена от грубо нарязани ленени платове, които имаха за цел да предпазват къпещия се от любопитни погледи. Върху малка дървена поличка бе поставена купа с полутечен сапун, както и куп добре нагънати чисти парчета плат, които се използваха за измиване.

Парис се огледа, но никъде не видя кърпи, и реши да потърси. Така от горещата баня се озова в тъмния мразовит двор на Бенингфорд. Беше късен следобед и дневната светлина бе много слаба, но Парис откри, че паметта му не го е излъгала. Той бе ползвал банята няколко пъти при предишното си идване в Бенингфорд и сега му бе много лесно да намери вратата на пералното помещение. Тъкмо щеше да натисне бравата, когато някой друг го направи, но от вътрешната страна. Показа се жена, която носеше няколко бели кърпи.

— А, ето ви, сър Спирос — каза Ройз. — Нося ви кърпите, от които се нуждаете.

Той не обърна никакво внимание на факта, че вместо сама да му донесе хавлията в банята, тя можеше да изпрати някоя от слугите. Парис наблюдаваше с нарастващ интерес нейните движения — как тя взе ключовете, избра един от тях и заключи вратата на пералното помещение.

— Необходимо ли е това? — попита той. — Кой би искал да открадне хавлии и дрехи? Не би имал никаква полза.

— Не е от страх, че могат да изчезнат дрехите, чаршафите или хавлиите. Веднъж Рудолф откри един от своите оръженосци с една от кухненските прислужници да се въргалат в чаршафите за неговото легло. Изгони и двамата и оттогава аз държа ключовете за пералното помещение.

— Забелязах, че имате доста голяма връзка ключове, закачени за колана ви — отбеляза Парис, продължавайки да я изучава. — Всички ли ключове от замъка носите със себе си?

— О, не — отговори му Ройз, — има ключове, които само съпругът ми притежава. Когато той отсъства, ги поверява на Бейъд.

— Имате ли ключове от вътрешността на замъка? — Парис говореше съвсем тихо. — От складовете за вино, за храна, от спалните в западната кула?

— Защо ме питате?

— Опитвам се да науча английските обичаи, милейди.

— Не, има нещо друго. — По лицето ѝ пробягна сянка на безпокойство. — Някой идва. Трябва да се връщам в кухнята. Лиз ще се чуди къде съм отишла.

Парис също чу приближаващи стъпки. Бяха като от двама мъже, които разговаряха помежду си. Усещайки, че Ройз може да му даде информация, която да му е от голяма полза, Парис реши, че не може да я остави да си отиде. Но тя не биваше да бъде видяна да разговаря с един непознат.

Той направи единственото нещо, за което можа да се сети. Притисна Ройз до стената, като разпери пелерината си така, че роклята ѝ да не се вижда. Когато тя осъзна какво правеше той и щеше да протестира, той докосна устните ѝ със своите. С малко повече късмет мъжете, които сега преминаваха покрай тях, биха помислили, че това е някой от техните приятели оръженосци и биха отминали, без да обръщат внимание на Ройз и Парис.

Бяха изминали единайсет месеца от смъртта на Юланда, през които Парис не бе докосвал жена. Не бе имал желание за това, нямаше и желание да целува Ройз сега, но това бе единственото нещо, за което можа да се сети, за да я накара да замълчи. Очакваше тя да се бори с него и тя го направи, но това трая само миг. Той я притискаше нежно до стената, но бе непокладим и знаеше, че тя не може да преодолее мъжката му сила. Ройз имаше само една свободна ръка, с която да го отблъсне, тъй като другата още стискаше кърпите. Все пак Ройз можеше да одраска лицето му или да го удари с дясната си ръка, но тя не го направи. Остана спокойна и го остави да целува устните ѝ, а после много бавно разтвори своите.

Парис почувства как първият прилив на топлина го обгръща в резултат от нарастващото му мъжко желание. Той разбра, че тя се бе отдала изцяло на момента и милваше косата му. В следващия миг той я освободи. Двамата мъже бяха отминали, без да обръщат внимание на двойката.

— Моля ви за извинение — прошепна Парис, но без да използва гръцкия акцент — Помислих си, че не искате да бъдете видяна тук с мен, затова го направих...

— А не ви ли мина през ума, че за мен е по-приемливо да ме открият да разговарям с вас, отколкото да се целуваме? — думите ѝ би трябвало да са гневни, но не бяха. Тя ги изрече с мек, мечтателен глас, който накара Парис да помисли, че може да говори свободно.

— Ройз, имам няколко въпроса. Ще ми отговориш ли?

Тя се колебаеше и той видя страх и напрежение в очите ѝ, но и кимането на главата ѝ. Те стояха толкова близо един до друг, че челото ѝ се докосна до брадичката му. Преди да е променила решението си, той отвори вратата на банята и я избута вътре.

В банята газената лампа все още гореше. Ройз постави чистите кърпи на полицата до сапуна. Вдигна лампата и я доближи до лицето на Парис, така че да може да го види по-добре. Това го подразни.

— Махни тази лампа — каза ѝ той тихо.

— Не, няма. — Тя приближи лампата още така, че светлината да пада точно върху лицето му. Затаи дъх и ръката ѝ потрепери.

— Сър Парис, това сте вие.

Той не отговори и се надяваше, че тя ще реши, че е направила грешка.

— Другият мъж с вас, този, който наричате Лукас, той е сър Алейн, нали?

Парис все още не отговаряше на въпросите ѝ. Чакаше. Очакваше, че тя ще извика стражите, и се чудеше дали да не я убие, преди да го е направила, но знаеше, че е неспособен да извърши подобно нещо.

— Лейди Самира много прилича на вас — продължи Ройз. — Тя има същата черна коса и мили очи. Нейните въпроси ме направиха подозрителна, но вашите очи ви издадоха, сър Парис. След всичките тези години аз все още си ги спомням много ясно.

— Лейди Ройз! — Той не каза нищо повече.

Тя вдигна дясната си ръка и прокара пръсти по брадичката му, а после по устните. Там спря и започна бавно да ги милва.

— Никой никога не ме е целувал толкова сладко и нежно — каза тя и отдръпна ръката си от лицето му. — Какви са вашите намерения — да ме изкушите да изневеря на Рудолф?

— Аз просто исках да ви предпазя от минаващите мъже, за да не могат те да ви разпознаят и да докладват на Бейъд, че сте разговаряли с мен. Лейди Ройз, бих искал да ви помоля да не разкривате присъствието ми тук.

— Защо се върнахте?

— За да потърсим справедливост.

— От Рудолф? — Върху лицето ѝ се появи тъжна усмивка. — От него не може да се очаква справедливост.

— Знаете ли нещо за нощта, през която бе убит Крайспън? — попита Парис.

— Само това, че Рудолф не го е убил със собствените си ръце, защото той седеше на голямата маса, когато го повикаха и му казаха, че Крайспън е нападат. Никога не съм повярвала на обвиненията, че вие и сър Алейн имате нещо общо със смъртта на Крайспън, въпреки че нямам никакви доказателства за вашата невинност. Не знам нещо повече за случилото се през онази нощ, но мисля, че Джоан знае какво точно се е случило. Може би само тя знае истината.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото тя не би говорила. В началото, след убийството на Крайспън, изглеждаше съвсем естествено тя да не желае да говори. Но след като се роди Уилям Крайспън, тя престана да плаче и винаги, когато се споменаваше смъртта на съпруга ѝ, оставаше замислена и мълчалива. Бе естествено да не е преодоляла мъката си и да желае да забрави онази ужасна нощ. Сър Парис, аз вярвам, че вие и вашият приятел сте тук не само за да търсите справедливост, но и да спасите Джоан от затвора, в който се намира тя.

— Ако е така — попита Парис, — ще ни помогнете ли?

За миг Ройз запази мълчание. Тя продължи да държи лампата така, че да осветява не само неговото лице, но и нейното. Парис разбираше, че тя се бори със себе си, че решението, което ще вземе, изисква смелост. Тя преглътна бавно, стисна устните си и кимна.

— Имаше период, в който бях изцяло вярна на Рудолф — започна тя. — Искях да бъда честна към мъжа, който бе избран за мой съпруг, и вярвах, че ако се превърна в съпругата, която иска, той ще се научи да ме обича. Мислех, че ако го даря със син, ще се отнася към мен по-нежно и ще проявява загриженост. Затова понасях униженията му ежедневно. Няма да ви говоря подробно за тях, но сега знам, че Рудолф никога няма да ме обикне. Дори и да му родя десет синове. Рудолф не знае как да обича.

— Съжалявам за вашето нещастие.

Съвестта на Парис го накара да се почувства виновен заради начина, по който използваше Ройз. Той изискваше от нея информацията, която му бе нужна, и я подтикваше да мами съпруга си. Ако Рудолф разбереше какво прави Ройз, тя би била в сериозна опасност.

— Мъжете обикновено се отнасят грубо към съпругите си — продължи Ройз. — Няма нищо необичайно в това. Но дори и най-грубите съпрузи са грижовни бащи и обичат децата си. Рудолф бе груб и жесток дори към Джоан. Тя не заслужава да бъде заключвана, да пропилее живота си в една стая. Не заради себе си, а заради Джоан ще ви помогна. С какво трябва да започна?

— На първо място не казвайте на Джоан, че ние сме тук. Моля ви, лейди Ройз.

— Да не й казвам? Аз трябва да направя това! Помислете само за надеждата, която ще й вдъхна, когато й кажа, че някой се опитва да я спаси.

— Точно заради това не бива да й казвате. Ако й дадете надежда за свобода, тя ще изглежда по-щастлива, с желание да разговаря. Подобна промяна ще я издаде, а и нас също. С кого се среща тя всеки ден?

— С мен, с Лиз и Бейъд — отговори Ройз. — И с Рудолф, когато е тук. Със сина си, разбира се. При хубаво време й е позволено да излиза за около час, докато се сервира обядът. Въпреки че не разговаря с никого, винаги е придружавана от пазач.

— Тя напуска стаята си все пак? — Парис бе обнадежден от тази информация.

— Докато повечето от хората в замъка са в големия салон. — Ройз продължи, знаейки, че следващите й думи ще отнемат надеждата

на Парис. — Тук, в Бенингфорд, рядко имаме посетители, но когато това се случва, Джоан никога не напуска стаята си. Нито пък мисля, че Бейъд ще позволи тя да излезе на разходка, докато вие сте тук.

— Тогава трябва да намерим друг начин, по който Алейн да достигне до нея.

— Не и по стълбите — предупреди Ройз.

— Знам. Видях пазача пред вратата ѝ. Той лесно може да бъде победен, но вероятно ще вдигне тревога и тогава целият замък ще се изправи срещу нас. Не, по този начин не можем да помогнем на Джоан.

— Вратата ѝ се заключва два пъти и има дървено резе, което е много тежко. Ако сър Алейн бе птица, той можеше да кацне на прозореца на своята любима. Достатъчно широк е, за да може един мъж да премине през него. Сър Парис, сега ще трябва да ви оставя. Твърде дълго отсъствах и ако Лиз стане подозрителна, ще каже на Бейъд. Мога да се справя с въпросите, които ще ми задава Лиз, но се страхувам от Бейъд.

Парис помисли, че Ройз се нуждае от спасение точно толкова, колкото и Джоан, но не каза нищо. Вместо това направи нещо, с което да я подтикне да продължи да помага на него и на Алейн. Той взе лицето ѝ между ръцете си и я целуна отново — бавно и продължително.

— Върви сега — прошепна той. — Не искам да се излагаш на опасност заради мен, Ройз. Ще говорим отново.

— Ще ви помогна с всичко, което мога.

Ройз изчезна във ветровитата вечер, а Парис остана загледан във фигурата ѝ.

— Вината е твоя, Юланда. Ти бе тази, която ме научи да отговарям на нежни и любящи сърца. Но някак си усещам, че не ме обвиняваш за това, че я целунах. Първия път го направих, за да я спася от скандал, а втория... втория просто защото исках да почувствам устните ѝ върху моите отново.

След като приключи с банята и се облече за вечеря, Самаира изпрати прислужничката си Нена в кухнята. Там тя трябваше да разбере каквото може.

След като Нена замина, Самаира повика Алейн в стаята си и му заяви:

— Аз доста размишлявах...

— Забелязах, че размишленията ти продължиха дълго време — пошегува се Алейн. — Ти си точно като баща си. Какво има този път, дете?

— Бих искала да не ме наричаш дете. — Тя бе твърде заета с новата си идея, за да продължи заяждането. — Тео Алейн, опитвах се да разбера защо барон Рудолф е държал толкова много години дъщеря си в затвор.

— И до какво заключение стигна? — Алейн показва заинтересованост към нейната възбуденост, но съвсем скоро бе разочарован от това, което чу.

— Не си ли помислил за възможността, след като е видяла убийството на съпруга си, тя да загуби разсъдък си? — попита Самаира. — Може би Рудолф е бил принуден да я заключи, за да я предпази от самата нея. Може да е искала да се самоубие от любов?

— О, Самаира, подходила си твърде сантиментално към ситуацията. Ти просто не си срещала мъж като Рудолф. Каквито и да са били причините да заключи Джоан в стаята ѝ, аз със сигурност знам едно: направил го е не от любов и загриженост.

— Въпреки това... — Тя направи пауза, защото вратата на стаята се отвори. Когато видя, че бе баща ѝ, тя му се усмихна, изчака, докато той затвори след себе си, и продължи: — Тео Алейн, ти не знаеш какво те очаква, след като най-сетне се срещнеш с Джоан. Трябва да си подготвен, че тя няма да те познае, въпреки че си ѝ дал клетва. Може да започне да крещи и да те нарича убиец. Или дори да е окована за леглото си, за да не навреди сама на себе си. Трябва да помислиш за възможността Джоан да е заключена в стаята си, защото е луда.

— Принуден съм да призная, че теорията на Самаира не е чак толкова пресилена — обърна се Парис към Алейн. — Мога да ти кажа, че Ройз има много по-приятно и приемливо обяснение, ако приятен е подходящата дума в случая.

— Ще се радвам да чуя мнението на Ройз, тъй като намирам идеята на Самаира за потресаваща. Какво може да каже Ройз по въпроса?

— Тя мисли, че Джоан знае нещо, което Рудолф не иска да бъде известно.

Алейн посрещна чутото с дълго подсвиркване.

— Ако Ройз е права — каза той, — тогава Рудолф сигурно е замесен в убийството на Крайспън. Спомням си, че Еймбрас винаги бе вярвал точно в това, но той нямаше никакви доказателства.

— Ройз е убедена, че Рудолф не може да го е направил. Той е бил в салона в това време, пред погледите на всички гости. После е бил извикан и му е било съобщено за смъртта на Крайспън.

— Рудолф лесно е можел да заповяда на някого да извърши това убийство — отбеляза Самаира.

— Днес ти ме попита защо Джоан е била затворена — каза Алейн. — Сега аз питам защо Рудолф би пожелал смъртта на зет си, след като чрез брачния договор той искаше да си осигури един силен съюзник и внук, от когото се нуждаеше толкова много? Няма смисъл в твърдението, че Рудолф е виновен за смъртта на Крайспън или че той сам е убиецът.

— През изминалия един час аз мислих за брачния договор. Крайспън ми бе споменал, че в последния момент Рудолф е помолил за промяна, но не мога да си спомня каква точно бе промяната. Спомням си само, че отец Еймбрас я бе одобрил. Толкова много неща се случиха веднага след като говорихме с Крайспън, че точно това е изчезнало от паметта ми.

— Може би чичо Еймбрас ще си спомни.

След като се срещнаха в манастира „Св. Джъстин“ Самаира бе започнала да го нарича така, както го наричаха баща ѝ и Алейн. Те бяха прекарвали няколко дни в манастира, за да си починат след дългото пътуване и да обмислят плановете си. За това време Самаира се бе привързала към отца.

— Той може да има и копие от брачния договор. Сигурно един такъв документ е бил изпратен на съхранение в светата обител.

— Ти си почти толкова умна, колкото е и баща ти — каза Алейн с одобрителен тон. — Можем да говорим с Еймбрас за това следващия път, когато го видим.

— Какво бихте правили без мен? — Самаира престорено се възгордя.

— Щях да спя по-неспокойно — отговори Парис. — Когато знам, че си добре и в безопасност, ми е по-лесно.

— Е, скъпи Спирос и скъпи Лукас, мои мили придружители — Самаира се поклони на всеки поотделно, — не трябва да караме лорд Уилям Крайспън да чака, когато е организиран празнична вечеря за нас. Осмелявам се да твърдя, че обикновените хора от този замък ще се радват да имат гости като нас. Нещо ми подсказва, че те обикновено се хранят със сух хляб и безвкусно сирене.

— Един момент, моля! — Алейн вдигна ръка, за да я спре, преди да е отворила вратата. — Парис, Ройз обясни ли ти как да стигнем до стаята на Джоан?

— Можеш да долетиш до прозореца, който е достатъчно широк, за да мине през него човек — отговори Парис. — Мисля, че това е добра идея.

— Да долети? — учуди се Самаира. — Но какво означава това? Хората не могат да летят.

Тя млъкна, когато видя Алейн, който се смееше неудържимо.

— Мъдрият Парис! Ройз ще ни помогне ли да направим това?

— На колана си тя носи повечето от ключовете за замъка. Всичко, което трябва да направя, е да я убедя да ми даде необходимия ключ.

— За какво говорите? — запита Самаира.

— За катерене по външната стена на замъка — каза Алейн, продължавайки да се смее.

— Катерене? — повтори Самаира. — Тео Алейн, за да извършиш подобно нещо, ще трябва да излезеш от замъка, да го заобиколиш, за да можеш да достигнеш западната кула, и да преплуваш рова между пътя и сградата. Не можеш да мислиш за подобно нещо. Ще замръзнеш от студената вода или от вятъра, след като излезеш на сухо. А и как ще се покатериш по стената без помощ отвътре? В най-добрия случай, дори да успееш да се справиш с всичко останало, наблюдателите от кулата ще те видят.

— Може би няма да успеят, ако се катеря през мъглива нощ. А що се отнася до помощта отвътре, ти, баща ти и Ройз ще ми я осигурите.

— Ще бъдеш убит — Самаира все още не бе съгласна.

— Същото може да ни се случи и на нас — каза Парис. — По тази причина не исках да идваш с нас. Колкото по-бързо свършим това, за което сме дошли, и напуснем Бенингфорд, толкова по-малка ще е вероятността да бъдем убити. Сега, ако Ройз е права и Джоан знае кой е убил Крайспън, един от нас ще трябва да говори с нея. Най-добре ще е, ако тази работа свърши Алейн.

— Ще трябва да излезеш от замъка, без да те забележат — каза Самаира на Алейн.

— Ще е достатъчно лесно, ако го направя през задния вход — реши Алейн.

— Започвам да разбирам. — Самаира кимна с глава одобрително. — Това е ключът, който ще искаш от Ройз, нали, тате? Но дали той е у Ройз? Може би Бейъд е отговорен за задния вход. Какво ще правим тогава?

— Когато замъкът е атакуван, задължение на старшия от охраната е да контролира положението във външния двор. Така той се отделя от вътрешния. Може да се предполага, че Ройз пази ключовете от задния вход, за да могат членовете на семейството бързо да избягат, в случай че противниците пробият външната стена.

— Рудолф би ли доверил тези ключове на Ройз? — попита Самаира. — От това, което чух досега, съдя, че той е много подозрителен. Дали се доверява на съпругата си?

— Това е въпрос. Парис, най-добре ще е, ако намериш отговора му още тази вечер. Нуждаем се от този ключ. Без него ще се наложи да напусна замъка през главния вход, както каза Самаира. Дори и да не ме забележат, докато се измъквам, скоро ще забележат отсъствието ми и ще започнат да ви задават въпроси. Предполагам — болезнени въпроси, ако ме разбирате.

— Чудесно разбирам! — Парис погледна красивата си дъщеря и си представи как Бейъд я разпитва. — Ще взема ключа от Ройз още тази вечер.

ГЛАВА 17

Освен двете свещи, които Ройз бе запалила в сребърния свещник, големият салон не бе осветен от нищо друго. Той бе мрачен и неприветлив както винаги. В това еднообразие се открояваха само няколко цвята: синята рокля на Самаира, която ѝ придаваше финес, и копринената рокля с цвят на вино, която бе облякла Ройз. Младият Уилям Крайспън бе облечен в зелена туника. Те тримата бяха единствените светли фигури на масата.

Алейн и Парис носеха най-обикновени тъмни туники, които да подходат на положението им на служители на Самаира, а Бейъд не се бе погрижил за смяна на дрехите и бе дошъл със старото си кожено облекло. Прислужниците и оръженосците също носеха всекидневните си дрехи.

Алейн бе живял толкова много години в топлите и слънчеви земи на Средиземно море и бе привикнал с огромни и просторни жилища, в които винаги бе много светло. Мрачната обстановка в този английски замък бе различна и му действаше потискащо. За това допринасяше не само студенината и тъмнината, но и болезнените спомени. Той огледа салона и в съзнанието му се пробуди споменът за това място, но каквото го бе видял на последната си вечеря тук. Тогава Джоан принадлежеше на Крайспън и сърцето на Алейн бе разбито на хиляди малки парченца. Все още той не можеше да си спомни ясно всичко през онази страшна нощ. Той много се бе променил оттогава, бе преживял толкова много, но любовта, която бе разцъфтяла в сърцето му, не се бе променила.

— Това не е празник, поръчан от Рудолф. Не виждам никакъв смисъл от всички тези глупости, като този сребърен свещник например или пък това. — Бейъд отблъсна сребърната кана, която му поднасяше един слуга.

— Всичко това е в чест на нашата прекрасна гостенка — обясни му Уилям Крайспън. — Би трябвало да имаме добри маниери, за да покажем уважение към нея. Трябваше да смениш дрехите си, Бейъд.

— Аз не съм благороден лорд — намръщи се Бейъд. — Отговарям за охраната и съм много зает мъж. Лейди Ройз, ще ви бъда благодарен, ако наредите на мързеливите си прислужнички да побързат с храната и да не се мотаят с безсмислена изтънченост. Имам много работа, която трябва да свърша.

Най-доброто решение да се справят с арогантността на Бейъд бе да не разговарят с него. Уилям Крайспън се обърна към Алейн, който седеше между Самаира и Бейъд.

— Сър Лукас, лейди Самаира ми каза, че вие сте един от телохранителите на баща й в Асколия и че сте много добър войн. Може би ако ни разкажете за битките, в които сте участвали, ще бъде интересно за всички.

— Да — каза Бейъд. — Това поне ще бъде интересен разговор. Разкажете ни за битките и за оръжията, които се използват в далечните страни. Вашите оръжия по-свършени ли са от нашите?

Без да знае колко са запознати Бейъд и Уилям Крайспън със състоянието на войската в Италия, Алейн говореше внимателно. Той спомена само най-познатите оръжия и начина им на употреба.

Докато говореше, забеляза внимателния поглед на Бейъд и дори започна да се пита дали той не го е разпознал, или просто се чудеше къде го е срещал преди, защото лицето му е много познато.

— Моят дядо ще сметне историите ви за много интересни — каза Уилям Крайспън на Алейн, когато той свърши. — Много жалко, че трябва да си тръгнете утре и няма да изчакате, докато той се върне.

— Защо избрахте да спрете точно в Бенингфорд? — попита Бейъд. — Зад ръба на чашата си той отправи предизвикателен поглед към Алейн.

— Стана заради мен — каза Самаира, преди Алейн да успее да отговори. — Бях толкова жестоко измръзнала и изморена, че моите загрижени слуги решиха, че ще се разболея, ако продължа по-нататък.

— Така ми бе казано и на мен. — Бейъд стана подозрителен. Алейн здраво стисна ножа, който използваше да разрязва месото си. Щеше да го употреби като оръжие, ако му се наложеше. Като хрътка, която пази кокала си, Бейъд настояваше с въпросите си и се връщаше на тях отново и отново.

— Защо сте пътували точно покрай Бенингфорд? Какво толкова впечатляващо има тук?

— Ако ми простите — отговори Самаира с една красива усмивка към Уилям Крайспън и Бейъд, — няма нищо забележително около този замък. Той просто бе на пътя ни.

— На вашия път за къде? — попита Бейъд отново.

Алейн се молеше Самаира да помни историята, която бяха измислили предварително.

Тя не го разочарова. Трябваше да се досети, че не е толкова изплашена, за да не може с острия си ум да пресъздаде една правдива история.

— Моя баба е била скотска принцеса — съобщи Самаира, — потомка на крал Дънкан. Преди тя да почине в Асколия, където е живяла, след като се е омъжила за дядо ми, тази знатна дама ме накара да ѝ обещавам, че ще направя поклонение на гроба на крал Дънкан в Айона. По тази причина сега сме в Англия. Ние сме на свещено дълго пътуване.

Последните ѝ думи бяха изречени с пламенен глас, който накара Уилям Крайспън да я погледне с възхищение. Дори Бейъд кимна одобрително, но не престана да задава въпросите си.

— Чудя се защо не сте останали в някой свят дом по пътя си, а сте предпочели замък — каза Бейъд.

— В действителност — Алейн реши, че е дошло време и той да се намеси — възнамеряхахме да направим точно това. Желаехме да прекараме нощта в манастира „Св. Джъстин“.

— Трябвало е наистина да отидете там — каза му Бейъд. — Не е толкова далеч.

— О, не можем да рискуваме здравето на нашата скъпа лейди, когато тя не се чувства добре — отговори Алейн невъзмутимо.

— Хм! — За Бейъд бе учудващо как един мъж може да е толкова загрижен за здравето на една дама. След това той се отдаде изцяло на храната си и престана с въпросите си.

Алейн можеше да чуе разговора между Самаира и Уилям Крайспън, въпреки че те си говореха съвсем тихо. Младият лорд настояваше тя да го нарича Уил, както правели всички, които го познавали добре.

— Единствено моята майка ме нарича Уилям Крайспън — убеждаваше я той.

Алейн не ги прекъсна, защото знаеше, че Самаира ще направи всичко възможно да извлече колкото може повече информация от младия лорд. Но той внимателно слушаше това, което те си говореха, и съвсем скоро му стана ясно, че Уил вярва на версия за събитията отпреди много години, съвсем различна от спомените на Алейн.

— Единственото, което знам, е — Уил отговаряше на един от деликатните въпроси на Самаира, — че баща ми е бил много жестоко убит от мъж, който се е представял за негов приятел, но който силно е желал да притежава майка ми.

— О, колко ужасно трябва да е било всичко това за лейди Джоан — каза Самаира.

— След убийството се е изолирала от околния свят и се е отдала на мъката си, защото много е обичала съпруга си. Когато я посещавам, често я намирам на колене да се моли. Сигурен съм, че се моли за баща ми.

В този момент Алейн престана да слуша разговора на двамата млади. Той знаеше от кого Уилям Крайспън бе научил тази история. Със сигурност му бе разказана от Рудолф. Той можеше единствено да се надява, че Джоан не вярва на всичко това. Но ако тя не вярваше, защо позволяваше на сина си да вярва на лъжите на Рудолф?

„Толкова много въпроси — мислеше той. — Защо? Защо? Защо? Кой може да ми даде отговорите? Джоан? Рудолф? Бейъд? Дали Бейъд го е разпознал? Ако е така, дали е достатъчно умен да скрие това?“

Уил, Бейъд и Ройз знаеха, че техните гости ще напуснат Бенингфорд на следващия ден. Но самите гости, след като бяха влезли успешно, плануваха да помолят за подслон още за един ден и една нощ. Така те се надяваха, че ще научат повече неща и ще разобличат убиеца на Крайспън. И ще освободят Джоан. Разкриването на истината около тази ужасна история щеше да започне с Джоан.

Алейн отпи само глътка от виното си, а останалото остави. Работата, която му предстоеше тази нощ, изискваше бистър ум и силни ръце. В противен случай той и приятелите му щяха да бъдат мъртви преди разсъмване. Ако имаше късмет, той щеше да види Джоан само след няколко часа. Важното сега бе Парис да убеди Ройз да му даде ключа от задния вход...

Отляво на Уил седеше Ройз, а до нея бе Парис.

— Сър Спирос — Ройз не забрави да използва фалшивото му име, — има ли нещо, с което да мога да направя престоя ви в Бенингфорд по-приятен?

— Нещо съвсем дребно — отговори той, — но не съм сигурен дали трябва да помоля за това.

— Както ви казах и преди, ще направя всичко, което мога, за да ви помогна. — Тя шепнеше съвсем тихо и Парис знаеше, че е изплашена. Отпи глътка вино: — Кажете ми какво желаете.

— Това, от което се нуждая — гласът на Парис също бе много тих, — е ключът за задния вход.

При тези негови думи тя побеля. Не каза нищо, а само вдигна чашата си и я пресуши. След това заговори със съвсем ясен и висок глас:

— Ако ме извините, сър Спирос — каза тя така, че всички да могат да я чуят, — трябва да проверя нещо в кухнята. Ще се върна след няколко минути.

Тя напусна масата и изглежда никой от присъстващите не видя нещо нередно в действията ѝ. Парис чакаше и вярваше, че когато ѝ се довери, постъпи правилно. Тя нямаше да ги предаде на Бейъд. Той не докосна храната си, докато Ройз не се върна.

След време, което му изглеждаше цяла вечност, тя се върна на мястото си и се усмихна на въпросителния поглед на Уилям Крайспън.

— Понякога Лиз забравя да донесе пудинга навреме — обясни. — Сега той ще бъде сервиран, Уил. Знаем колко много го обичаш.

Уил благодари на баба си и насочи вниманието си отново към Самаира. Тогава Ройз пхна ръката си под масата. Парис я почувства върху бедрото си и промуши и своята ръка. В дланта му Ройз остави малък метален ключ.

— Не можех да го сваля от колана си, докато бях на масата. Някой щеше да ме забележи и тогава всичко щеше да се провали — обясни тя.

— Благодаря ти. — Той скри ключа в колана си.

— Трябва да знаеш — предупреди тя, — че Бейъд има друг ключ за тази врата. Използва го, когато проверява bravите. Тази е проверявана преди два дни, пантите са смазани скоро и няма да вдига шум.

— Отново моите благодарности за информацията.

— Моля ви, бъдете внимателни — докато говореше, тя следеше Лиз с поглед. Жената сервираше пудинга върху сребърен поднос.

— Ключът ще се използва не от мен — каза Парис, — но отново ви благодаря.

— Но, моля ви, сър Спирос — Ройз говореше високо, когато Лиз се приближи да поднесе пудинга, — ако продължавате да ми благодарите за подобни дребни неща, аз няма да знам как да ви отговарям. Лиз, ако обичаш, сипи повече от пудинга на сър Спирос. Рецептата е от Ломбардия, така че може да му се стори позната.

В пудинга имаше сушени плодове, яйца, крем. В Италия Парис бе опитвал по-лек вариант.

— Отлично — каза той и се усмихна на Лиз.

Тя не отговори на одобрението му и отмина със студен поглед.

Поради ранното мръкване през зимата обитателите на замъка си лягаха рано. Беше преди полунощ, когато Самаира, Алейн и Парис се събраха в стаята на Самаира. С тях беше и прислужничката Нена.

— Ето ключа от задния вход. — Парис го даде на Алейн. — Внимавай да не го загубиш. Ще трябва да го върнем на Ройз, преди някой да е открил, че липсва.

— Значи казваш, че Бейъд има друг ключ — каза Алейн и позволи на Самаира да завърже на кожена връв ключа около врата му.

После той се обърна към Нена:

— Говорила ли си с нашите оръженосци скоро?

— Да, сър. Научили са, че при студено време наблюдателите на стената се разхождат колкото е възможно по-малко. Преструват се на заети само когато Бейъд ги проверява, но когато той не е там, те стоят на закрито.

— Бейъд изпи солидно количество вино тази вечер — отбеляза Алейн, обличайки черна вълнена туника върху тази, която вече носеше. — Да се надяваме, че спи добре и не тревожи наблюдателите твърде често.

— Кухненските прислужници са подпитали Лиз — каза му Нена. — Те казват, че когато Бейъд пие много, той иска жена си. Лиз не изглежда особено щастлива в такива моменти. Сигурно се чувства отвратително с подобен мъж.

— Почти съжалявам Лиз — измрънка Алейн.

— Да се надяваме, че женският ѝ чар ще ангажира Бейъд тази вечер — каза Парис. — Готов ли си, Алейн?

— Нуждая се от твоя нож, Парис.

Алейн скри оръжието в колана на кръста си.

— Тео Алейн... — Самаира бе малко притеснена и сега тя взе ръката на Алейн и го задържа. — Ти чу разговора ми с Уил тази вечер. Той вярва, че лейди Джоан е обичала лорд Крайспън. Не можем да го нараним, като му кажем друго. Какво ще си помисли за нас, когато всичко това свърши?

— Той е един чудесен млад мъж. Прав ли съм? — Алейн спря пороя от въпроси, който тя се готвеше да изсипе върху него. — Аз изобщо не искам да го нараняваме. Защо не оставим този въпрос за Джоан? Нека тя да реши какво ще каже на сина си. Какво ще кажеш?

— Предполагам, че това ще е най-добрият вариант — съгласи се Самаира.

— Алейн, приятелю, дано получиш божията благословия и да свършиш успешно тази работа. Колкото повече оставаме тук, толкова повече рискът да ни разкрият се увеличава. Ако разберат кои сме, няма да имаме друг изход, освен да докажем невинността си. Затова трябва да съберем информацията, която ни е нужна, и тогава да можем да напуснем Бенингфорд.

— Знам, знам, стари сър Парис. — Алейн потупа приятеля си по рамото. — Тази вечер твоята задача е най-тежка. Трябва да лежиш пред вратата на Самаира и да се преструваш, че си заспал, когато много повече би ти се искало да бъдеш с мен. Разбирам колко са важни действията ми през следващите няколко часа. Поемам отговорността безусловно и обещавам, че няма да се проваля.

— Тео Алейн, къде е въжетото, което аз и Нена трябва да спуснем за теб?

— Тук. — Алейн отвори чантата си. Той се усмихна на Самаира и Нена. Виждаше, че те са много притеснени, и се опита да разсее сериозността им поне за малко. Той зае бойна поза, като държеше металната кука, закачена за единия край на въжетото. — Страхувам се, че ще трябва да спя на тази кука и да си представям, че е възглавница. Трябва да ми дадете малко време, докато стигна до мястото. Представяте ли си как се спускам безшумно по стълбите към салона, а после излизам на двора. Може би ще спра да разменя няколко думи с

някаго, който ме е забелязал, или ще се отбия до обора, за да видя как са нашите оръженосци. Всъщност това е целта на моето излизане, ако някой ме попита. Когато съм сигурен, че не съм наблюдаван, ще отключа задния вход и ще се промъкна плътно до външната стена. Ще стъпвам на пръсти, защото мястото между стената и рова с вода е малко в тази част. Стигна ли веднъж до определеното място, ще се радвам да открия това въже там.

— Говориш така, сякаш това е най-лесното нещо на света. — Самаира зараглежда подозрително въжето и прикрепената към него кука. — Освен че мястото между стената и рова е толкова малко, самата стена е гладка и хлъзгава.

— Ще бъде лесно — опита се да я убеди Алейн. — Все пак ще се катеря към небесата, за да видя моята любима. Всичко, което се изисква от вас, дами, е да ми спуснете въжето. Трябва да го направите бавно, за да не се чува никакъв шум. Разбрахте ли?

— Но отворът тук е твърде тесен и няма да можем да покажем главите си и да видим въжето — предупрежденията бяха на Нена.

— Така или иначе няма да можеш да го видиш, защото навън е тъмна, облачна нощ — рече Самаира.

— Ако ти не можеш да видиш въжето, Нена — допълни Алейн, — това е по-добре за нас, защото и наблюдателите от кулата няма да могат. Но сега най-важното е аз да го намеря там. Вие тримата ще трябва да придържате куката неподвижна, защото в противен случай ще вдига шум и дори може да повреди стената.

— Разбирам, тео Алейн.

— Щом сляза отново на земята, мога вече да се върна обратно през задния вход. Ще дръпна въжето два пъти. Тогава вие ще трябва да го издърпате и да го приберете отново в чантата ми. След като изпълните всичко това, можете да спите. Утре сутринта ще ви кажа какво е станало.

— Бъди внимателен. Ще се моля за теб. — Самаира го целуна по бузата.

— Всичко ще бъде наред — обеща Алейн.

Ръкавиците, които Алейн бе сложил на ръцете си, за да се изкатери по въжето, не стоплиха ръцете му, тъй като студът бе непоносим. Катеренето не бе трудно за него. Той се бе катерил по

въжетата на платната на много кораби, бе се прехвърлял от кораб на кораб. Бе изкачвал и стените на не малко замъци в Сицилия и Италия. Знаеше, че ще успее да достигне прозореца на Джоан, освен ако не бъде спрял от някого от наблюдателите на кулата. Или ако ръцете му не се вкочанясат и откажат да му служат.

В началото стените на замъка са били толкова гладки, колкото е можела да ги извая човешката ръка, но под влияние на дъжда, вятъра и топлината те се бяха променили. Алейн напредваше бавно. На места по стената имаше вдлъбнатини, където можеше да закрепя крака си.

Когато той достигна до големия двоен прозорец на Джоан, установи, че капациите са добре залостени. Той се притесни и кракът му се подхлъзна по стената. Алейн успя да се овладее и запази самообладание. Само за миг през ума му мина мисълта, че планът му може да се провали, но той бързо я отхвърли.

— Не — говореше си, — няма да се предам. Не и сега, когато тя е само на няколко крачки от мен.

През процепите на капациите се прокрадваше слаба светлина. Това означаваше, че Джоан е будна. Той не чуваше никакви звуци и предположи, че е сама. Реши, че трябва да я повика. Нямахме друг избор.

— Джоан! — Алейн се молеше пазачите да са се скрили някъде на топло или да са от другата страна на кулата. — Джоан!

При второто повикване чу шум отвътре. Резетата се отвори и един от капациите се измести. Той отмести ръката си и се хвана за перваза. Прехвърли и лактите си, за да не се изплъзне. После пое дъх и погледна нагоре.

— Кой сте вие?

Той би познал гласа ѝ навсякъде. Сладкият звук сега бе изпълнен с учудване:

— Как достигнахте моя прозорец?

— О, любов моя. Аз съм Алейн. След миг ще ти разкажа как стигнах до тук. Само ме пусни да вляза вътре.

— Алейн? Това наистина ли си ти?

— Да.

Той се прехвърли през прозореца и падна на пода пред краката ѝ. После стана и протегна ръце към нея.

— Джоан, любов моя!

— Ах, ти!

Той не успя да види с какво го удари тя, но трябва да е било кана с вино, защото усети как течността се разля по лицето му и той трябваше да я изтрие от очите си, а после облиза устните си.

— Джоан, какво...?

— Ти ме остави... Остави ме... След като ми обеща, че ще дойдеш и ще ми помогнеш, ако се нуждая от теб — крещеше му тя. — Лъжец! Лъжец!

Алейн бе стъписан и трябваше да реагира като по време на битка, защото начинът, по който се чувстваше, бе съвсем същият. Докато крещеше, тя не престана да хвърля предмети по него, да удря с юмруци раменете му. Той знаеше, че трябва да я накара да млъкне, защото в противен случай охраната щеше да ги чуе и да дотича по стълбите.

Алейн стана от пода и затисна устата ѝ с ръка, а с другата сграбчи косите ѝ. Преди Джоан да успее да реагира, Алейн я бе хвърлил на леглото. Тъй като не искаше да пусне устата ѝ, легна върху нея, затискайки я толкова силно, че тя почти остана без дъх.

Видя как прекрасните ѝ сини очи, които помнеше толкова добре, се изпълниха с гняв.

— Трябва да поговоря с теб — прошепна той яростно. — Ще пазиш ли тишина, ако махна ръката си от устата ти?

Вместо отговор, тя го ухапа, забивайки силно зъбите си в плътта му. Действайки по инстинкт, Алейн отдръпна ръката си. Джоан отвори уста, готова да изкрещи, но не го направи, защото не ѝ достигаше въздух.

— Лейди Джоан? — Груб мъжки глас се чу пред вратата на спалнята ѝ. — Лейди Джоан, нещо не е наред ли? Чух шум и дойдох да видя дали сте добре.

Джоан пое въздух. По израза на лицето ѝ Алейн реши, че тя е готова да повика за помощ. Ръката го болеше там, където го бе ухапала. Той не възнамеряваше да подложи и другата си ръка на остриите ѝ зъби, а имаше усещането, че ако се опита да я целуне и така да затвори устата ѝ, тя щеше да ухапе устните му.

— Лейди Джоан? — Мъжът отвън повика отново.

— Той ще ме убие — рече Алейн много тихо.

— Бих се радвала да гледам подобно зрелище — каза му тя закачливо.

— И никога няма да излезеш от тази стая — бе неговият отговор. — Разкарай го от тук и ще имаш поне малка надежда за свобода.

Мъжът потропа на вратата.

— Лейди Джоан, ако не ми отговорите веднага, ще отида да взема ключа от Бейъд.

— Няма нищо. Всичко е наред — извика Джоан. — Препънах се, когато станах да затворя капака на прозореца. Пищялът ме болеше толкова силно, че не можах да ти отговоря веднага.

— Знам, че не ми е позволено да говоря с вас, но сега съм принуден. Да повикам ли лейди Ройз?

— Няма нужда да я тревожиш — отговори Джоан. — Просто една малка синина. До утре ще ми мине.

— Както желаете.

После чуха стъпките на отдалечаващия се. Те се чуваха и когато мъжът бе под спалнята на Джоан.

— Какво прави той? Да не би да пази и пред спалнята на Самира? — попита Алейн. Подозрението му бе потвърдено от това, което чу — сънливия глас на Парис и смеха на пазача. Алейн трескаво се молеше Парис да не предприема нещо и да не реши да му се притича на помощ, а да остане на поста си.

— Махни се от мен, грубиянин — заповяда Джоан.

— Още не.

След като повече не чу гласовете нито на Парис, нито на пазача, Алейн се отпусна малко и отново насочи мисълта си към тялото, което лежеше под него. Стаята ѝ бе добре затоплена и той отново почувства пръстите си. Усети също, че бузите и носът му се бяха стоплили. Единствено хладна остана Джоан, но тя разбра, че пламъкът на любовта още топлеше неговото сърце.

— Ти, отвратителен лъжец такъв! — просъска тя, опитвайки да се освободи от тежестта му. — О, колко много те мразя. Мразя те!

— Някога ме обичаше, а аз все още те обичам — рече той.

— Не, не ме обичаш. Ако наистина беше така, щеше да ме спасиш преди много години.

— Беше невъзможно. Бях далеч от Англия през цялото това време.

Алейн забеляза искрите, които блеснаха в сините ѝ очи. Видя, че тя разтвори устни, готова всеки момент да изкрещи. Този път той реши да рискува — поднесе устните си към нейните, открадвайки си целувката, за която бе копнял през всичките тези години.

Тя се бореше с него, дърпаше косите му и го удряше с юмруци. Дори се опита да го ритне, но той успя да затисне бедрата ѝ със своите и така я задържа неподвижна.

Алейн не обърна внимание на проплакванията ѝ и на мърморенето, което ги последва. Сега той притежаваше устните, за които бе мечтал. Под него бе тялото, мъката по което го бе докарвала до лудост да, това бе Джоан — неговата любов — най-сетне в ръцете му и той не намери сили да я пусне дълго, дълго време.

— Свърши ли вече? — попита тя грубо.

— Никога не ще свърша с теб. Това бе само една целувка, а аз те искам цялата. Искам всичко, което можеш да ми дадеш, и ще го имам.

— Ако искаш нещо от мен, ще трябва да си го вземеш със сила.

— Ако това, което казваш, е истина, щеше да повикаш пазача, когато имаше възможност.

— О, ще го направя съвсем скоро. Бъди сигурен — рече тя, — но не и преди да чуя извинението, което си измислил за начина, по който постъпи, за това, че ме изостави тук сама, след като ми бе обещал да се върнеш и да ме спасиш. — Изричайки тези думи, тя започна отново да се бори с него.

— Престани най-сетне, жено — скара се той. — Вече не съм момче, а катеренето по стената на кулата съвсем не е лесна работа.

— Жалко, че не си успял да паднеш и да си счупиш врата — каза му тя, опитвайки се да освободи китките си от желязната му хватка.

— Тази Джоан, която някога познавах, никога не би ми говорила така грубо.

— Аз доста се промених, милорд. — Тя си пое въздух. — Мина ли ти някога през ума, че можеше да ме вземеш със себе си, преди да изчезнеш?

— А щеше ли да тръгнеш с мен? — попита той. У него се бе надигнал гняв заради начина, по който тя се държеше. — Или може би щеше да си останеш тук и да хлипаш за горкия Крайспън?

— Той бе по-добър мъж от теб — заяви тя. — Ти ме остави на жестокостта на баща ми. Крайспън ме дари със син, който аз много

обичам.

— Вече го срещнах. Приликата е поразителна.

— Ти ме изостави — каза тя, а на лицето ѝ се изписа болка. — Ти избяга и не се върна повече при мен.

— Сега съм тук, Джоан. Никога не съм преставал да те обичам и да мисля за теб, но трябваше да изчакам подходящ момент, преди да се завърна.

— Осемнайсет години? Дълго, много дълго чакане, скъпи ми лорде.

Сарказмът в гласа ѝ го подразни и отприщи дълго контролираните емоции. Това съвсем не бе начинът, по който Алейн си бе представял срещата им. Огледа жената, която лежеше под него. Бе тиха и кротка и той започна да подозира, че планува някой нов трик, с който да извика пазача отново пред вратата. Все още държейки китките ѝ над главата, се размести така, че да покрие всяка част на тялото ѝ със своето — бедрата ѝ с бедрата си, гърдите ѝ с гърдите си Мека и трепереца, тя бе цялата под него.

— Мечтаех за устните ти през всеки ден от изминалите осемнайсет години — каза той и я целуна отново.

Този път тя дори не опита да му се противопостави. Остана да лежи спокойно и му позволи да милва устните ѝ със своите.

— Джоан — прошепна той. — Любов моя...

— Мразя те — рече тя. — Не ми причинявай това. Остави ме да продължа да те мразя. Това ми дава сили да живея. Чуваш ли?

Но той не спря. Продължи да я целува, докато тя не отвърна на ласките му. Обви ръцете си около раменете му и го притисна по-силно към себе си. Устните на Алейн бавно целуваха нейните, като че ли вкуса на най-сладкия нектар, езикът му потъна в нея само за да разтвори нежно устните ѝ, а после страстта го завладя и той започна да я целува по-силно, докато Джоан остана без дъх и главата ѝ се замая.

— Веднъж, преди много време, направи същото това — рече тя, когато устните му се отделиха от нейните. — Целуна ме, когато бяхме в градината. И тогава езикът ти бе толкова настойчив. Мислех, че сърцето ми ще спре да тупти. Никога не забравих този миг.

— Джоан — каза Алейн, оставяйки я без желание. — С удоволствие бих прекарал цялата нощ, правейки любов с теб, но не е това, заради което дойдох.

— Тогава защо си тук? — попита тя, връщайки си първоначалната студенина към него.

— Трябва да ти кажа много неща, а и да те попитам за някои. Ще слушаш ли?

— Да, ще слушам, но не само защото ми каза, че имам шансове да се освободя. — Тя се изправи от леглото и приглади полите си. Погледна Алейн, обмисляйки нещо, и в ъгълчето на устните ѝ се оформи лека усмивка: — Помисли добре, Алейн. Наистина ли искаш да ме освободиш? Аз вече не съм онова невинно и доверчиво създание, което познаваше. Всичко, което преживях, ме промени и аз не мога да стана отново такава, каквото бях някога.

— Забелязах промяната — каза той, като потърка врата си, където тя го бе ударила, и погледна към счупената кана на пода.

— Ти също си се променил. — Тя го оглеждаше изпитателно. — Пораснала ти е брада, косите ти са посивели, а раменете ти са станали толкова широки, че се учудвам как успя да минеш през прозореца.

— Не беше лесно — призна Алейн.

— По същия път ли ще се върнеш? — В очите ѝ се таеше топлота.

— Ако остана жив достатъчно дълго... — каза ѝ той.

Хуморът му ѝ хареса. Тя седна до него на леглото и сви ръце в скута си.

— Разкажи ми всичко. Ще слушам, без да те прекъсвам.

Алейн ѝ предаде накратко всичко, което се бе случило, след като той и Парис напуснаха Бенингфорд, оставяйки мъртвия Крайспън в ръцете на младата му съпруга. После описа живота и работата им в Сицилия, приятелството им с крал Роджър, брака на Парис и смъртта на жена му, отказа му да се ожени заради любовта си към Джоан. Завърши разказа си със завръщането в Англия и вярата им, че ще открият истинския убиец на Крайспън.

— Значи Парис има дъщеря — учуди се тя, когато Алейн свърши. — Изненадана съм, че я е довел тук и я е изложил на подобна опасност...

— Тя има много остър ум и е изключително съобразителна. — Алейн се усмихна, спомняйки си за Самира. — Мисля, че той не бе способен да я спре, когато тя реши да дойде с нас. Тя е и упорита.

— И казваш, че ти никога не си се оженил. Но аз предполагам, че е имало жени в живота ти.

— Няколко. Но нито една от тях не беше Джоан.

— Е, аз не съм имала никой мъж след смъртта на съпруга ми — каза тя с нотка на съжаление — и все още пазя чист спомена за младия мъж, който някога ме целуна. Не ми бе дадена възможност да извърша каквото и да било грях. Всичко бе толкова ужасно. Искях да имам още деца. Деца... — При последните си думи тя почти се разплака. Беше ѝ толкова мъчно за пропиляното време.

— Съжалявам. — Алейн взе ръцете ѝ в своите.

— Изглеждаш ли ти много стара?

— Напротив. Изглеждаш забележително млада. Косите ти са все същите. Кожата ти е още толкова мека и гладка... както си я спомнях отпреди години.

— Това казва и Ройз, но аз исках да го чуя от теб. Предполагам, че е така, защото изобщо не съм живяла пълноценно. Бях като насекомо, затворено в малка кутийка, за което времето е застинало. — Тя отдръпна ръцете си от неговите. — Каза, че искаш да ме питаш много неща. Какво искаш да знаеш?

Учуден от връщането на студенината ѝ, той не отговори веднага.

— Каза ми, че имам шанс да се освободя — напомни тя.

— За да докажем, че съм невинен и че друг е виновникът за смъртта на Крайспън, както и че Парис също не е убиецът, ще трябва да разберем кой е истинският убиец.

— Разбирам. — Джоан не се промени, лицето ѝ остана безизразно.

— Друг въпрос, на който трябва да си отговоря, е защо баща ти те държи заключена в тази стая в продължение на толкова много години.

— Отговорът на този въпрос не е толкова сложен. Съвсем просто е.

— Знаеш ли кой е убиецът на Крайспън?

— О, да. Знаех от самото начало. Проблемът бе, че бях забравила някои от детайлите. Предполагам, че се е случило така, защото съм била ужасена, виждайки Крайспън покрит с кръв. И после, когато той издъхна в ръцете ми... Преживявайки подобно нещастие, човек не забелязва някои подробности. Така и аз бях забравила част от

случилото се през онази нощ. — Джоан стана и се разходи из стаята. — После имах достатъчно време да си припомня всичко и да го обмисля така, че не след дълго вече знаех истината.

— Кажи ми я — подкани я Алейн.

— Първо ще трябва да измоля от теб едно обещание.

— Джоан, ще направя всичко, което поискаш. — Той се приближи до нея, взе ръцете ѝ и ги доближи до гърдите си, близо до сърцето. — Обичам те. Никога не съм обичал друг по този начин.

При това негово признание тя издърпа ръцете си от неговите и ги стисна силно. Алейн реши, че така скрива треперенето им. С кафявата си рокля и прибраната назад коса, тя му приличаше на монахиня — жестока и недостъпна. Изведнъж му стана тежко, сърцето му се сви. Едва сега разбра действителната разлика между момичето, което бе познавал, и жената, която стоеше пред него.

— Искам справедливост — каза тя.

— Ще я имаш.

— Искам и нещо повече от справедливост. Искам отмъщение.

— Джоан...

— Животът на един добър млад мъж бе отнет — продължи тя, сякаш той не бе казал нищо — и синът ми бе оставен сирак още преди да се роди. А аз... аз пропилях осемнайсет години от живота си. Загубих младостта си. Всичко, което можеше да направя или да видя, да преживея, ми бе отнето. Искам да видя виновника наказан.

— Имаш думата ми, че ще бъде сторено.

— Ти не разбираш. Искам да участвам. Аз няма да остана тук и да седя сама, докато някой друг върши онова, което аз трябваше да направя. Ще трябва да ме включите в плановете си. В противен случай няма да ви кажа нищо от това, което знам.

— Ако запазиш мълчание, никога няма да излезеш от тази стая — припомни ѝ той.

— Преди около час си мислих, че само смъртта може да ме изведе от тази стая — отговори тя. — Не направиш ли това, което искам, за мен нещата просто ще си останат същите. Е, милорд, искате ли да ви помогна, или ще напуснете Бенингфорд призори и никога повече няма да се върнете?

— Силата на волята ти и куражът ти ме карат да се срамувам. Няма да станеш по-отстъпчива, нали?

— Не, няма. — В нейния поглед той видя нещо, което познаваше добре от погледите на мъжете, преди да влязат в бой. Алейн не можеше да ѝ откаже това, което бе поискала.

— Добре — каза той и добави. — Но трябва да знаеш, че нямаме много време, Джоан. Трябва да се спусна по въжето и да се прибера обратно в замъка през задния вход преди изгрев слънце.

— Разбирам.

— Би ми се искало да бъдеш малко по-съпричастна.

— Искаш да бъда такава, каквато бях, когато за пръв път влезе в стаята ми? — Тя си позволи да се усмихне съвсем леко. — Може би, след като освободя сърцето и разума си от жестокостта, която се е наслаждала у мен в продължение на години, ще открия място за понежни чувства. Но първо — историята такава, каквато аз я знам. Ето какво се случи...

Не ѝ отне много време да му разкаже всичко. Алейн я прекъсна на някои места, зададе ѝ въпроси, накара я да повтори определени моменти.

— Господи — възкликна той, когато тя свърши, — не се и съмнявам, че си права. Сега осъзнавам, че е точно така, но всичко е толкова ужасно, потресаващо.

— Това е резултат от лудост. Радвам се, че дойде, Алейн.

— За съжаление, ще трябва да се връщам. Останах твърде дълго.

— Обеща ми, че ще участвам в плана ви — напомни му тя.

— Така и ще стане. Ако имам възможност, ще се върна утре вечер. Ще бъдеш ли така добра да оставиш капациите на прозорците незалостени?

— Не само това. Ще ти дам чаша вино, вместо да те удрям с кана.

— Един ден, много скоро, се надявам да чуя смеха ти. — Той докосна лицето ѝ. После пристъпи до прозореца. — Ако нещо ме спре и не мога да дойда при теб, ще измислим начин да те измъкнем по стълбите. Щом някой отвори вратата ти и ти каже „Алейн ме изпраща“, не се колебай да тръгнеш с него.

— Пазачът пред вратата ми утре ще бъде Оуайн. Той е човек на Бейъд, но мисля, че ме съжaliaва. Единственият оръженосец, който се осмелява да нарушава правилата и да говори с мен. Може да ти е полезен за нещо.

— Хубаво е да знаеш, че има някой, който го е грижа какво става с теб — каза Алейн и после добави: — Трябва да тръгвам.

— Не забравяй, Алейн, че трябва да бъда част от твоя план. Дал си ми дума.

— Ти си част от всяко нещо, което правя. — Привличайки я в ръцете си, той целуна устните ѝ. — До утре вечер, любов моя.

Навън все още бе твърде тъмно, за да може Джоан да види нещо през прозореца, но въпреки това тя остана там, заслушана в песента на птиците. Мина доста време, преди да затвори капаците на прозорците и да се върне в леглото си.

Във вътрешния двор Бейъд правеше последната си обиколка, когато чу, че задният вход се отваря. Той се промъкна бавно до мястото, придържайки се плътно към стените на замъка. Така можеше да остане незабелязан, тъй като наметалото му бе сиво като камъните. Тъкмо бе обиколил кулите, за да се увери, че никаква опасност не грози Бенингфорд. Предполагайки, че ще залови някой оръженосец да се забавлява с кухненска прислужница, той се доближи до мястото, където падаше лека светлина.

Ахна от изненада, когато позна чуждестранния охранител Лукас, който затвори и после заключи вратата, отправяйки се към западната кула. Бейъд усети мириса на вино, когато мъжът мина покрай него.

— Ето една голяма загадка — как, по дяволите, е успял да вземе ключа от Ройз? — ядоса се Бейъд. — И къде извън стените на замъка е открил вино, та да смърди толкова ужасно? Дали е носил вино със себе си? Сигурно се е срещнал с някого и са си го поделили. Със сигурност това не е Ройз. Тя си седи в спалнята, а и щяха да ми кажат, ако бе извършила нещо нередно. Може би някой се опитва да превземе Бенингфорд. Но кой е извършил предателството? По дяволите! Знаех си, че глупавото момче не трябваше да пуска непознатите. Добре, че поне изпратих да повикат Рудолф.

ГЛАВА 18

Дъждът започна да се сипе веднага след изгрев слънце. Студът и влагата пронизваха всеки, който се намираше на открито. В своята стая в западната кула Джоан се вираше в мрачния пейзаж навън и мислеше за мига, в който Алейн щеше да се изкачи по стената и да дойде отново.

— Добро утро. — В стаята влезе Ройз, следвана от Лиз, която носеше поднос с храна. И двете спряха изненадани, когато видяха засъхналото вино на пода и миризмата, която се носеше.

— Какво се е случило тук? — попита Ройз.

— Подхлъзнах се и изпуснах каната, а в тази стая няма нищо, което да използвам, за да почистя бъркотията. — Джоан се обърна рязко към Лиз. — Изпрати някой да почисти пода. Искам също чисти чаршафи. Виното изцапа и леглото ми.

— По-късно ще изпратя жената, която почиства тук. — Лиз остави подноса върху малката масичка и добави: — Трябва да бъдеш по-внимателна.

Лиз отиде до вратата и там кръстоса ръце пред гърдите си.

— Можеш да тръгваш — каза ѝ Ройз.

— Не, няма. Бейъд ми нареди да не ви оставям насаме с Джоан тази сутрин, а също да му докладвам всичко, което вие двете си кажете.

— Внимавай с поведението си, жено. С какво право Бейъд си позволява да следи разговорите ми? — попита Джоан.

— Той си гледа работата и после ще докладва на баща ви — информира я Лиз, оставайки безчувствена.

— Интересно защо Бейъд си е въобразил, че разговорите ми днес ще бъдат интересни за лорд Рудолф? — попита Джоан. Знаейки, че всяка нейна реакция ще бъде докладвана, тя си придаде строг вид, така че да прикрие страха си от възможността Бейъд да е разбрал, че Алейн е в замъка.

— Бейъд смята, че вероятно ще бъда принудена да нося съобщения за или от теб — каза Ройз. — Имаме посетители в замъка.

— Да — добави Лиз, — една варварска принцеса се е настанила в салона и прави на глупак сина ви.

— Тя не е варварска принцеса! — Младият Уилям Крайспън влезе в стаята на майка си. — Лиз, забраних ти да говориш презрително за лейди Самира. Сега ни остави сами. Бих желал да говоря с майка си.

— Бейъд каза, че трябва да остана. — Лиз не се помръдна от мястото си.

— Бейъд не е господар на този дом — напомни й Уил. — Докато дядо ми се върне, аз съм господар тук. Тръгвай!

Под решителния поглед на младия мъж на Лиз не й оставаше нищо друго, освен да си тръгне.

— Как ненавиждам тази жена — оплака се Джоан. — Винаги слухти, винаги е нащрек, като че ли има тайна, която Рудолф все още не знае.

— Предполагам, че дядо ги държи, защото Бейъд му е верен — каза й Уил. — Дядо твърди, че лоялността е много важно нещо, но аз бих искал да ти дадат някоя друга прислужница вместо Лиз.

— Забрави за нея. Разкажи ми за гостите си — подкани го Джоан. — Седни, Уилям Крайспън. Закусил ли си? Ето, тук има сирене, хляб и други неща. Ройз, ще донесеш ли малко вино?

Двете жени останаха да седят в края на леглото и докато се хранеха, Уил остана до прозореца и им разказа за гостите си. Той бе толкова впечатлен от Самира, че думите му им доставиха огромно удоволствие.

— Мислех, че съм виждал красиви жени, докато бях в Болсеворския замък — каза Уил, — но никоя не може да се сравни с лейди Самира. Косата й е черна като нощта, очите й са сиво-зелени. А разговорите с нея! Тя е отлично образована и е посетила толкова много места, за които аз само съм мечтал. Майко, бих желал да нарушиш забраната си да не се срещаш с никого и да позволиш на Самира да дойде при тебе. Или дори ще е по-добре да се храниш с нас в големия салон и тогава ще можеш да разговаряш с нея. Много искам да се срещнете. Моля те.

— Не мога. Уилям Крайспън, не ме насилвай да направя това. Добре знаеш, че никога не се срещам с никого, освен с теб, Ройз и дядо ти.

— Да, но разговаряш и с Бейъд и Лиз, въпреки че толкова много ги ненавиждаш — обори я Уил. — А жената, която чисти твоята стая? Ето, виждаш ли...

— Нямаш никаква представа, какво искаш от мен.

— Разбирам защо в началото си искала да останеш сама в тази стая.

— Наистина ли? — Гласът на Джоан беше съвсем тих. — Как е възможно да знаеш неща, които съм преживяла месеци преди да се родиш, синко?

— Майко, време е да спреш да скърбиш за баща ми. Изпуснала си толкова много от живота, оставайки тук. Време е да се завърнеш към света. Ти не бива да живееш повече като затворник. Дядо ми каза, че пазачът пред вратата ти стои по твое желание, за да те пази от хората, които не искаш да виждаш.

— Ройз, помогни ми! — Джоан седеше притиснала ръце към гърдите си и сякаш всеки момент от очите ѝ щяха да бликнат сълзи. — Кажу ми, че не мога да напусна тази стая.

— Уил, моля те престани да настояваш. — Ройз вдигна ръце, като че ли искаше с този жест да му забрани да говори. — Не увещавай повече майка си! Остави я да направи това, което смята за правилно. Тя не би сторила нещо, което не ѝ е по сърце. Джоан знае най-добре как трябва да постъпи.

— Но тя грехи — настояваше Уил. — Не трябва да остава повече в тази отвратителна стая. Аз попитах веднъж дядо за това и той ми отговори, че всичко зависи само от нейното решение, така че тя трябва да излезе. Майко, не е нужно да идваш в салона, щом това те плаши толкова много. Стаята на лейди Самаира е съвсем близо. Страхувам се, че тя днес не може да излезе, защото охраната ѝ ми каза, че е болна, но ти можеш да отидеш при нея. Моля те, направи го. Ще останеш доволна.

— Самаира е болна? — учуди се Джоан, мислейки какво ли в действителност се случваше в стаята на гостенката. — От какво? Ройз, ти ходи ли да я видиш?

— Леко неразположение, предизвикано от студа. Не е нищо, което да изисква по-сериозно внимание.

Ройз погледна Джоан доста странно.

— Придружителите ѝ са изключително предпазливи и не позволяват на лейди Самира да пътува в лошо време. Мисля, че скоро ще си тръгнат.

— Аз се надявам да ги убедя да останат — съобщи Уилям Крайспън. — Искам Самира да се срещне и с дядо.

— Защо? — попита Джоан, ужасена от идеята.

— Защото възнамерявам да помоля дядо да поиска ръката на лейди Самира. Искам тя да стане моя съпруга.

— О, милостиви небеса! — Тази новина бе истински удар за Джоан. — Дядо ти никога няма да позволи подобно нещо. Откажи се от тази идея.

— Защо? Защото зестрата ще бъде в далечна страна, а не в Англия ли? — Уил се засмя на уплахата на майка си. — Какво значение има това? Много рицари се женят за дами от далечни страни.

— Дядо ти вече има определени планове за теб — предупреди Ройз. — Рудолф не обича, когато решенията му се променят не по негова воля.

— Това не ме интересува. Когато се прибере, ще поговоря с него — каза Уил. — Сигурен съм, че ще го убедя да направи всичко, което искам.

— Той никога няма да промени решението си — напомни Джоан. — Уилям Крайспън, умолявам те, не искай това от него. Няма да го получиш.

— Защо те е страх толкова много? — Уил прегърна майка си. — Мамо, съжалявам, ако съм те разстроил. Може би си права и трябва да останеш тук, където се чувстваш в безопасност. Разбирам, че може би искам твърде много, като настоявах да се върнеш отново в света извън тази стая. Но моля те, опитай поне да приемеш лейди Самира тук, преди тя да напусне замъка Бенингфорд.

— Ще помисля. Обещавам! — Джоан знаеше още сега, че обещава нещо, което няма да изпълни. Въпросът, дали в стаята ѝ да влезе една непозната или не, не подлежеше на обсъждане.

— Когато срещнеш лейди Самира, съм сигурен, че ще разбереш защо искам да бъде моя съпруга. — Уил целуна майка си. — Сега ще те оставя с Ройз. Дойдох само за да кажа добро утро. Ще се видим покъсно, мамо.

— Той вярва, че тук съм в безопасност — каза Джоан, когато синът ѝ излезе от стаята. Тя облегна главата си върху каменната рамка на прозореца. — Вече не съществува безопасно място за мен, както и за него Ройз, имам да ти кажа толкова много неща. Важни неща, Ройз.

— Какво има, Лиз? — Строгийт глас на Ройз прекъсна Джоан, когато жената на Бейъд влезе, и я предупреди, че не бива да изрича това, което е намислила.

— Сега, когато господарят си отиде, аз ще изпълня задължението си, така както Бейъд ми е наредил — отговори Лиза. — Ще остана с вас в стаята на лейди Джоан.

— При тези обстоятелства ще говорим по-късно, Джоан. Всичко, което имаме да си кажем около днешното меню, както и за красотата и интелигентността на лейди Самира, може само да отегчи Бейъд, когато му бъде дословно предадено. А не бива да го изтезваме така, нали? Хайде, Лиз, тръгвай.

Ройз остави Джоан сама, изпълнена със страх и гняв. Тя искаше синът ѝ да се ожени за жената, която обича, но знаеше, че Рудолф никога няма да позволи момчето да вземе за съпруга тази, която не е избрал лично. Без внукът му да знае, баща ѝ бе напуснал Бенингфорд, с цел да подготви сватбата на Уилям Крайспън с друго момиче, чиято зестра включваше много земи и някои от тях граничеха с владенията в Хоугстън, наследени от Уил по бащина линия. Джоан не смееше дори да помисли за последиците, ако синът ѝ съобщи на Рудолф, че иска да се ожени за Самира.

Единствената ѝ надежда оставаше Алейн. Ако те двамата заедно успееха да изобличат убиеца на Крайспън, ако тя можеше да си върне свободата, щеше да позволи на сина си да се ожени за която пожелае. Ако Самира наистина бе всичко, което Уилям Крайспън и Алейн казваха, Джоан би се радвала за един такъв съюз и би го подкрепяла.

Единственото, което ѝ оставаше да направи сега, бе да чака Алейн да дойде отново. Той ѝ бе обещал да се върне тази нощ. Още веднъж тя щеше да му се довери и да чака помощта му, но този път не заради глупавата си моминска любов, а защото това бе и в негов интерес. Истината трябваше да бъде разкрита и петното от името му — изтрито.

Дългият ден се изнизваше бавно. Джоан неуморно обикаляше стаята си и броеше всяка минута. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване

и когато Лиз и момичето от прислугата влязоха, за да почистят засъхналото вино и да подготвят леглото ѝ, тя ги нахока.

Едва когато денят преполови, небето се изясни и на хоризонта се показа слънце. Джоан отвори капациите и се надвеси над прозореца, за да провери състоянието на стената. Успокои я фактът, че ледът по повърхността на камъните се бе стопил. Така за Алейн щеше да бъде по-лесно да се изкатери.

— Какво правиш?

Стресна я грубият глас на Бейъд. Той бе влязъл в стаята ѝ. С него бе и Лиз, която носеше върху голяма табла обяда на Джоан.

— Времето се промени. Искам да изляза и да направя обикновената си разходка.

— Не и докато има чужденци в замъка. Знаеш правилата. Не искай от мен да ти позволя нещо, което съм забранил.

— Ти си жесток човек. — Сега Джоан се учудваше на търпението си да понася Бейъд толкова много години и да сдържа огромната си омраза към него.

— Моля, отнасяйте се с уважение към мен, лейди Джоан. Знаете кой съм аз, нали?

— О, не само че знам кой си, но знам и какъв си — каза му Джоан.

— Аз съм капитан на охраната на този замък от много дълго време — напомни Бейъд — и господарят на този дом, барон Рудолф, ми се доверява напълно. Напомни това на сина си. Изглежда, той го е забравил.

— Остави Уилям Крайспън намира! — крещеше му Джоан. — Ако докоснеш и един косъм от главата му, баща ми ще те убие. Разбра ли?

— Рудолф сам ще заповяда да пребия момчето, щом чуе, че хлапакът е решил да се ожени за една непозната.

Хиленето на Бейъд предизвика още по-голяма мъка в сърцето на Джоан.

— Махайте се оттук! — крещеше Джоан. — Махайте се и двамата!

— Да, хайде да тръгваме, Лиз. — Бейъд побутна Лиз към вратата. — Лейди Джоан отново получава пристъпи на лудост, а не искам да бъдеш наранена.

Бейъд избута съпругата си и после излезе, заключвайки вратата. Джоан остана сама. Струваше ѝ се, че може да полети през прозореца на крилете на яростта си.

Едва преваляше обед. Трябваше да чака дълги часове, преди да се види с Алейн. Тя изяде месото и хляба, но остави пудинга, който Лиз бе донесла. Поразходи се още известно време из стаята, а после легна върху леглото и заспа.

Когато се събуди, слънцето вече залязваше. След малко дойде Лиз, за щастие без Бейъд, и ѝ донесе вода, за да се изкъпе. Жената не ѝ говореше, но това слабо интересуваше Джоан. След малко тя взе мръсните съдове и излезе.

Джоан остана да чака.

Тази вечер Рудолф се прибра в замъка си. Заедно с Бейъд, който го посрещна още на външния двор, Рудолф нахлу в салона и се отправи към масата, където Уилям Крайспън разговаряше с Парис и Ройз.

— Какво значи всичко това, което чувам за теб, млади човече? — крещеше той на Уил. — В тези опасни времена ти си посрещнал едни странници в Бенингфорд, и то в мое отсъствие?

— Дядо, просто приютих една дама, тръгнала на дълго пътуване, заедно с нейните придружители — обясни Уил спокойно. — Как е възможно няколко човека да представляват опасност за Бенингфорд?

— Къде е дамата? — Рудолф погледна към Парис, който следеше движенията на високия едър мъж със злобно лице и студени очи. — Отговори ми, човече!

— Лейди Самаира е болна. — Парис говореше, използвайки възможно най-силния гръцки акцент. — По тази причина молим за вашето гостоприемство в продължение на още една нощ, сър. Надяваме се, че след като добре си е починала, нашата дама ще може отново да пътува. И ви благодаря за чудесното вино, сър. — С тези думи Парис вдигна чашата си и заедно с Рудолф отпиха. Яростта на домакина бързо отмина при похвалата за виното му.

— Хм, гостът дори не е мъж. — Рудолф се обърна към Бейъд. — За това ли ме повика вкъщи още преди работата ми да е свършена? Къде са оръженосците им?

— В обора — отговори Бейъд.

— Заповядай строго да ги пазят. Увери се, че през цялата нощ ще останат в обора. Нека най-добрите ти мъже да охраняват кулата. Тези предпазни мерки са необходими, за да сме сигурни, че нашите гости няма да ни създават проблеми.

— Слушам, милорд. — Бейъд се оттегли. Той бързаше да изпълни заповедите на Рудолф.

— Ройз, искам храна и вино — заповяда Рудолф. — Не тук. В стаята ми. Яздил съм през целия ден и съм твърде изморен.

Ройз напусна масата.

— А аз, сър, трябва да се погрижа за моята дама — каза Парис на Рудолф. — Трябва да разбера дали ще е готова да пътува утре. След такава умора, нали ги знаете жените, разболяват се. Да дойда ли после до вашата стая, сър, и да ви предам какво е казала тя?

— Стой далеч от спалнята ми — нареди Рудолф. — Кажу ми на Ройз това, което имаш да казваш. Тя ще ми предаде. Знай, че трябва да бъдеш там, където се очаква от теб тази нощ. Моите хора ще ви следят.

— Сър, уверявам ви, че няма какво да крием.

— Ако казваш истината, тази нощ всички ще спим спокойно, а утре ще накажа Бейъд за това, че прекъсна важни преговори — каза Рудолф. Той се обърна към внука си: — Уил, отивай да си лягаш. С теб също ще си поговоря утре. Щом съм наредил никой да не бъде допуснат в Бенингфорд без мое позволение, всички трябва да го спазват.

— Да, дядо. — Червенината, която изби по лицето на Уил, показва колко засегнат се е почувствал той от държанието на Рудолф, но младият мъж бе твърде добре възпитан, за да спори с дядо си в присъствието на Парис.

— Както знаеш, гражданската война не е свършила още — продължи Рудолф. — Има много мошеници и от двете страни. Бяха ми необходими много ум и хитрост, за да запазя земите си през последните години, и няма да ги загубя само защото ти не можеш да устоиш на усмивката на някакво си момиче.

— Беше въпрос на възпитание, дядо. Да поканя малка група премръзнали и изтощени пътници в замъка...

— О, заминавай в стаята си — грубо го прекъсна Рудолф. — Да върви по дяволите твоето възпитание. Твърде си мекушав, момче. Още

от утре ще се заема с теб, за да станеш истински мъж. Съжалявам само, че не го направих още преди години.

Докато Рудолф се разправяше с внука си, Парис бе вече твърде далеч, за да чуе разговора им. Той намери Алейн седнал пред вратата на стаята на Самаира.

— Какво, за бога, става? — попита го приятелят му.

— Влез вътре и ще ти кажа. — Парис отвори вратата. — Алейн, мисля, че трябва да отложиш катеренето до стаята на Джоан. Твърде опасно е.

— Ако не отида при нея тази нощ, тя ще реши, че съм я изоставил за втори път.

— Освен това не можем да останем тук още един ден — продължи Рудолф. — Не и когато Рудолф е в замъка. Съвсем скоро той ще ни разпознае.

— Мисля, че ще мога да отклоня вниманието му — предложи Самаира. — Бих искала да мога да направя нещо повече, за да ви помогна, освен да прекарам един скучен ден, преструвайки се на болна.

— Забранявам ти да се мяркаш пред погледа на този звяр! — Парис използва целия си авторитет на баща. — Алейн, ако твърдо си решил да рискуваш и да се катериш отново, трябва да го направиш, преди Бейъд да се е разпоредил за още пазачи.

След известно време Парис се върна в големия салон, за да потърси Ройз.

— Занесете топлата вода и храната горе веднага — заповяда Ройз на двама от слугите. — Предайте на барон Рудолф, че скоро ще отида при него. Да, сър, Спирос. Имате ли съобщение за Рудолф от вашата дама?

Ройз пристъпи близо така, че Парис да може да говори тихо.

— Ще можеш ли да отвлечеш вниманието на Рудолф? — попита Парис, мразейки се за това, че използва тази жена по подобен начин. Мисълта, че тази нощ тя щеше да бъде в леглото на Рудолф, го измъчваше.

— Трябва да ти кажа, че са минали около петнайсет години от времето, когато Рудолф показваше някакъв интерес към мен. Той пие твърде много и това притъпява сетивата му. Може би нежеланието му

към мен се дължи на факта, че често във виното му слагам билки. Харесва му вкусът им и му помагат да заспи. Виното, което току-що изпратих в стаята му, е наситено с такива билки. Рудолф ще спи дълбоко тази нощ. Аз ще остана при него, за да наблюдавам, и ще му заговоря високо, ако реши да излиза. Така вие ще можете да ме чуете и ще бъдете предупредени. Идва Бейъд — добави Ройз. После с по-висок тон каза: — Ще предам на барон Рудолф съобщението от вашата лейди, сър Спирос. Очакваме да я видим в отлично здраве утре сутринта. Лека нощ, сър Спирос. Лека нощ, Бейъд.

— Лейди Ройз!

Със замислено изражение, Бейъд я проследи, докато тя изчезна нагоре по стълбите.

— Къде отивате сега, сър Спирос?

— Да спя пред вратата на лейди Самаира — отговори Парис.

— Къде е твоят приятел, Лукас?

— Мисля, че е отишъл до банята, а после е минал да провери оръженосците — каза Парис.

— Бъдете там, където се очаква от вас да бъдете тази нощ — заповяда Бейъд. — Отнася се за всички ви.

Джоан чакаше на прозореца. Когато Алейн го достигна, тя му подаде ръката си, за да му помогне да прехвърли тялото си през перваза и да влезе в стаята.

— Каквото и да възнамеряваш да правиш — каза Джоан, преди той да се е свързал, — трябва да го направиш бързо. Синът ми възнамерява да се ожени за Самаира.

— Това е интересна идея. Баща ти се е върнал.

— Тогавя защо дойде при мен? — Тя бе ужасена. — Трябва да се махнеш. Всички вие трябва да си тръгнете, преди той да е открил кои сте.

— Не можем да направим нищо, докато не отворят вратите утре — отбеляза Алейн. — Доколкото разбирам, Ройз е успяла да упои Рудолф и той сега спи дълбоко. Това ни дава доста време, което можем да прекараме заедно.

— Намесили сте и Ройз? Господ да ѝ е на помощ. — Джоан пое тежко въздух, борейки се със страха си.

— Е, ако само можехме да сложим край на този ад... А сега за твоите планове, Алейн. Кажи ми какво сте намислили да правите.

— Когато сутринта си тръгнах от теб, Джоан, ти ми обеща да ме посрещнеш с чаша вино, когато се върна.

— Да, спомням си.

Тя наля чаша вино и му я подаде. Алейн задържа ръката си върху нейната и се загледа в сапфирените ѝ очи.

— Джоан, любов моя...

— Пийте си виното, милорд.

— Не бях сигурен какво ще открия тук тази нощ — избоботи той. — Ти бе толкова студена, когато дойдох при теб предния път.

— Имах на разположение осемнайсет години да се науча да се контролирам. През всички тези дни съм крила истинските си емоции. Дори от Ройз. Особено от Ройз.

— Тя знае ли кой е убил Крайспън? — попита Алейн и се опита да открие някаква живинка в маската, която тя си бе сложила и която изглеждаше част от истинската ѝ същност.

— Не бих изложила Ройз на опасност, като ѝ кажа истината — отговори Джоан. — Ако тя знаеше и виновникът разбере за това, щеше да бъде убита веднага.

— Аз казах на Парис и Самира. В случай че нещо се случи с мен, бих искал някой друг да знае истината.

— Много предвидливо от твоя страна.

— Трябва да бъда такъв, но каквото и да се случи утре, следващите няколко часа са наши и ние можем да си принадлежим.

— Можем ли? — Джоан се отдръпна от него.

— Желая те от първия миг, в който те зърнах — каза той и пристъпи към нея. — Имаше моменти, в които ти също ме желаше.

— Може би това време е безвъзвратно отминало. — Тя отново се дръпна назад.

— Не ти вярвам — каза той, следвайки я.

— Преди да продължиш, преди да кажеш нещо, за което да съжаляваш, аз искам да ти кажа, че това, което се случваше между мен и Крайспън в леглото, съвсем не ми бе неприятно. В действителност няколко пъти много се забавлявах.

— Радвам се да го чуя. Крайспън заслужаваше съпруга като теб. Това, което се е случило между вас двамата, е било преди много време,

в миналото. Не мога да ревнувам от мъртъв мъж, не и от Крайспън, който ми беше толкова близък. Джоан, аз също се чувствам задължен да направя едно признание. Мразя баща ти, и то още от момента, в който той те омъжи за Крайспън, а аз толкова страстно те желяех. Тогава мислех, че ще полудея от мъка по теб. Дори възнамерявах да убия Рудолф за това, че организира сватбата ти с моя приятел. Но никога не съм мразил Крайспън и никога не съм пожелавал смъртта му заради тебе. — Следващата стъпка на Алейн го отведе при Джоан. Този път тя не можа да се отдръпне, защото гърбът ѝ бе опрян в стената. Алейн застана пред нея и постави ръцете си върху стената от двете ѝ страни, така че тя да не може да му се изплъзне.

— Не, недей. — Гласът ѝ трепереше. — Може... може би друг път, Алейн.

— Съществува само един-единствен път и той е сега. Не мога повече да отлагам това.

— Устояла съм на злото и жестокостта. — Шепнейки, Джоан затвори очи. — Единствено любовта ме плаши. Веднъж тя почти ме унищожи. Страхувам се, че и втори път може да успее.

— Мислиш ли, че аз не се страхувам? — попита той. — След като толкова много години съм мечтал за теб, копнял съм по теб, сега, когато си близо до мен, аз не знам какво да правя. Най-много се страхувам ти да не ми кажеш, че не ме обичаш или че не ме искаш. Ето, от това се страхувам.

— Алейн...

— Позволи ми да те любя. Ако следващите няколко часа са единствените, които са ни отредени да прекараме заедно, нека се възползваме. Нека поне веднъж да почувствам сладостта от това, че си моя жена.

Тя не отговори. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да затвори очи. А мъжът над нея изгаряше от желание за взаимност. Алейн бе прекарал целия ден в очакване, представяйки си топлото ѝ тяло под себе си. Единствено неудържимото му желание да бъде с Джоан му даде сили да изкачи за втори път стената на кулата, макар че здравият разум му заповядваше да остане пред вратата на Самира заедно с Парис.

— Трябва да изчакаме — молеше Джоан. — Не можем да рискуваме. Някой може да дойде.

— Аз не мога да чакам.

Алейн се притисна към нея нежно. Тя шепнеше, умоляваше го, дори се опита да го отблъсне, но устните му вече милваха шията ѝ. Те оставяха влажна диря, устремени нагоре към нейните.

— Моля те — молеше тя, — спри! Ако Лиз дойде до вратата или баща ми...

Той не обърна внимание на отчаяния ѝ шепот. Когато силите ѝ отслабнаха, тя престана да се съпротивлява с него.

— Алейн! — Ръцете ѝ обвиха раменете му, а устните ѝ се разтвориха, готови да приемат неговите. После тя се разколеба и го отблъсна: — Изминали са толкова много години... Толкова много неща са се случили...

— Знам, знам, любов моя! — Алейн вдигна края на полата ѝ. — Миналото няма значение. Само това, което се случва сега, има значение.

Когато ръцете му започнаха да милват бедрата ѝ, Джоан му се отдаде изцяло. Движенията му бяха бавни, чувствени. Въпреки силното си желание, Алейн не бързаше. Искаше тя да свикне с нежността му.

Той задържа погледа си върху нейните очи — чисти и прозрачни като сапфири — и в тях той не откри и следа от страх. Желанието толкова болезнено го изгаряше, че той бе готов да я притежава тук, до стената. Въздържа се с огромни усилия, но ръцете му неудържимо трепереха.

— Помогни ми! — помоли я той, смеейки се на момчешката си безсилност.

След миг колебание Джоан му помогна да свали дрехите ѝ, а после и неговите. Беше неин ред да се разсмее, когато откри, че той носи две туники една върху друга.

— Трябваше да запазя топлината на тялото си заради тебе — опита се да обясни той, събличайки втората туника и целувайки я същевременно.

Тя го погледна закачливо и за него това бе сигурен знак, че вътрешно е разтревожена. Знаеше, че е нервна, защото той самият се чувстваше така. Желаше я толкова много, искаше да ѝ достави удоволствие, но се страхуваше да не сбърка в нещо.

Най-сетне те свалиха всички дрехи. Двама любовници на средна възраст, но непокътнати от силата на времето. Въпреки че в косите и брадата му имаше сиви нишки, раменете му все още бяха широки и мускулести като на много по-млад мъж. Коремът му бе гладък и стегнат, както и бедрата му.

Майчинството се бе отразило добре на Джоан Фигурата ѝ бе станала по-женствена. Гърдите ѝ бяха по-тежки и идеално оформени, така че точно пълнеха шепите на Алейн. Тънката ѝ талия подчертаваше стегнатия ханш.

Чудото, че я има до себе си гола, удивляваше Алейн. Той остана неподвижен, докато тя не вдигна глава и леко разтвори устни. После той видя между тях розовото връхче на езика ѝ. Тя му се усмихна окуражително.

— Алейн, занеси ме в леглото — подкани го тя.

Той я вдигна и положи върху завивките.

— Целуни ме, Алейн.

Един дълъг блажен миг устата му пиеше сладостта на устните ѝ. После той я покри с целувки от главата до пръстите на краката. Докосваше я на места, където бе сигурен, че не бе докосвана преди, и за нейна изненада това събуждаше непознати преживявания у нея. Той бе малко изненадан от това, че тя е все още толкова невинна, а после от това, че желанието ѝ толкова бързо нарасна.

Несигурен дали сливането на телата им ще ѝ причини болка, след като толкова много години не е била с мъж, той се опита да бъде внимателен. Не искаше да постъпва като животно, което задоволява само собствените си страсти. Толкова дълго бе чакал мига, в който тя ще бъде негова, че сега искаше всичко да бъде перфектно и за двамата.

Джоан усети твърдата, дръзка мъжественост, която напираше към нея, очите ѝ се затвориха, когато жарките му устни прокараха гореща следа по шията и рамото ѝ. Ръцете, които я галеха, постепенно събудиха непознатата тръпка.

Алейн се отпусна върху тялото ѝ, разтвори бедрата ѝ, проникна дълбоко в нея. Джоан се надигна, за да посрещне твърдия му тласък. Сетивата ѝ, душата ѝ, цялата ѝ същност приветстваха това ново, неопируемо чувство, което продължаваше да нараства у нея с пулсиращо трепкане. Насладата нарасна до такава степен, че при всеки удар на сърцето си тя се чудеше дали ще доживее до следващия. И

едно приказно, магично, огромно, набъбващо разпускане на топяща омая я караше да потръпва срещу му в дива страст, равна на неговата. Тя се бе вкопчила здраво в него, сякаш да го поеме целия в себе си. Усети ускорените удари на сърцето му по голата си гръд и чу горещото му задъхано дишане в ухото си.

Времето, изглежда, бе спряло пред бездната на вечността. Дватамата влюбени останаха още дълго време заедно.

В миговете, когато лежаха един до друг, Алейн се молеше Ройз да е упоила достатъчно добре Рудолф, а пазачите от кулата да не са достатъчно бдителни.

— Бейъд — Оуайн бе разтревожен, — по-добре ще е да дойдеш веднага.

— Какво не е наред? — Бейъд избута Лиз от леглото, което двамата деляха. Със същото бързо движение той взе сабята си и я сложи на кръста си.

— Става нещо странно, а ти ни каза да те повикаме, ако забележим нещо необичайно. Някой слиза по западната кула.

— Не може да бъде! — Бейъд вече бързаше към двора, следван от Оуайн. — Направихте ли нещо?

— Наредих на няколко допълнителни мъже да следят мъжа и да разберат къде отива, а останалите са готови в случай на атака.

— Отлично. Събери още мъже, но бъдете тихи. Не е нужно врагът да разбере, че сме го усетили.

Бейъд остави Оуайн да изпълнява заповедите му, а самият той тръгна към кулата.

— Къде е той? — попита Бейъд стража там.

— Катерачът ли? Ето го там — посочи той. — Почти е слязъл.

— Да, виждам го. Внимавайте да не ви усети. Рудолф ще иска информация, а не мъртвец. Не изпускайте от погледите си нито едно негово движение. Мисля, че сега ще се насочи към северната кула.

— Искате да кажете, че ще мине през задния вход? — попита мъжът.

— Защо не? Той точно от там е излязъл. Има две места, от които може да идва. Стаята на лейди Джоан или спалнята на лорда.

— Може би е извършил убийство.

— Млъкни, глупако — сопна се Бейъд. — Дори и да е извършил убийство, вече е твърде късно да помогнем на жертвата. Всичко, което ни остава, е да заловим убиеца.

Бейъд провери всички постове и раздаде заповеди. Междувременно нощта бе към своя край и сега се виждаше по-ясно.

— Не се движете и не издавайте никакви звуци, докато не ви дам сигнал — продължаваше Бейъд.

Първите слънчеви лъчи тъкмо огряваха кулата, когато вратата на задния вход се отвори. Мъжът се промъкна, без да забележи, че е обкръжен.

— Все пак бях прав. Ти си шпионин — каза Бейъд.

Алейн застина на мястото си, щом разпозна гласа.

— Оуайн, заведи нашия гост в салона. Ще отида при Рудолф. Ако го намеря убит, ти, Лукас и приятелите ти ще последвате съдбата му.

ГЛАВА 19

Когато Ройз слезе в големия салон, тя намери там Парис и Алейн, пазени от Бейъд и негови помощници. Бейъд я спря още преди да е прекрачила прага.

— Къде е Рудолф? — попита той. — За бога, жено, ако си му направила нещо...

Той не довърши думите си.

— Не съм направила нищо, с което да навредя на Рудолф.

Един бърз поглед към гостите, които сега бяха като затворници, ѝ подсказа, че е по-добре за известно време да отвлече вниманието на Бейъд. Всяко отлагане на това, което той възнамеряваше да прави, щеше да даде време на Алейн и Парис да помислят как да се спасят. Ройз дари Бейъд, а после и оръженосеца, със заговорническа усмивка. Разходи се из салона, като привлече и Бейъд след себе си, говорейки му:

— Знаеш как е, когато един мъж се завърне в дома, при съпругата, след като дълго време е отсъствал — каза тя на Бейъд. — И двамата бяхме будни почти през цялата нощ и се страхувам, че изпихме доста вино. Рудолф още спи.

За да потвърди, че Рудолф е бил много страстен през изминалата нощ, Ройз леко разкри рамото си, където личеше следа от ухапване.

— Не се ядосвай, Бейъд — продължи тя. — Рудолф ще стане, когато си почине добре.

Оръженосецът се разсмя. Това направи и Бейъд, но Ройз се ужаси, когато видя лицето на Парис. Дали бе разбрал, че тя само се преструва? Още повече че предната вечер му бе обяснила отношенията си с Рудолф?

— Рудолф ми е нужен тук, и то сега, без значение колко бурна е била за него изминалата нощ. Той трябва да реши какво да правим с тези шпиони.

— Какво лошо могат тези добри хора да ни сторят? — тревожно запита Ройз.

— Ето този — Бейъд посочи Алейн, — този добър човек се катери по стените на кулата през нощта.

— Вероятно има някаква грешка. Бейъд, сигурен ли си в твърдението си? — Това бяха думи на Уил, който току-що влезе в салона. Когато разбра ситуацията, в която се намираха Парис и Алейн, той попита:

— Бейъд, ти се опитваш да попречиш на тези мъже да си тръгнат днес?

— О, те ще си тръгнат, но телата им ще са на някоя каруца, а главите, набучени на пики.

Бейъд се обърна към Алейн:

— Откъде взе ключ за задния вход?

— Откраднах го от тебе — каза Алейн, смеейки се срещу мъжа.

— Невъзможно — изрева Бейъд. — Ключът е все още у мен. Сигурно си го взел от Ройз или тя сама ти го е дала, което означава, че е предала мъжа си.

При тези думи Ройз осъзна, че собственият ѝ живот също е в опасност. Ако Рудолф повярва на твърденията на Бейъд, той няма да се поколебае да накаже и нея. Намеси се Алейн, който се опита да свали подозрението от нея.

— Може да е била Ройз, а може да е била и прекрасната Лиз. Сигурен ли си, че ключът не е взет от вещите ти, Бейъд? Можеш ли да си сигурен, че не твоята жена е предателката?

Бейъд се втренчи безмълвно в Алейн. Ройз реши, че е дошло време да действа. С бързи движения свали един от ключовете, закачени на колана ѝ, приближи се до Уилям Крайспън и му го подаде незабелязано.

— Никой не знае, че имам този ключ от стаята на майка ти. — Тя говореше тихо и бързо. — Върви при нея и ѝ кажи, че незабавно трябва да дойде тук.

— Тя няма да го направи. И двамата знаем, че тя няма да напусне стаята си.

— Ако искаш да видиш лейди Самира отново жива, направи каквото ти казвам. Освободи Джоан! Побързай, Уил, и не допускай Рудолф или някой друг да забележи какво правиш.

— Оуайн — заповяда Бейъд, без да откъсва поглед от подигравателното лице на Алейн, — наблюдавай лейди Ройз. Не ѝ

позволявай да напуска салона. А ти, Гарт, намери Лиз и я доведи тук, за да мога да разбера истината от нея. Аз сам ще събудя Рудолф и се надявам да го открия в отлично здраве.

Бейъд излезе от салона.

— Лейди Ройз — Оуайн се обръщаше към нея по-мило, отколкото Бейъд, — трябва да ви помоля да отидете при задържаните, така че да мога лесно да следя всички ви.

— Разбира се — Ройз пристъпи до Парис. — Добър ден, сър Спирос. Много съжалявам за ситуацията, в която се намирате, и се надявам, че скоро ще можете да продължите пътуването си.

— Пазете тишина, милейди, моля ви. Разговорите не са позволени.

Дори да забраняваше разговорите, Оуайн не можеше да спре Парис да се наслаждава на Ройз.

Докато се качваше по стълбите, Уилям Крайспън чу гласа на Рудолф, който кореше Бейъд за това, че е нарушил почивката му и го тревожи толкова рано. След няколко секунди обаче той чу стъпките им надолу и се скри зад една врата. Беше се озовал в стаята на лейди Самира.

Самира бе отворила вратата, а Нена седеше уплашена до стената, готова всеки момент да изкрещи.

— Къде са Спирос и Лукас? — попита тя с леко треперещ глас. — Ако този отвратителен Бейъд им е сторил нещо лошо, ще трябва да отговаря пред мен. Той няма право да отвежда Спирос толкова грубо.

— Двамата са долу и сега са в безопасност — обясни й Уил. Той бе изпълнен с възхищение към спокойствието и куража ѝ. Младият мъж не се съмняваше, че тя бе в безопасност, но не разбираше защо. Тъкмо се канеше да я попита защо Бейъд е задържал Лукас и Спирос, когато чу, че покрай вратата минават Бейъд и Рудолф. Уил, Самира и Нена останаха като замръзнали, докато стъпките не отшумяха.

После Уил пое дълбоко дъх. Едва сега той забеляза, че Самира се бе облякла набързо и че стаята бе в безпорядък. В ъгъла един странен предмет привлече вниманието му. Той отиде до мястото и го взе. И тогава всяка надежда за съвместно бъдеще със Самира се изпари. В

ръцете си той държеше доказателство, че обвиненията на Бейъд срещу мъжа, наречен Лукас, са верни.

— Какво е това? — Уил гледаше недоумяващо куката, за която бе завързано въже. — О, свети небеса, тук има достатъчно въже, за да се стигне от върха на кулата до земята. Сама, как сте могли...?

— Ти не разбираш.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че слугите ти са използвали това въже без твое знание?

— Знам за куката и въжето, но имахме основателни причини за това, което направихме.

— Кой сте вие всъщност? — негодуваше Уил. — Защо сте дошли тук? Ти само си се преструвала, че ме харесваш, нали?

Това бе най-тежкият въпрос от всички, които той зададе, и не бе сигурен дали иска да чуе отговора.

— Не съм се преструвала за нищо.

— Тогава ще изслушам обяснението ти.

— По-късно ще ти кажа всичко — обеща тя. — Уил, много е важно незабавно да освободиш майка си. Тя е единствената, която може да ме спаси. Мен и моите добри приятели, които Бейъд е задържал долу в салона.

— Ройз каза нещо подобно, но майка ми не е затворник. — Уил завъртя ключа в ръката си, като че ли той можеше да му даде някакъв отговор. — Или може би е?

От долния етаж се чуха възбудени гласове. Уил захвърли куката и въжето.

— По-късно ще чуя обясненията ти — каза той. Гласовете отдолу се усилиха. Уил отвори вратата, за да чуе добре какво става.

— Какво правите тук? — Това бе гласът на Рудолф и въпреки че звучеше раздражен, изглежда, не беше много ядосан.

Уил хвана Сама за ръката и двамата тръгнаха бързо надолу по стълбите. Сама бе плътно до него и следваше стъпките му. Когато той й каза, че може да се върне в стаята си, тя непоколебимо поклати глава и му направи знак с пръст да запази тишина, а после докосна рамото му и посочи към салона. През откритата врата се очертаваше фигурата на Рудолф. До него бяха няколко оръженосеца и една дузина монаси, облечени в черни роби. Още много монаси се бяха събрали във вътрешния замък. Един от тях носеше голям златен кръст

на гърдите си. Той свали качулката си, под която се показва рядка бяла коса и благо набръчкано лице. Въпреки възрастта си, мъжът говореше със забележително силен глас.

— Пътувахме за Личфилд — рече водачът на групата монаси, — когато мракът се спусна и времето се развали. Така бяхме принудени да помолим за подслон за една нощ. Рудолф, не можеш да откажеш на свещеник, който освен това е стар познат и който е благословил сватбата на дъщеря ти.

— Ти и аз никога не сме били приятели, Еймбрас — каза Рудолф. — Ти дори открадна три от най-добрите ми коня.

— Не, не сме били приятели — съгласи се Еймбрас, — но що се отнася до конете, които взех на заем от теб, те бяха платени предварително, дори предплатени. Да не си забравил, Рудолф, че аз свързах в брак дъщеря ти и моя племенник. В един брак, който ти донесе наследник. А сега какво е това, което виждам тук, в салона — моите роднини са задържани като престъпници и са строго пазени. Рудолф, какво означава това?

— Твоите роднини? — възкликна от изненада Рудолф.

Най-демонстративно Еймбрас премина покрай Рудолф и направи път на останалите монаси. Никой от охраната не се опита да ги спре. Салонът се изпълни.

— Двайсет монаси са дошли в замъка ни? — прошепна Уил.

— Съвсем правилно и точно навреме — каза му Самира и думите ѝ още повече объркаха Уилям Крайспън.

Той остави дядо си и другите мъже и заедно със Самира се върнаха нагоре по стълбите, към стаята на Джоан. Пред вратата обаче стоеше един пазач с безизразен поглед и грубо лице.

— Дядо ми ме изпраща. Иска да заведе майка ми в салона — обясни Уил.

— Лъжеш! Бейъд е заповядал да не пускам никого в тази стая, докато Рудолф лично не заповяда подобно нещо.

— Кой тогава би ми дал този ключ, ако не барон Рудолф или Бейъд с негово позволение? — попита Уил, показвайки на мъжа ключа, който Ройз бе пхнала в ръката му. — Нима ще си позволиш да нарушиш заповед на твоя обичан барон?

— Не съм сигурен... — Мъжът се колебаеше, като че ли за това, което трябваше да направи, се изискваха огромни усилия от негова

страна.

— Но, сър — усмихна му се Самаира, — вие можете да дойдете с нас.

Мъжът я гледаше с глупаво изражение, а тя продължаваше да му се усмихва.

— Е, добре, предполагам, че всичко ще е наред.

— Разбира се — потвърди Самаира.

— Стойте настрана — заповяда Уил — и ми позволете да отключа вратата.

Той се молеше пазачът да не прояви повече настоятелност или да не се затича надолу по стълбите, за да иска позволение от барон Рудолф. Уил реши, че най-добре ще е, ако действа уверено, все едно разбира какво се случва около него.

— Казах: стойте настрана!

Пазачът се подчини и след миг стаята на Джоан бе отворена. Тя седеше в средата, облечена в синя вълнена рокля, а дългата ѝ коса бе спусната и тя я решеше. Джоан погледна първо сина си, а после и жената до него.

— Ти ли си Самаира? — попита тя, като съвсем не беше изненадана от внезапните си посетители.

— Да, аз съм, милейди. Нося съобщение за вас.

— Майко — намеси се Уил, — Ройз ме изпрати с поръчение да те заведа в салона. Там става нещо странно и Самаира и нейните приятели са в опасност. Познаваш ли монах на име Еймбрас? Той също е долу.

— Еймбрас е тук? — изненада се Джоан.

— Милейди — рече Самаира, — беше ми наредено да ви предам следните думи: „Алейн ме изпраща“.

— Алейн? — Уил съвсем се обърка. — Някой ще ми обясни ли какво стана тук?

— Ето, това е краят на моя затворнически живот или може би краят на всички нас. И Еймбрас е тук също, както Алейн обеща. Този път не ме е излъгал. Елате! Уил, Самаира, нека не ги караме да чакат.

— Да не би това да означава, че наистина ще слезеш в салона? — попита Уил.

— Скъпи синко — Джоан докосна рамото на младия мъж, — не отричам, че тук ни дебне опасност, и обещавам, че преди този ден да е

изминал, ще дам отговори на всичките ти въпроси. Съгласен ли си?

Тя не дочака реакцията му. Най-сетне вратата на омразната ѝ стая бе отключена и нямаше кой да я спре. Джоан се спусна надолу по стълбите, водейки след себе си младата двойка...

А долу в салона Рудолф гласно обвиняваше Алейн в убийството на Крайспън. Той видя, когато тримата влязоха. Погледът му се насочи към Джоан, но той не направи нищо, за да ги спре, тъй като искаше да чуят обвинението му срещу Алейн и Парис.

— Веднъж се изплъзнахте от наказанието, което заслужавате, но втори път няма да успеете. И двама ви ще обеса тук, в замъка, вас и вашите съучастници.

— Дядо — Уил остави Джоан и Самаира и се приближи до Рудолф, — чух думите ти. Вярно ли е това, което казваш? Сър Лукас и сър Спирос ли са убийците на баща ми?

Измислени имена за едни подлеци! — каза Рудолф. — Когато този свещеник каза, че те са негови роднини, тогава аз също ги познах. Е, Уил, дати представя Алейн от Уортъм и Парис от Стоуксброг завърнали се на мястото на престъплението.

— Дядо! — Лицето на младия Уилям Крайспън стана бледо. Той вдигна ръка към Рудолф. — Дай ми сабята си. Мое право е, не, повече от право, мое задължение е да накажа мъжете, убили баща ми. Аз ще си изпълня задължението, дядо, не ги оставяй на Бейъд.

— Така значи, все пак ти си мой истински наследник! — с радост в очите Рудолф поздрави внука си. — През последните няколко седмици, след като се завърна от Болсеворския замък, се страхувах, че си станал твърде мекушав. Да, момчето ми, както сам каза, това е изцяло твое задължение. Никой тук няма да ти попречи да извършиш отмъщението си. Така че давай, момче. Нека най-сетне справедливостта да възтържествува. Затвори ги в обора, както те някога направиха с баща ти. Охрана, хванете тези убийци, за да бъдат екзекутирани.

Рудолф триумфираше. Той погледна към Джоан, а после свали сабята си и я подаде на Уил.

Двама от подчинените на Бейъд хванаха ръцете на Алейн. Други двама направиха същото и с Парис.

— Нарекох ви мои приятели — Уил се обърна към тях и вдигна сабята на Рудолф. — Поканих ви в дома си най-сърдечно. Предложих ви храна и седнах с вас на една маса. Лъжци! Убийци! Крадци! Отнели сте живота на баща ми!

Той насочи оръжието си към Алейн.

— Не! — Писъкът на Джоан раздра тишината. Тя бързо застана пред Алейн и покри тялото му със своето. — Ако искаш да го убиеш, първо ще трябва да убиеш мен.

Мъжете на Бейъд бяха толкова изненадани от внезапната смелост, която Джоан прояви, че пуснаха Алейн. Почувствал се свободен, той прегърна Джоан.

В това време и Парис се освободи от двамата мъже, които го държаха. Тогава Ройз се приближи и сложи в ръката му сабя с думите:

— Никой не е видял, че я вземам. Бъди внимателен и я използвай добре.

— Съвсем навреме! — Парис се приближи към мястото, където Самира седеше сама в центъра на салона. Рудолф забеляза движенията му и също се приближи към нея, готов да хване ръката ѝ. Тя го забеляза и отстъпи, позволявайки на баща си да застане между тях.

— Само докосни с пръст дъщеря ми и ще си мъртъв — заплаши го Парис.

— Дъщеря? — извикаха Уил и Ройз едновременно.

— Вярно е — потвърди Самира. Без да обръща внимание на въоръжените мъже, които ги ограждаха, тя продължи: — Аз съм дъщеря на Парис, барон на Асколия — титла, която той е извоювал с храброст. Мисля, че е време да бъде казана цялата истина. Чичо Еймбрас, ще убедите ли лорд Рудолф да позволи на тези, които имат какво да кажат, да го направят?

— О, не аз — рече Еймбрас и се приближи до нея. — Аз съм свещеник и през целия си живот не съм докосвал оръжие, но знам, че тези войници тук ще убедят барона по-успешно от мен.

— Какви войници? — изкрещя Рудолф и се огледа наоколо. — Не виждам такива, освен моите, но те не биха слушали тебе, отче. Те се подчиняват на моите заповеди.

Само с едно движение на ръката си Еймбрас предизвика раздвижване сред мъжете, които бяха дошли с него. Те свалиха монашеските си роби и разкриха доброто си въоръжение. Рудолф

мигновено се завъртя на пета и понечи да избяга, но тогава откри, че бяха надошли още много от хората на Еймбрас, които пазеха входа, така че никой не можеше да влезе или да излезе. Войниците на Рудолф стояха объркани и несигурни чакаха заповеди. Бейъд също чакаше Рудолф с ръка върху сабята си.

— Какво, по дяволите, значи това? — изкрещя Рудолф срещу Еймбрас.

— Това са мои войници — каза Алейн. — Това са мъже на емира Алейн, пръв помощник на емира на емирите от кралство Сицилия.

Той продължи да изрежда всичките си титли и почести, докато в салона настъпи пълна тишина и подчинените на Рудолф започнаха да осъзнават, че този, с когото си имат работа, не е закоравял престъпник. След като представи себе си, Алейн направи същото и за Парис. Когато най-сетне свърши, обвинил с ръка талията на Джоан, той се приближи до Самира и баща и.

— Майко? — Уил се приближи до Джоан и тя взе ръката му в своята, като го издърпа до себе си.

— Стой до мен и запази тишина, момчето ми — заповяда му тя.

Рудолф обаче бързо се съвзе от първоначалната изненада. Той започна да крещи изпълнен с гняв.

— Хванете ги! Този мъж ще нарани дъщеря ми. Спрете го, ви казвам!

Никой от мъжете на Бенингфорд не се помръдна отчасти защото между тях бяха хората на Алейн, които ги превъзхождаха по брой, отчасти защото Бейъд не казваше нищо. Зад него стоеше Лиз, която слушаше и наблюдаваше, но също не помръдваше.

— Ще седнеш ли, барон Рудолф? — покани го Алейн с присмехулен тон. — Еймбрас, ако обичаш, ще ръководиш ли дискусията?

— Няма какво да обсъждаме — изкрещя Рудолф, без да помръдне от мястото си. — Тези мъже са убийци, престъпници, обявени за такива от краля. Всеки може да ги убие безнаказано.

— Лъжеш! — Джоан се освободи от прегръдката на Алейн, пусна ръката на Уил и пристъпи към баща си. Очите ѝ блестяха и изразяваха злобата, която се бе трупала в нея в продължение на осемнайсет години, но гласът ѝ бе твърд.

— Не Алейн уби Крайспън, нито Парис му е помагал и ти много добре знаеш това. Винаги си го знаел.

— Майко — Уил се доближи до нея, — какво става с тебе? Позволи ми да те върна в стаята ти и нека тези мъже получат това, което заслужават.

— Никога повече няма да стъпя в тази стая — заяви Джоан. — По-добре да умра, отколкото да отида отново там. Уилям Крайспън, ти бе лъган през целия си живот. Бяха ти казани лъжи за мен, за баща ти и за тези добри мъже, които стоят тук несправедливо обвинени. Аз бях принудена да остана в онази стая под заплаха, че ти и Ройз ще пострадате. Бях принудена да крия истината за теб. Знам кой уби баща ти, как и защо. Да, аз знам истината.

— Ройз, отведи я — заповяда Рудолф. — Дъщеря ми е луда, горката. Това е така, защото я пазих толкова много години от жестокия свят.

— Не, не съм луда, въпреки че имаше моменти, в които наистина губех разсъдъка си.

— Остави лейди Джоан да каже това, което иска. — Еймбрас прекъсна Рудолф, който отново понечи да каже нещо. — Събитията, за които тя ще говори, пряко ме засягат, тъй като моят племенник бе убит тогава. Искам да чуя историята на Джоан. Твоята вече я знам.

— Тя няма да каже нищо, което да си заслужава да чуеш и на която да вярваш — отсече Рудолф.

— Аз сам ще реша дали да вярвам или не, след като я изслушам. Рудолф, след като ти не искаш да седнеш, аз ще го направя. По-стар съм от тебе и ставите ме болят.

Свещеникът отиде до масата и седна на мястото, което обикновено Ройз заемаше. Така той бе поставен в позицията на съдия, а всички около него бяха просители.

— Рудолф, поканих те да се присъединиш към мене — продължи да настоява Еймбрас.

— Ще остана където съм. Не съм свързан по никакъв начин с църквата и твоя пост.

— Това забелязах и аз — усмихна се Еймбрас. — Много добре, можете да говорите, лейди Джоан, и се надявам, че никой няма да ви прекъсва, докато не свършите.

Джоан направи няколко стъпки към импровизирания подиум, на който стоеше свещеникът, и започна своя разказ с бавен и спокоен глас:

— В началото бях твърде шокираха и потънала в мъката си, за да осъзная значението на това, което бях чула и видяла през онази ужасна нощ, когато Крайспън бе убит. По-късно бях принудена да приема версията на баща ми и неговото решение да остана заключена в стаята си, изолирана от околния свят. Когато разбрах, че в утробата си нося детето на Крайспън, си мислех, че е за добро да остана там. Уилям Крайспън, дори преди да се родиш, аз толкова много те обичах, че не исках да рискувам да те нараня по някакъв начин. По това време Алейн и Парис вече бяха изчезнали и по настояване на баща ми бяха обявени за престъпници. Тогава, през дългите дни, които прекарвах в самота, аз осъзнах, че каквото и да кажа за онази ужасна нощ, никой нямаше да повярва на думите ми. Разбрах, че съм останала съвсем сама в мъката си. През месеците, преди да се роди синът ми — продължи Джоан разказа си, но този път говореше на Еймбрас, — имах достатъчно време да се възстановя от шока и да размисля. Започнах да си припомням части от разговори и някои неща, които бях видяла. Когато Уилям Крайспън се роди, аз вече знаех кой е истинският убиец на съпруга ми. Знаех истината през всичките тези години, а трябваше да живея с лъжата, която баща ми бе наложил. Беше ми толкова трудно.

Тук Джоан направи пауза, огледа всички лица около себе си — лицата на обичани роднини, на приятели, на непознати и лицето на нейния любим. После отново насочи вниманието си към отец Еймбрас.

— За тези, които не са били тук по време на сватбата ми, бих искала да кажа няколко подробности. Баща ми подготви женитбата ми с Крайспън от Хоугстън, тъй като той искаше да прибави към земите си тези на съпруга ми. Надяваше се, че Крайспън ще участва в гражданската война, която бе предвидил след смъртта на краля и в която те двамата можеха да бъдат съюзници. Така Рудолф видя в лицето на Крайспън един добър съюзник във войната, която още не е свършила. Освен това баща ми много силно желаше едно нещо от моя брак. Той искаше наследник на земите си.

— Крайспън обаче притежаваше и земи в Нормандия и още през първата нощ в Бенингфорд той съобщи, че веднага след сватбените

тържества ще ме отведе там и ще останем за няколко години. Той спомена също едно пътуване с религиозна цел до Компъстела, което щеше да ни задържи далеч от Англия дълго време.

— Желанието на Крайспън да пътува и да бъде далеч от Англия бе причината за неговата смърт. Моят баща не можеше да позволи на никого да обърка така добре обмислените му планове. Той трябваше да има сигурен съюзник, чиито земи да са в съседство с Бенингфорд, и внук, чието възпитание да контролира.

— Та кой барон не би искал същото? — изсъска Рудолф. — Твърденията на тази луда жена са пълни глупости. Измислици, плод на болното ѝ съзнание.

— Нима? — Джоан го погледна студено. — Отче Еймбрас, спомняте ли си как някои точки от брачния ми договор с Крайспън бяха променени в деня преди сватбата?

— Целта на тази промяна ми се изяснява — рече Еймбрас. — Аз също разсъждавах за брачния договор, но за нещастие го направих едва когато Алейн и Парис напуснаха манастира „Св. Джъстин“ на път за Бенингфорд. Тъй като прилежно пазя всякакви документи, препрочетох въпросния договор отново вчера. Според него, ако Крайспън умре, Рудолф поема управлението на земите му. Отново според договора Рудолф е настойник на внука си, тоест на Уилям Крайспън.

— По-нататък в договора се посочва, че ако аз умра преди Крайспън, той поема властта над земите ми по същия начин — каза Рудолф.

— Да, така е — съгласи се Джоан. — Но тази част от договора не означаваше нищо за теб, защото Крайспън вече бе заявил желанието си да пътува извън Англия и затова ти реши да го убиеш.

— Това е абсурдно! — изкрещя Рудолф.

— Ти ме остави няколко ноци с него, надявайки се той да ме дари с дете — продължи Джоан. — Тъй като бях единствената ти надежда да се сдобиеш с наследник, ти не можеше да допуснеш нещо да се случи с мен.

— Когато Крайспън бе убит, аз седях тук на тази маса, пред очите на всички гости. Отец Еймбрас също бе на масата и ме е виждал.

— Не съм казала, че ти си извършил злодеянието със собствените си ръце. Имах предвид, че си заповядал да го извършат —

каза му Джоан.

— Кажи им — подкани я Алейн, — кажи на всички кой е убил съпруга ти.

— Бейъд го направи. — Най-сетне Джоан изрече името на истинския убиец. Каза истината, която толкова години я бе тормозила денонощно.

— Не, не е така! — Бейъд се изсмя. — През цялото време аз наливах вино на гостите на Рудолф. Тъй като виното бе твърде скъпо, той ме помоли лично аз да го сервирам. Всеки от тук присъстващите, който е бил и на сватбата, ще потвърди казаното от мен.

— Да, ти сервираше вино — съгласи се самата Джоан. — Ти носеше подносите с Лиз и разливаше виното в чашите. Жена ти използваше една и съща кана за почти всички гости. Но в чашите на Крайспън, Алейн и Парис ти лично наля вино, смесено с маков сироп, който Лиз бе откраднала от запасите на Ройз.

— Глупости! — Бейъд се изсмя отново. — Не е имало такова вино. Рудолф, страхувам се, че си прав. Тази жена е луда. С твое позволение, ще я върна в стаята ѝ. Там ще е по-безопасна и за нас, и за самата себе си.

— Искаш да ме повлечеш по стълбите, да ми счупиш врата и така да ме накараш да млъкна ли? А после да твърдиш, че се е случило като резултат от моята лудост? — попита Джоан. — Беше ми нужно много време, за да си припомня какво точно се случи, Бейъд Няма да успееш да ме спреш сега. След като пиха от упойващото вино, Алейн и Крайспън се почувстваха зле и излязоха от салона. Парис последва Крайспън, за да му помогне. След няколко минути и аз реших да отида и да видя какво става. Тогава видях мъж, който много бързо избяга към двора. Това бе ти, Бейъд, ти с окървавени ръце и новата си зелена туника. Но по-късно, когато се върна при гостите, когато ме отведе в стаята ми, ти носеше старата си кафява туника. Шокът от гледката на мъртвия Крайспън бе изтрил тези подробности от съзнанието ми и после ми бяха необходими много месеци, за да си припомня всичко.

— Бейъд? — Сега Рудолф привидно се гневеше на верния си помощник. — Истина ли е всичко това? Ти ли си го извършил? И през всичкото това време аз ти се доверявах. Как си могъл да ме предадеш по този начин?

— Всичко, което съм направил, е било по твоя заповед — изръмжа Бейъд. — Той се огледа наоколо, видя Лиз зад себе си и я хвана за косите:

— Кажи им, Лиз. Кажи им какво заповяда Рудолф през онзи ден. Кажи им!

— Ох! Пусни ме веднага! — погнуса се Лиз.

Бейъд я захвърли на земята и вдигна крак да я ритне.

— Стани, жено, и кажи това, което знаеш.

— Бейъд е прав — каза Лиз, изправяйки се на крака. — Рудолф искаше да налеем упойващо вино на тримата млади мъже. Той искаше убийството да изглежда като резултат от караница между тях. Интересът на сър Алейн към Джоан бе забелязан от повечето гости, дори слугите го коментираха, така че можеше лесно да го обвинят в убийството.

— Не е вярно — изкрещя Рудолф. — Ако тези двама слуги са се наговорили и са убили зет ми, аз ще ги обеса веднага. И нещо повече, ще се извиня на Алейн и Парис и ще поискам да отменят прокламацията, с която бяха обявени за престъпници.

— Няма да умра заради твоето престъпление, Рудолф! — Бейъд държеше ръката си върху сабята и зорко наблюдаваше лицето на господаря си. — Правил съм всичко, което поискаш от мен, но не и този път. Ти реши да убиеш Крайспън, след като той настоя да замине за Нормандия и не успя да го разубедиш. Твоя беше идеята да го премахнеш, преди да е отвел Джоан, а с нея и възможността за наследник. Ти беше този, който заключи Джоан в стаята ѝ и я заплаши, че ще убиеш момчето и Ройз, ако каже нещо от това, което знае. И ти беше този, който излъга младия Уил и всеки друг, който те попита за причините дъщеря ти да се изолира. Да, ти ги убеди, че го прави от мъка по Крайспън.

— Глупак! — крещеше му Рудолф. — Млъкни!

— По какви причини трябва да мълча сега? — попита Бейъд, зъбейки се на господаря си. — Хората около нас вече знаят истината. Ти вече си разобличен, Рудолф, както и аз. Но аз вече не ти вярвам. Мислех, че си оценил моята вяроност, но ти ме предаде, за да спасиш себе си. С това твое предателство свършва и верността ми към тебе. Ти вече не си мой господар и аз няма да изпълнявам заповедите ти. — Докато изричаше последните си думи, Бейъд извади сабята си и се

хвърли към Рудолф. Никой не успя да го спре. Господарят на Бенингфорд падна на пода превит на две.

В първия момент никой не се помръдна. Бейъд вдигна окървавената си сабя и погледна надолу към умиращия си господар.

— Татко! — Джоан коленичи и прегърна тялото на Рудолф, както някога бе направила с това на Крайспън.

— Джоан, остави го — каза Алейн и се опита да я вдигне.

— Не мога. Въпреки всичко, което е направил, той бе мой баща — отговори тя, но гласът ѝ не трепна, от очите ѝ не се отрони нито една сълза. — Искам да го поддържа, докато издъхне. Още само миг.

— Милорд! — Ройз коленичи от другата страна на тялото му и взе ръката му.

Рудолф отвори очи, погледна първо дъщеря си, а после съпругата си и каза:

— Проклетата жена — после издъхна.

ГЛАВА 20

Настана пълна тишина. Джоан остави тялото на баща си върху студения каменен под, изправи се и вдигна със себе си Ройз. Еймбрас остана на мястото си и не се помръдна от там, въпреки че той бе задължен да опее мъртвото тяло. Единствено Бейъд бързо се ориентира и реши да се възползва от това, което се случи.

— Сега — той посочи Уил с кървавата си сабя — ще се подчинявате на моите заповеди. Оуайн, Гарт, хванете момчето.

— Не! — Оуайн не помръдна. — След смъртта на Рудолф младият Уил ще стане наш господар. Ще приемаме заповеди само от него, а не от теб.

— Да не би да се осмеляваш да ми се противопоставяш, глупако? Тогава аз ще го направя сам.

Той отиде до младия мъж и обви ръка около врата му.

— Приближете се до мен и той ще умре.

Ако вниманието на всички не бе приковано към Бейъд, присъстващите щяха да видят, че Лиз вдигна сабята на Рудолф и се затича към мъжа си. Замахна, но успя само да удари ръката, в която той държеше своята сабя. Не го нарани, но той изпусна оръжието си и освободи Уилям Крайспън.

Само след миг Бейъд бе под остриетата на войниците на Алейн. Лиз захвърли сабята на Рудолф на пода и избяга от Бейъд. Спря пред масата и погледна отец Еймбрас в очите:

— Правете с мен каквото искате — рече тя. — Сега всичко е без значение. Днес аз също извърших своето отмъщение.

— Жено — каза в отговор Еймбрас, — благодаря ти за това, което направи. Бе проява на голям кураж. Бейъд можеше лесно да те убие, а същото можеше да стори и с младия Уил.

— Кураж! Не, не ми е присъщ. — Лиз се засмя, а после заговори с висок и гневен глас: — Едва ли бихте предположили, че съм незаконна дъщеря на благородник. Баща ми ме обичаше и се грижеше за мен, но при една битка в замъка му Рудолф ме отвлече. След като привърши с мен, той ме даде на Бейъд. От този ден аз прекарах живота

си в страх. Всеки път, когато Бейъд ме обладаваше, той проявяваше грубост. Подчинявала съм се на Рудолф и Бейъд от страх.

— Простете ми, лейди Джоан, лейди Ройз — продължи Лиз, като се обърна към двете жени, — но аз се страхувах за живота си. Знаех, че Рудолф и Бейъд са замислили убийството на барон Крайспън, но бях твърде страхлива, за да кажа на някого. Бях твърде изплашена, за да говоря и след това.

— Но въпреки всичко, което направих за Бейъд, то никога не бе достатъчно и жестокостта му към мен нямаше край. Мразех го все повече и повече с течение на годините, но бях в капан, докато тези непознати не дойдоха. — Лиз посочи, като се обърна към Алейн и Парис: — Скоро след като дойдоха, аз започнах да подозирам истинската им цел, но не ги предадох на Бейъд или Рудолф. Само защото не направих нищо, те са все още живи и истината най-сетне се знае от всички.

— За това, че не си направила нищо преди толкова много години, бях принуден да напусна Англия — обвини я гневно Алейн. — Заради твоето мълчание аз и Парис бяхме обявени за опасни престъпници. Само една твоя дума е можела да ни спаси!

— Кой би повярвал на една прислужница, която Бейъд и Рудолф щяха да нарекат лъжкия? — изплака Лиз. — Това бях в Бенингфорд и ако се бях осмелила да кажа и една дума срещу тях, всеки мъж би ме убил веднага и усилията ми щяха да отидат на вятъра. Но вие не разбирате положението, в което съм се намирала, нали? Никой от вас не разбира какво е да живееш в страх толкова много години.

— Аз те разбирам — обади се Ройз. — Имаше моменти, в които бях готова да забия нож в Рудолф, но нито веднъж не успях да преодоля страха си от него и да действам. Бях готова да убия и Бейъд заради нещата, които правеше. — Ройз се обърна към Еймбрас: — Моля, съдете Лиз справедливо и помнете, че това, което тя направи, спаси Уил от ръцете на Бейъд.

— Това не са свещенически работи. Не отец Еймбрас трябва да съди Лиз, а аз.

Младият Уил взе думата и всички погледи се насочиха към него. Той продължи:

— Аз съм наследник на Бенингфорд и Хоугстън и вашият нов барон, както само Оуайн се досети да отбележи.

— Уил, тя ти спаси живота. — Ройз отказа да се подчини и да замълчи под твърдия поглед на младия мъж, когото тя бе гледала от мига, в който се бе родил. Ето, че сега се оказа, че никой от тях не познава Уил толкова добре, колкото са си мислили.

— Лейди Ройз — каза твърдо той, — ако не скърбите за мъртвия си съпруг, то поне можете да покажете уважение към него. Сбогувайте се. Той ще бъде погребан утре сутринта. Мисля, че отец Еймбрас ще се съгласи да извърши погребалната церемония.

— А Лиз? — Ройз продължи да настоява и сложи покровителствено ръката си върху рамото на жената.

— Отведи я със себе си. Ще реша съдбата ѝ по-късно — каза Уил. — Обещавам, че ще помисля върху молбата ти, Ройз. А що се отнася до теб самата — очаквам да те видя с траурни одежди съвсем скоро.

— Оуайн, ти ще си новият капитан на охраната. Гарт, ти ще заемеш мястото на Оуайн като лейтенант. Наредете на шестима мъже да изнесат тялото на дядо ми. Настанете всички тези мъже тук и нахранете конете им. Искам още подът да бъде добре изтъркан.

— Слушам, сър.

Новият капитан на охраната се обърна към подчинените си и с усмивка започна да дава заповеди. За изненадващо кратко време салонът се изпразни. В него останаха само Алейн, Парис, Еймбрас, Джоан, Самира и новият господар на Бенингфорд.

Уил бе при дамите, а Алейн и Парис останаха с Еймбрас. Те тихо разговаряха и наблюдаваха младия мъж.

— Въпреки че момчето се справя добре с управлението, то ще навърши осемнайсет едва през пролетта — каза Еймбрас. — Съмнявам се, че ще му хареса това, което ще кажа, но той се нуждае от настойник, докато стане достатъчно голям, за да бъде посветен в рицарство.

— Много други момчета са станали рицари още преди да навършат двайсет и една — отбеляза Алейн. — От това, което видях и разбрах за Уил през последните няколко часа, бих казал, че той е достоен син на баща си и добре ще управлява земите си и тук, и в Хоугстън.

— Някога аз бях настойник на Крайспън — припомни си Еймбрас, — но тогава бях много по-млад. Не бих могъл да поема тази

задача отново без помощник.

— Има ли барон в съседство, който би могъл да живее с Уил и да го съветва, докато порасне? — попита Алейн.

— В действителност има двама такива мъже. Тъй като Уил сега ръководи земи, които винаги са представлявали интерес за крал Стефан, мисля, че двамата мъже, които имам предвид, ще са много полезни на младия барон. Какво ще кажете вие, скъпи приятели?

— Ние? — възкликна Парис.

— Имам много други планове за близкото бъдеще — Алейн погледна към Джоан. — Толкова дълго време е седяла в тъмнина. Искам да я отведа далеч от тук, от мрачните английски замъци. Нужно е да отиде на далечно място и да прекара остатъка от живота си под лъчите на слънцето.

— Мога да си спомня времена, когато си изпадал в сериозни затруднения и аз съм ти помагал. Сега те моля да ми отвърнеш със същото.

— Чичо Еймбрас, ти си истински безсрамник. — Парис започна да се смее.

— Забележително, нали? Но ако и ти управляваше беден манастир, който живее от нищожни дарения, щеше бързо да се научиш да преодоляваш срама си и да молиш за помощ, когато си изпаднал в нужда. — Еймбрас продължи с по-сериозен тон: — След това, което се случи днес, обвинението за убийство отпада, но според официалните документи вие все още сте извън закона. Това означава, че някой трябва да отпътува за кралския двор и да поиска обвиненията срещу вас да бъдат оттеглени. Позволете ми само да отбележа, че един свещеник, който освен това е уважаван игумен на манастир, може да ви бъде отличен защитник. След всичко, което съм чувал — продължи Еймбрас, — трябва да ви кажа, че едни евентуални преговори със Стефан биха отнели месеци, а и работата е много деликатна. Ще трябва да намерите място, където да живеете.

— Мисля — каза Алейн на Парис, — че той ни предлага дом.

— Ще ви посещавам често — обеща Еймбрас, — така че няма да се чувствате претоварени с новите си задължения и отговорности. Сигурен съм.

— Ще ни съветва как да защитаваме замък — пошегува се Парис.

— Вие знаете толкова за защитата на замъците, колкото и аз — каза им Еймбрас. — Трябва да призная, че е имало времена, когато съм спорил относно този въпрос с монасите от „Св. Джъстин“ или когато съм събирал храна за селяните. В такива моменти ми е било много тъжно за дните, през които бях един обикновен рицар.

— Никога не си бил обикновен рицар — обори го Алейн.

— Е? — Еймбрас местеше погледа си ту на единия, ту на другия. — Ще го направите ли? В името на Крайспън? Заради Уил? Заради мен?

— Дължим на Крайспън твърде много. — Алейн погледна към Джоан.

— А на тебе дължим още повече — добави Парис и отпусна ръката си върху рамото на свещеника.

— Благодаря на Бога и всичките му светии, че има такива мъже.

Лейди Самира се доближи до новия барон.

— Уил, когато видях Бейъд да те сграбчва, толкова много се изплаших — рече му тя.

— Винаги се опитвам да бъда честен спрямо останалите — каза й той, — а срещам лъжи и фалш. От първия миг, в който дойде в Бенингфорд, ти си ме лъгала.

— Но сега ти знаеш защо съм го правила: всичко беше с цел да се докаже истината.

— Уилям Крайспън — Джоан се обърна към него, — аз също съм те лъгала през всички тези дни, през целия ти живот до днес. Правех го, за да те запазя.

— Аз съм единственият наследник на Рудолф — каза Уил. — Той нямаше да ми направи нищо лошо.

— Да, той нямаше да ти направи нищо, след като разбра, че си пораснал силен и достоен за барон. Ще призная, че баща ми имаше някакви скрупули. Той нямаше да убие и мен или поне не, докато можех да му бъда полезна, но той се наслаждаваше, че може да ме подчини на властта си. Харесваше му да ме шантажира и заплашва, че ти или Ройз ще пострадате, ако не му се подчиня. Уил, обърни внимание на факта, че аз съм те лъгала по същите причини, по които и Самира го е правила. Помисли за това, което ти казах, и не я съди строго.

— За съвсем кратко време два пъти ме молят да бъда благосклонен към жена. И на теб ще кажа това, което казах на Ройз. Ще помисля. Сега трябва да ме извините, но имам задължения.

Уил се запъти към Еймбрас и приятелите му. Когато Самира понечи да го последва, Джоан я спря.

— Дай му няколко дни — посъветва я Джоан. — Той не е глупак и скоро ще разбере, че намеренията ни са били добри.

— Може би си права. — Самира се поотпусна и се усмихна. — Тео Алейн ми каза толкова много неща за теб. Докато пътувахме за Англия, той разказа какво се е случило първия път, когато те е срещнал. Винаги съм го мислила за забележителен мъж и след като никога не е престанал да те обича, сигурно и ти си толкова забележителна жена. Надявам се, че ще можем да бъдем приятелки.

— Сигурна съм, че ще бъдем — Джоан не спомена нищо за намеренията на сина си да се ожени за Самира, но в мига, в който видя младата дама, тя напълно одобри избора му. Трябваше да подготви Самира за бъдещата ѝ роля като господарка на замъка.

— До края на деня Ройз ще бъде заета с погребението на Рудолф. Не е ли жалко, че вече не мога да мисля за него като за мой баща? Сега той е мъртъв, а вместо да изпитвам тъга, аз се чувствам облекчена. Самира, ще се нуждая от помощта ти. Освен Лиз и едно друго момиче, не познавам останалите от прислугата, а когато имаш гости, трябва да се направят много неща. Алейн и Парис трябва да имат собствени стаи, вместо да спят пред вратата ти, а аз също ще се нуждая от нова. Стаята на баща ми ще трябва да бъде почистена и обновена, за да може Уилям Крайспън да се премести в нея, а Ройз да отиде в друга спалня. Отец Еймбрас също трябва да бъде настанен, а да не говорим за войниците на Алейн. И всички тези хора трябва да бъдат нахранени.

Джоан продължи да говори и отведе гостенката си към кухнята.

Парис откри Ройз точно когато тя влизаше в малкия параклис, където бе положено тялото на Рудолф. Той я хвана под ръка и я поведе със себе си.

— Има нещо, което трябва да знам — каза ѝ. — Вярно ли е това, което каза на Бейъд? Спала ли си с Рудолф през изминалата нощ?

— Не! — Очите на Ройз бяха чисти. — Това, което ти казах вчера, е истината, сър Парис. От години Рудолф е неспособен да

изпълнява съпругеските си задължения към мен. Това, което казах, целеше да отклони вниманието на Бейъд. Надявах се да дам време на теб и сър Алейн да измислите начин да се измъкнете, но усилията ми останаха напразни. Не съм много добра в тези неща, не умея да лъжа.

— Това е без значение, милейди. — Парис пое дълбоко дъх и направи пауза. После добави: — Вие сте забележителна жена.

— Има ли значение за вас дали съм била със съпруга си снощи или не? — попита тя, като наблюдаваше реакцията му от думите си.

— Да, има голямо значение, но защо — не мога да разбера. Аз бегло ви познавам и не би трябвало да ме интересува.

— Но ние се познаваме отдавна — каза му тя. — Много ме впечатлихте, когато ви видях на сватбата на Джоан. Затова ви познах толкова бързо, когато дойдохте след толкова години. Никога не съм забравяла тъмните ви очи и милия начин, по който се държахте с мен, докато Рудолф бе толкова груб.

— Ройз!

Той си позволи да помилва бузата ѝ, а тя потърка лице в дланта му, наслаждавайки се на допира му.

— Много бих искала да чуя цялата история за всичко, което ви се е случило, след като напуснахте Англия. Сигурна съм, че ще бъде интересно и много романтично. Ще ми разкажете ли?

— В момента не се чувствам способен да говоря. — Той прокара палец по долната ѝ устна и със снишен глас ѝ каза думи, които бяха по-скъпи от всяка милувка за нея: — Веднъж бях влюбен, но в продължение на две години отказвах да си призная. Сега съм по-стар и по-мъдър и знам колко кратък е животът. Не бива да оставам сляп за втори път.

— Никога не съм била обичана истински. Не съм преживявала внимание и мило отношение до мига, в който ти ме целуна онази нощ.

— Тогава не вложих нищо...

— Знам. — Тя се усмихна на спомена си.

— Ако сега те целуна — каза Парис, — ще означава, че съм го направил от сърце.

За негова изненада тя се отдръпна назад и ръката му вече не докосваше лицето ѝ.

— Не тук. Не и когато Рудолф лежи тук непогребан, не и на мястото, където съм била толкова нещастна с него. Джоан изрази

желание да посети гроба на Крайспън и ще напуснем Бенингфорд колкото се може по-скоро. Когато бъдем в Хоугстън, сигурно ще се чувствам готова... — тя направи пауза, за да намери верните думи — ще бъда по-отзивчива.

— Ще бъда търпелив — обеща Парис, — въпреки че ще ми бъде трудно.

— Наистина ли, милорд? Това ме ласкае.

Тя го дари с красива усмивка, която бе в контраст с тъмната ѝ вдовишка рокля, но бе бързо прикрита, когато Уил се появи. Той водеше майка си в параклиса, за да се помоли за Рудолф. Зад тях вървеше и Алейн. Без значение колко щастлива бе сега Ройз от факта, че вече е свободна от Рудолф, имаше задължения, които трябваше да бъдат изпълнени, и тя знаеше, че те са важни за Уил. Момчето трябваше да обмисли много неща сега. Тя щеше да направи всичко, което може, за да го улесни, което означаваше, че трябва да скрие чувствата си към Парис в присъствието на новия барон.

— Милорд — Ройз погледна сериозно Парис, — ще дойдете ли с нас в параклиса, или предпочитате да се приберете?

— Ще дойда с вас.

— Колко благородно от ваша страна, сър — каза Уил и спря пред вратата на параклиса, — като се има предвид всичко, което сте преживели по вина на дядо ми.

— Но сега всичко е свършило и ако запазя гнева в себе си, той само ще ме наранява. Време е да забравим.

До края на деня и вечерта Ройз спазваше известна дистанция от Парис. Тя насочи вниманието си към Уил, който бързо вземаше решения и даваше заповеди. Тъй като тя зорко го наблюдаваше, забеляза, че той яде съвсем малко и напусна салона много рано. Ройз реши, че знае къде е отишъл.

Както бе очаквала, намери го в стаята на Джоан. Той бе отворил капациите на прозорците и се взираше в тъмното. Стаята бе осветена само от луната. Ройз се приближи до него, без да каже и дума. Той отбеляза присъствието ѝ с леко отместване на главата.

— Винаги съм вярвал, че тя стои в тази стая по собствено желание — каза той. — Колко жесток е бил дядо ми, като ѝ е позволил да вижда света само през този прозорец.

— Понякога при хубаво време ѝ позволяваше да се разхожда.

— Само с придружител, така че да не може да разговаря с никого. — Гласът на Уил се изпълни с болка. — И само след като ти си молила за позволение. Колко ли ужасни са били тези разходки за нея, след като е знаела, че отново ще се върне тук? А като си помисля, че се възхищавах от Рудолф и исках да бъда като него...

— Ти напусна Бенингфорд, когато бе едва на седем години — напомни му Ройз, — след това си го срещал само няколко пъти, когато той те посещаваше в Болсеворския замък или когато сте се събирали в двора. При тези кратки срещи съм сигурна, че Рудолф е бил очарователен, както само той умее да бъде. Не е имало начин да разбереш истинския му характер.

— В Бенингфорд съм от седем седмици — настояваше Уил. — Защо не съм могъл да разбера положението на майка си?

— Защото всички ние се преструвахме, че Рудолф казва истината. Не сме дали повод да се усъмниш.

— Ти също си живеела в страх. Какво чудовище може да бъде понякога човек.

— Що се отнася до желанието да има наследник, мисля, че Рудолф беше луд. Може би липсата на син го е направила чудовище. Кой може да каже как точно функционира човешкият мозък? Сигурно след като баща ти е бил убит, Рудолф е счел за най-удачно да прикрие престъплението си и да продължи да осъществява плановете си. Уил, ти беше чудесен днес. Всеки баща би се гордял с такъв син.

— Знам толкова малко за баща си. Казвали са ми само, че е бил добър и честен мъж.

— Да, такъв беше. Мисля, че много приличаш на него. — Ройз докосна ръката на Уил. — Ако искаш да научиш повече за баща си, попитай най-добрите му приятели. Говори с Парис и Алейн.

— С моите нови настойници? — раздразнението на Уил при предложението на отец Еймбрас се забелязваше и сега. — Достатъчно съм зрял, за да мога сам да се справя.

— Може би си прав... след това, което видях днес, но трябва да изчакаш само няколко месеца, Уил. Според Парис на осемнайсетия ти рожден ден ще бъдеш посветен в рицарство. Тогава и кралят щете признае за барон. Използвай времето да се сближиш с приятелите на баща си. В началото, когато не знаеше кои сте, ти ги хареса.

— Може би и сега ще ги харесам.

— Знак за мъдрост е, когато човек успява да се възползва от променящите се обстоятелства.

Младият мъж се разсмя от коментара на Ройз и тя реши да зададе въпроса, който я бе измъчвал през по-голямата част от деня:

— Взе ли решение какво ще правиш с Лиз? Защото ако още не си, имам предложение за теб.

— Какво е то?

Сега той не звучеше гневно и това окуражи Ройз.

— Винаги ме е впечатлявал фактът, че тя така добре успява да се справи със задълженията си. Сега знам защо. Тя е живяла в господарска къща. Двете разговаряхме, докато приготвихме тялото на Рудолф. Той е нападнал замъка на баща ѝ много преди аз да се омъжа за него и тогава я е отвлякъл и е убил баща ѝ. От този момент нататък тази жена е живяла в постоянен страх, както днес каза на Еймбрас. Тя ми каза за някои от нещата, които Бейъд е правил с нея. Аз няма да ги повтарям пред тебе, защото са ужасни. Със своята жестокост Бейъд е ограбил духа ѝ. Ако и ти я накажеш, тя никога няма да се възстанови. Но аз вярвам, че ако ѝ дадеш подходяща работа, тя ще си върне самоуважението.

— Каква работа имаш предвид?

— Искам да я направя управителка на замъка. Бенингфорд ще бъде в сигурни ръце. А от теб остава да решиш дали ще живееш тук или в Хоугстън.

— Какво? — Уил не разбираше това, което чу. — Ти очакваш от мен да направя такава добрина на тази жена след всичката жестокост, която е упражнявала върху майка ми? Та тя не се отнасяше с уважение дори към тебе.

— Начинът, по който тя се е отнасяла към Джоан и мен, е бил диктуван от Бейъд и от Рудолф. И трите сме били негови жертви. Сега Джоан и аз сме свободни. Аз те моля да освободиш и Лиз.

— Да освободя Лиз! А майка ми иска от мен да простя на Самаира за това, че ме е лъгала. Никога няма да мога да разбера жените.

— Дай си време — посъветва го Ройз, — все още не си навършил осемнайсет.

Уил отново се разсмя.

— Изплашен съм. — Сега той стоеше пред Ройз като момче, каквото си беше. — Всичко около мен се промени само за един час. Представата, която имах за семейството си, се оказа погрешна, а и толкова много отговорности трябва да поема сега. Толкова много живота зависят от мен. Как ще се справя с всичко това, Ройз? Как ще направя така, че всички да са доволни?

— Няма да бъдеш сам. Парис и Алейн, Самаира, Джоан и аз ще бъдем до теб.

— Още когато бях малко момче, ти винаги знаеше какво да кажеш, за да се почувствам по-добре. Радвам се, че след бурния ден поне едно нещо не се е променило. Благодаря ти, Ройз. Знам, че съветите ти са добри и ще се вслушам в тях.

Гробницата в Хоугстън бе изградена от тежки сиви камъни. Дебели колони свързваха пода ѝ с горната част и бяха основа за малкия параклис отгоре. Групата от Бенингфорд изчака на входа, където един слуга запали фенери, за да виждат по-добре.

— Пет от бароните на Хоугстън са погребани тук — обясни Еймбрас, който водеше останалите. — Ето, тук е гробът на баща ми. А тук е скъпият ми брат — бащата на Крайспън, който пък лежи тук.

Всички се събраха около статуя на мъж с рицарски одежди.

— Крайспън — Джоан коленичи. — Баща ми никога не ме допусна тук. Той дори не ми позволи да дойда на погребението.

След нея коленичиха и останалите — Алейн, Парис, Уил и Самаира. С ясният си глас Еймбрас прочете молитва за душата на покойника, за благо на неговата вдовица и сина му и за приятелите му.

Когато Еймбрас свърши и всички се отправиха към входа, Джоан остана на мястото си и докосна лицето на скулптурата:

— Това тук съвсем не прилича на този Крайспън, когото аз си спомням.

— Да, не прилича — съгласи се Алейн. — Но това е без значение, защото винаги, когато погледнеш сина му, ти ще виждаш и него.

— Ти, Алейн, познаваше Крайспън по-добре от мен. Кажи ми, мислиш ли, че той щеше да има нещо против това, че сме любовници?

— Той беше с широка душа и щеше да се радва за двама ни.

— Надявам се да е така. Не бих искала да направя нещо, което да оскърби паметта ми или да обиди сина му.

— Духът на Крайспън би се радвал повече, ако сме съпрузи. Ще трябва да направим нещо, преди Уил да е разбрал нещо. Не искам да застана със сабя в ръка пред него при никакви обстоятелства.

Алейн сложи ръката си върху каменната фигура по начина, по който Джоан го бе виждала да прави, докато Крайспън бе жив. С другата той прегърна жената до себе си.

— Крайспън — каза Алейн, — най-тържествено ти обещавам, че ще обичам и защитавам Джоан до края на дните си. Всичко, което аз имам, ще бъде и нейно. Почивай в мир, скъпи приятелю. Твоето убийство е отмъстено, жена ти — свободна, синът ти владее наследството си и всички те помним с добро.

ГЛАВА 21

След края на вечерята Уил събщи, че е взел окончателно решение и възнамерява да живее в Хоугстън.

— Времето, прекарано в Бенингфорд, е белязано от личността на Рудолф — каза той на Джоан, — затова не желая да живеем повече там. Нека започнем на ново място.

— Отлична идея — зарадва се Алейн.

— Чудесно е, че я одобрявате. — Уил все още не бе свикнал с мисълта, че трябва да се съобразява с настойниците си, и думите му бяха саркастични.

— Утре сутринта възнамерявам да тръгна. — Отец Еймбрас наруши настъпилата тишина. — Ще се отправя към кралския двор. Ще направя всичко, което е по силите ми, но не очаквайте бърз отговор. Все пак мисля, че можете да живеете спокойно, докато се върна, защото новините се разнасят бързо и скоро всички ще знаят, че Рудолф е убиецът на Крайспън.

— Аз направих някои неща, за да се знае, че Алейн и Парис са под моето покровителство — събщи Уил. — Никой няма да посмее да им навреди, когато за тях гарантира наследникът на Бенингфорд и Хоугстън.

— Благодарим ти, Уил — рече Алейн. — Това е жест точно в стила на баща ти. Той също би го направил.

— Би ли? — С любопитно изражение Уил погледна приятелите на баща си. — Бих искал да ми разкажете всичко, което си спомняте за него.

— Ще ни отнеме доста време. — Алейн се зачуди дали да започне с деня, в който три самотни деца се срещнали и решили да бъдат приятели, или с някоя щура младежка история.

— Може би — предложи Парис — ще разговаряме за Крайспън всяка вечер, докато сме заедно и прием вино. Или по време на работа.

— Да — отговори Уил за пръв път с ентузиазъм към предложението, дошло от Алейн и Парис, — това би ми харесало.

Алейн разбра какво се опитва да направи Парис. Той искаше Уил и Алейн да се сблизат и опознаят един друг, докато говорят за скъп и на двамата човек.

Джоан и Алейн не бяха казали на новия барон, че възнамеряват да се оженят.

— Уил се счита за достатъчно голям и не желае да има настойници — бе казала в гробницата тя. — Освен това вярва, че мога да живея само със спомена за Крайспън. Дай му време да свикне с присъствието ти, Алейн. Позволи му да те опознае и хареса. Сигурна съм, че няма да му е нужно много. Едва тогава ще му кажем и той ще приеме любовта ни.

— За мен най-важното е, че ти приемаш любовта ми — каза Алейн, — а момчето е преживяло достатъчно лъжи и заблуди. Мисля, че трябва да му кажем веднага, за да може да свикне с мисълта за нашата сватба. Нека всичко се знае, преди той да е направил сериозните промени в живота си и да е поел нови отговорности.

— Но това ще го разстрои! — противопостави се Джоан. — Точно сега не мога да му причиня това. Той току-що научи отвратителни неща за дядо си. Ще изчакаме, докато аз съм готова да му съобщя, или изобщо няма да се омъжа за тебе.

Алейн се съгласи да изчакаят със съобщението за годежа си.

— Но за нищо друго няма да чакам — заяви той, без да обръща внимание на Парис, който стоеше до тях. — Ти си моята любима, а бяхме разделени толкова много години. Гледай да си осигуриш самостоятелна стая тази нощ, за да мога да те посетя, всъщност искам да те посещавам всяка нощ.

— Алейн, спазвай благоприличие, моля те. — Лицето, вратът и дори ушите на Джоан добиха аленочервен цвят.

— Ние сме годеници. Дори имаме свидетел, който е чул клетвата ни. Няма нищо нередно в това, че се любим. Най-сетне ти ми принадлежиш и няма да позволя да бъдем разделени отново.

— Какво ще си помисли Парис? — възмути се Джоан.

— Че на него му харесва да те прави щастлива — каза Парис. — Моля да ме извините — продължи той, смеейки се, — но имам много важен разговор с дъщеря си.

— Е, милейди — рече Алейн, когато вече бяха сами, — ще направите ли така, че да останете сама през нощта? Все пак, докато

Уил се ожени, ти си господарка на замъка. Как ще предположиш гостите си?

— Ще им предложи всички възможни удобства — рече тя с блеснали очи. — Това означава също, че ще оставя Ройз и Парис близо един до друг...

— Парис и Ройз? Сигурно се шегуваш.

— Не си ли забелязал, че Парис много я харесва? — попита го Джоан изненадана.

— Но той обичаше съпругата си! — продължи да се учудва Алейн.

— Означава ли това, че повече не може да обича друга? Алейн, искам да ми разкажеш за съпругата на Парис. Той беше ли мил с нея?

— Мисля, че той тайно е обичал Юланда още от самото начало, но не го е признал нито пред себе си, нито пред нея. Щом Самаира се роди, вече нямаше никакви съмнения за любовта им. Всеки, който ги познаваше, знаеше, че силно се обичат. Когато Юланда умря, Парис бе толкова покрусен, че Самаира започна да се страхува за живота му. Тя дойде при мен и ме помоли да намеря начин, по който да го върна към живота. Така аз направих план за пътуване и скоро се озовахме в Англия.

— Дали ще се отнася добре към Ройз?

— Без съмнение — да. Но той обичаше Юланда толкова много, че се чудя дали ще се грижи достатъчно добре за Ройз, за да се чувства тя щастлива.

— Алейн, чудя се дали си благословен, или прокълнат, като обичаш само една жена. Някои от нас могат да обичат повече от веднъж в живота си. Аз бях много привързана към Крайспън, въпреки че чувствата ми към него бяха различни от тези към тебе. Има различни видове любов. Също има хора, които се женят няколко пъти и винаги намират щастието си. Сигурно Парис е един от тях. Знам, че щом сърцето му веднъж е приело голямата любов, в него има място да обича още веднъж. Ако Парис наистина е обичал съпругата си, той ще обича и Ройз.

Замъкът в Хоугстън бе по-голям от този в Бенингфорд, така че имаше достатъчно място, за да бъдат настанени всички удобно. След

смъртта на майката на Крайспън тук не бе живяла друга жена и липсваха много неща.

— Има много неща, които трябва да се направят — каза Джоан на жените, с които разглеждаше стаите. — Ще се нуждаем от помощта и на двете ви, за да мога да променя това място и да го направя по-приятливо.

Ройз имаше дългогодишен опит, а Самаира бе отлично възпитана от майка си. Под ръководството на Джоан те започнаха усилена работа ден след пристигането си. Скоро замъкът се оживи и в него закипя усилена работа. Стаите бяха изчистени. Бяха извикани шивачки, които помагаша в ушиването на възглавнички, завеси и одеяла. Прозорците навсякъде бяха широко отворени.

Междувременно мъжете въведоха някои промени в управлението. Инициативата бе на Уил, а останалите му помагаша. Когато времето беше хубаво, всички заедно яздеха и си организираха забавления на открито. Дългите зимни вечери бяха изпълнени с разговори и смях и младият Уил започна да се привързва към Алейн и Парис.

— Уил вече знае всичко за Крайспън — каза Алейн на Джоан една вечер.

До тях Парис разговаряше с Уил, а Ройз и Самаира ги слушаха.

— Знае всичко за баща си, но и за теб и Парис — добави Джоан. — Винаги, когато научаваше нещо ново за баща си, той искаше да знае и нещо за вас двамата.

— Да, забелязах. Любима, сега, когато той ме познава по-добре, мисля, че трябва да го информираме за плановете си.

— Не още — спря го Джоан. — Ще изчакаме до вечерта преди Богоявление.

— Докога ще трябва тайно да се промъквам в стаята ти нощем — оплака се Алейн, — вместо да влизам спокойно и открито като твой съпруг?

— Няма да чакаш толкова много. Коледа е само след три дни — успокои го Джоан.

— След толкова търпение, проявено от моя страна, сигурно очакваш да бъда и безупречен съпруг — пошегува се Алейн. Той взе ръката ѝ в своята и целуна пръстите ѝ.

— Теб, любов моя, бих чакал цял живот, но моля те да съобщим намеренията си по-скоро, така че да можем да се радваме на брака си, преди да сме прекалено остарели.

Тази година, по настояване на Уил, всички останаха по-сдържани на светия ден, но не можеха да лишат от удоволствията слугите, войниците, нито селяните от Хоугстън, които бегло познаваха Рудолф и нямаха повод за траур. От Коледа до Богоявление се празнуваше всеки ден, като пиршествата започваха от обед и продължаваха до късно през нощта. Всички, които живееха в Хоугстън или близо до него, бяха поканени. Когато един музикант скитник се появи пред вратите на замъка, предлагайки музика и нечувани истории в замяна на храна и подслон, Джоан веднага го приюти.

На третата нощ след Коледа, докато всички слушаха песента на странника, Парис издърпа Ройз във от салона, в един тъмен ъгъл.

— Какво правите, сър? — запита тя. — Какво е това, което държите? Твърде е тъмно тук и не мога да видя.

— Плод от имел. — Той го вдигна между пръстите си.

— Вярвам, че има на кого да го дадете. Видях ви преди малко да целувате една от кухненските прислужници.

— Не аз нея, а тя мен — засмя се Парис. — Нямахме как да ѝ избягам, но се страхувам, че тя бе много разочарована от това, че не проявих ентузиазъм. Този плод, лейди, е свеж и пресен и с него аз моля за целувка. — Той обви ръце около нея, но тя бутна гърдите му в знак на протест.

— Този път наистина ли го искате, сър? — Тя звучеше като изплашено момиче.

— Ройз, няма нищо, което да желая по-силно в този момент!

— Твърде много ли сте пили?

— Аз не съм Рудолф! — разсърди се от думите ѝ той и отново се доближи до нея. — Откакто дойдохме в Хоугстън, ти като че ли ме избягваш. Започнах да мисля, че вече не ме харесваш.

— Не, не е така. — Тя замълча за момент, а после го погледна в очите: — Парис, не знам как да се държа, когато някой мъж се отнася мило с мен, не ми дава заповеди и не ми говори грубо и цинично пред останалите.

— Аз също мога да бъда циничен, ако случаят го изисква, но това никога няма да се случи пред другите. — Той взе лицето ѝ в ръцете си. — Мога ли да те целуна, Ройз? Искаш ли го и ти?

— Само ако чувствате, че това е повик на сърцето ви, милорд.

Ройз не помръдна, отпуснала ръце върху гърдите му, чакаща, докато той наведе глава и докосна устните ѝ със своите. Това бе една невинна целувка, но пълна с много обещания.

— Харесва ли ти?

Тя не отговори с думи, но обви ръце около врата му. Той я притисна по-силно, давайки ѝ от силата и топлината си. Тя разтвори устни и за пръв път в живота си усети сладостта да бъде целувана. Парис обви бедрата ѝ с ръце.

— Ела с мен — прошепна той. — Ела да се качим горе.

— Не съм сигурна как ще стигна до там — прошепна тя.

— Ще ти помогна. — Той я повдигна на ръце и я понесе бързо нагоре, преди някой да ги е видял.

Влязоха в стаята на Ройз и тя видя как Парис заключи след себе си вратата. Може би той се страхуваше от възможността тя да промени намерението си и да избяга. Приблужи се до нея и повдигна брадичката ѝ, така че тя да го погледне в очите.

— Обещавам ти, че няма да те нараня.

— Знам. Не се страхувам от тебе.

Смехът ѝ му поддейства възбуждащо. С треперещи ръце той ѝ помогна да съблече роклята си. Желанието набъбваше в него при вида на кадифената кожа на гърдите ѝ, покрити сега само с дантела.

— Мила, по-добре да отидем до леглото.

— Почакай!

Ройз обходи с поглед тялото му. Беше висок, силен, с развити мускули, добре сложен. И той ѝ принадлежеше сега, както тя на него. Цялата тази съвършена мъжественост беше за нея.

Усмихна се, изпълнена със сигурност, която винаги беше ѝ липсвала в живота. Въздъхна със задоволство.

— Забавно е — изшептя тя, докато смъкваше ризата му. — Очаквах, че ще бъда смутена. Мислех, че се страхувам, но се чувствам прекрасно и напълно спокойна.

Страстта му се разгоря още повече. Ройз не бе уплашена, не се страхуваше. Той я залюля в ръцете си и се отправи към леглото.

— Скъпа моя — прошепна задавено Парис.

Виждайки страстта в очите му, тя потръпна.

— Странно усещане, нали? — отвърна. — Да бъдем заедно така?

— Да. — Както го гледаше, той понечи да я сграбчи и да я целува до полуда. Но си беше обещал, че ще прави всичко бавно и нежно с нея.

— О, Парис! Невероятно е! — Тя простря ръцете си към него и обхвана лицето му в шепи. — Не знаех.

Той я притегли към себе си. Притисна устните си към нейните в дълга, упойваща целувка, като се свлече по гръб на леглото, повличайки я със себе си.

Те съблякоха и захвърлиха и малкото дрехи, които им бяха останали.

— Толкова много те желая — каза той.

Тя се усмихна, замаяна, зашеметена, докато потъркваше бедрата си в неговите. Приятна сладост се разля по тялото ѝ.

Парис бавно плъзна ръце по хълбоците ѝ. Когато чу стона ѝ, целуна нежно извивката на шията ѝ.

Пръстите му пребродиха тялото ѝ, тя се сгърчи, изпадайки в екстаз. Обляха я горещи вълни, разширяваха се, увеличаваха се. Когато той отново се придвижи нагоре, целуна я жарко по устните и отново обходи с леки целувки горната част на тялото ѝ. Започна леко да масажира гърдите ѝ, зърната ѝ набъбнаха. Облиза ги леко с език, а след това впи жадните си устни там и започна да ги смуче нежно, гальовно, докато тя не започна да стене под него.

— Ройз! — прошепна той.

Замаяна, тя протегна ръце, сграбчи косите му.

— Парис. Аз не...

— Тихо, скъпа, отпусни се.

Трябва ли да е толкова хубаво? — изстена тя.

— Да, да, трябва.

Тялото ѝ потрепери, когато опипващите му ръце достигнаха до хълмчето, където бедрата ѝ се съединяваха. Пръстите му нежно се заровиха в подножието му, приласкавайки влажната топлина, усещайки как се разтваря и става гостоприемно.

Парис щеше да я поведе към тяхното върховно сливане. Страстта воюваше с нервите — трябваше да ѝ е хубаво! Покри с тялото си

нейното.

Когато тя се вкопчи в него, нежно разхлаби ръцете ѝ. След това се плъзна в нея дълбоко, силно и неудържимо.

Стенейки, Парис се остави на нейното желание, предавайки се в плен на тялото ѝ.

Те се любеха във вихъра на страстта, издигайки се до непознати висини, до неизвестни хоризонти, до един неразгадан свят, принадлежащ само на влюбените.

ГЛАВА 22

Празненството бе в разгара си, когато в салона влязоха Ройз и Парис, хванати за ръце. Щастливата усмивка на Парис и срамежливото изражение на Ройз предизвикаха интерес у всички присъстващи.

— Бих искал да ви съобщя нещо — рече Парис. — Лейди Ройз се съгласи да стане моя съпруга.

— Не, вие не можете!

На фона на бурните поздравления и наздравници гласът на Уилям Крайспън бе чул само от тези, които стояха близо до него.

— Ройз, не можеш да направиш това. Дядо умря преди по-малко от месец.

— Уил, съжалявам, ако плановете ни не ти харесват — каза му Ройз. — Но ти, както и аз, знаем, че вдовици с голямо наследство често се омъжват много бързо.

— Ти нямаш наследство — възрази Уил.

— Нямам, благодарение на Рудолф. Той се ожени за мен заради земите, които му донесох. След смъртта на Рудолф, като изключим малкото ми вдовишко обезщетение, аз съм една беднячка.

— Ти винаги ще имаш дом при мене. Аз никога няма да те изоставя и не е нужно да се омъжваш, за да оцелееш.

— Много си мил, Уил, и ти благодаря, че си загрижен за това, което се случва с мен. Аз искам да се омъжа за Парис и тъй като вече не съм ангажирана с друг мъж, мога свободно да го направя.

— Възнамеряваме да изчакаме, докато отец Еймбрас се върне — добави Парис. — Бихме искали той да благослови женитбата ми.

— Твърде скоро е — настояваше Уил. — Та ние нямаме никакви доказателства, че тези мъже са богати лордове от Сицилия, както твърдят.

— Еймбрас ни познава от момчета, мен и Алейн. Той потвърди, че историята ни е истинска. Съмняваш ли се в думите на един свещеник, Уил?

— Смятам, че решението ви е прибързано. Не мога да се съглася с него.

Уил не се съгласи и след дългите увещания на Парис, който му обеща, че ще бъде мил с Ройз. А нейният аргумент, че познава Парис още преди самият Уил да бъде роден и че бракът с Рудолф ѝ е донесъл само болка и че тя не може истински да скърби за него, дори не бе изслушан.

— Твърде си стара, за да се омъжваш — каза ѝ Уил, а Ройз избухна в неудържим смях.

— Мога честно да ти кажа — обясни Ройз, — че в момента се чувствам на не повече от шестнайсет и съм щастлива като младо момиче, изпитало за пръв път любовта.

Тя хвана ръката на Парис и го погледна с възхищение, което предизвика гняв у Уил. Той бутна стола си и се изправи.

— Това е отвратително! — изкрещя и излезе.

— Колко много прилича на баща си — отбеляза Алейн. — Реагира като него и ако си спомняш, Парис, Крайспън бе същият инат.

— Той няма да ни спре — отговори Парис и прегърна покровителствено Ройз.

— Чудесно е, че те виждам отново щастлив, стари сър Парис — поздрави го Алейн. После се обърна към Джоан и попита:

— Защо да не кажем и нашите новини на Уил, когато се върне? Нека започне да свиква с решението ни.

— Не! — извика Джоан. — Как можеш да ми предложиш подобно нещо? На него ще му трябва време да свикне първо с годежа на Ройз и Парис и едва тогава ще може да чуе още по-лошите новини.

— Лоши новини? — Алейн се бе опитал да бъде търпелив и да пази в тайна любовта си към тази жена от сина ѝ, но думите ѝ предизвикаха гнева му — Като барон, той ще чува много лоши новини всеки ден. Това, че майка му ще се омъжи за мъж, който е копнял за нея през целия си живот, не спада към лошите новини. Мисля, че трябва да му кажем веднага и да приключваме с това. Когато той научи истината, няма да се зарадва, че сме я крили от него.

— Не си позволявай да ми даваш заповеди! Аз вече не съм послушното момиче, което някога познаваше. Аз съм тази, която ще реши кога, къде и как да съобщи на сина си. Аз, а не ти или който и да било друг мъж!

Преди Алейн да успее да отговори на неочакваното ѝ избухване, тя стана и излезе от салона. Той я последва.

— Надявам се, че тя не е последвала Уил — отбеляза Ройз. — Сама излезе след него и мисля, че тя може да му върне разума по-добре отколкото майка му.

— Мислиш ли, че и ние някога ще се караме по този начин? — зачуди се Парис.

— Вероятно — отговори Ройз, — ако имаме син...

— Син! Каква чудесна идея!

— Е, поне не изтича след сина си да го успокояваш! — Алейн нахлу в стаята на Джоан и затръшна вратата след себе си.

— Махай се! Не искам да те виждам точно сега.

— Джоан, постъпваш неразумно. Уил е силен млад мъж. Защо не си припомниш начина, по който се справи със събитията в Бенингфорд?

— Няма да слушам това! — Джоан започна да отстъпва и да се отдалечава от него, но пространството ѝ не бе много. Стаята ѝ в Хоугстън бе два пъти по-малка от тази в Бенингфорд.

— Мисля, че ти си тази, която не може да приеме това, което се случва. Сигурно е много трудно да се чувстваш напълно свободен след толкова много години.

— Не е чак толкова трудно. Напротив, прекрасно е. Знаеш ли какво беше през тези години, Алейн? — Тя замълча за миг и в съзнанието ѝ изникнаха картини от живота в Бенингфорд, когато всяко нейно действие бе контролирано от Рудолф.

— Всичко, свързано с мен, бе решено: кога да се разхождам, кога да виждам сина си и колко да оставам с него. Всяка подробност в живота ми бе определена от някой друг — някой, който трябваше да се грижи за мен, да ме обича, но не го правеше. Питал ли си се как съм успяла да запазя разсъдък си, Алейн? Ще ти кажа. Обещах си, че ако някога се освободя, няма да позволя на никого да взема решения вместо мен. Не, дори не и ти.

— На Уил все пак трябва да му бъде казано — настоя Алейн. — Ако продължиш да изчакваш, ще започнеш да го лъжеш отново и това ще го вбеси още повече, когато научи истината. Ще му е по-лесно, ако друг му каже. Утре сутринта мога да започна разговор за намеренията на Парис към Ройз и ще му кажа, че възнамеряваме да се женим, или по-точно, че аз възнамерявам да се ожена за теб, колкото е възможно по-скоро.

— Не! Не можеш да направиш това. Няма да ти позволя да нараниш Уилям Крайспън, когато той страда толкова много от това, което дядо му е направил. Ти изобщо не ме слушаш, Алейн. Ти се опитваш да постъпваш с мен като Рудолф. Опитваш се да ме контролираш. Това е решение, което аз трябва да взема. Мое решение! Не можеш ли да разбереш? — Джоан бе готова да се разплаче.

Тя се доближи до него и замахна да го удари, но преди да успее, той хвана ръката ѝ и я бутна на леглото, падайки върху нея. Усетила тежестта на тялото му, тя изпищя, но той затвори устните ѝ с целувка.

— Ще ме изнасилиш ли? — запита тя, все още не напълно укротена. Алейн започна да осъзнава, че Джоан никога няма да бъде напълно подчинена на някого.

— Никога няма да те изнася — прошепна той и целуна врата ѝ, — обаче възнамерявам да те накарам да ме желаеш. — Алейн освободи косите ѝ от фибите и те се разпиляха на дълги, меки къдрици.

— Много съм ти ядосана — каза му тя, но не се опита да спре това, което правеше той.

— Хубаво. Аз също съм ти ядосан, а и двамата сме все още ядосани на Рудолф. — Той замълча за миг и я погледна изпитателно. — Гневът лесно може да премине в страст. Освободи гнева и желанието си и нека те се изсипят върху мен. Не, не се опитвай да ме отблъсваш. Аз няма да се откажа, Джоан, и ако ти беше честна към себе си, щеше да признаеш, че това, което правя, ти харесва.

Докато говореше, Алейн сваляше нейните и своите дрехи. Тя не му пречеше, но не му и помогна. Когато свърши, той легна до нея на леглото. Виждайки силната му възбуда, тя се поотдръпна.

— Да — прошепна той и докосна гърдата ѝ, — спомняш си последния път, когато бяхме заедно, нали? И колко прекрасно беше първия път, когато се любихме.

— Алейн, моля те, за Уилям Крайспън... — Той я целуна, преди тя да успее да довърши думите си, а ръцете му се плъзнаха по прекрасното ѝ тяло и преди да е довършил дългата си сладостна целувка, Джоан вече стенеше:

— Алейн, Алейн...

— Кажи го — заповяда ѝ той. — Кажи, че ме желаеш.

— Желая те.

— Къде?

Той я дразнеше с пръстите си, знаейки добре къде го желае тя, ала възнамеряваше да я накара да стегне в екстаз и да го моли да я люби. Той щеше да чака, докато тя усети силата на страстта. Тогава, едва тогава, Алейн щеше да проникне в нея, да се слее с топлината ѝ. През толкова самотни нощи той беше мечтал да я люби и сега щеше да го направи по начина, по който искаше.

— Искам да лежиш върху мен — тихата ѝ молба го изненада.

— Твърде тежък съм — предупреди я той.

— Не ме интересува. Искам да те усетя в мен, върху мен. Искам те веднага, Алейн, моля те!

Той докосна топлото място между бедрата ѝ и от нея се отдели сладостна въздишка. Едва сега Джоан осъзна какво значи истинско удоволствие и наслада. Заля я вълна от неизпитван възторг и от устата ѝ се отрониха приглушени викове на възбуда, когато пръстите му се промъкнаха между бедрата ѝ и започнаха да галят набъбналата ѝ плът.

— Все още съм ти ядосана — проплака тя, — гневна съм и толкова... толкова много те желая.

Тя протегна ръце и го придърпа към себе си, притискайки се неистово към силното му тяло. Алейн тихо простена и дишането му се учести, когато Джоан сладно започна да движи бедрата си, засилвайки все повече възбудата му.

— Обичам те — прошепна Джоан и продължи да извива бедра.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — каза той задъхано.

— Да. Не мога да чакам нито секунда повече...

Алейн я целуна отново и разтвори с коляно бедрата ѝ. Джоан се изпъна в дъга под него.

— О, Алейн! Искам те!

Като в просъница усети как той със силен тласък проникна в нея. За секунда остана без дъх, дълбока тръпка я прониза и тя безпаметно извика. Алейн впи устни в нейните и заглуши всеки звук. Бавно започна да се движи и Джоан изпита несравнимо удоволствие. Затвори очи и започна да извива таза си в ритъм с неговите тласъци, които ставаха все по-бързи, по-отсечени. В този миг бяха забравили всичко на този свят, освен всепоглъщащия ги екстаз, понесъл ги във вихъра си и приближаващ ги все повече към жадувания момент на пълно освобождаване от дълго насъбралата се, преливаща страст...

После, останали неподвижни и със слети устни, двамата си дадоха сметка, че насладата, която бяха изживели, е единствена и неповторима.

Лежаха прегърнати и си бърбеха тихо, разменяха си нежни признания и ласки.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на Уилям Крайспън, докато аз не реша, че е дошло времето. Ако ме обичаш, ако наистина искаш да се ожениш за мен, то тогава ще се съгласиш, че аз и само аз трябва да реша кога да съобщя на сина си, че ще се омъжвам. Ако ме обичаш, трябва да се опиташ да разбереш колко важно е за мен това да организирам живота си, както аз искам.

— Винаги ли ще бъде така? — попита Алейн. — Винаги ли ще продължаваш да настояваш сама да организираш всичко?

— Може би невинаги, но достатъчно често. В това поне съм сигурна. — Тя помилва лицето му. — Ако се бях омъжила на четиринайсет за тебе, когато бях невинно момиче, тогава сигурно щях да бъда покорна съпруга, спазваща всички изисквания. Няколко пъти ти казах, че вече не съм момиче. Ако ме искаш за съпруга, ще трябва да се научиш да ме приемаш такава, каквата съм.

— Как можеш да поставяш под въпрос това, дали те искам, след като толкова години съм чакал само това? Поне за едно нещо съм сигурен. Ние двамата никога няма да скучаем. Дори когато остареем, ти винаги ще намираш нещо, с което да ме изненадваш, любов моя.

Навън Самаира откри Уил. Той безмълвно се взираше в падащия сняг и сивото зимно небе.

— Ето наметалото ти — каза Семира, подавайки му дрехата. — Ще замръзнеш без нея.

Когато той не я взе, тя я наметна на раменете му.

— Знаеше ли за техните планове? — попита той, без да я погледне.

— Ройз ме повика в стаята си тази сутрин и двамата ми казаха. — Тя замълча за миг, а после добави: — Те са прекарали нощта заедно, Уил.

— Какво очакваш да кажа? — попита той. — Мислиш ли, че това ще ме убеди да се съглася с тази женитба? Ройз е баба! Това е срамно!

— Само доведена баба — каза Самира с усмивка. — Ройз е само няколко години по-стара от Джоан. Но знам как се чувстваш, Уил. В началото аз също бях шокирана.

— Предполагам, че няма нищо, което да можем да направим, за да ги спрем!

— Не, освен ако не заключиш Ройз, както е направил дядо ти с Джоан. Ти способен ли си на подобна жестокост? Позволи ми да те предупредя, че ако се опиташ да сториш нещо на баща ми, ще трябва първо да се справиш с мен, а после с тео Алейн и всичките му войници. — Самира му даде време да обмисли тази заплаха и после попита: — Наистина ли не искаш да видиш Ройз щастлива? Ти я обичаш, нали?

— Ще трябва да приема решението им — каза Уил след дълго мълчание.

— Това ще бъде най-умното нещо, което можеш да направиш.

Едва сега Уил погледна момичето до себе си.

— Мисля, че ти си наследила ума на баща си, Самира.

— Баща ми твърди, че това е по-скоро от майка ми. Прости ли ми затова, чете излъгах? — попита тя. — Ако искаш да ме изслушаш, мога да ти обясня, дори да те накарам да разбереш защо не съм против решението на баща ми да се ожени отново.

— Вече знам повече, отколкото искам, за случилото се в Бенингфорд. — Очевидно той счете разговора за приключен и вдигна рамене в знак, че няма какво повече да каже. Самира не можеше да допусне това.

— Не знаеш всичко за причините ни да направим това, Уил. Всичко започна, когато майка ми умря и аз се страхувах, че баща ми също ще умре от мъка по нея.

Тя продължи и подробно му разказа събитията, които я бяха довели в Англия, пропускайки само факта, че Алейн е все още влюбен в Джоан. Това трябваше да бъде разказано от самия Алейн, не от нея.

В началото Уил не остана впечатлен от думите ѝ и Самира не бе сигурна дали той изобщо ѝ обръща внимание, но постепенно той стана по-заинтересован и дори започна да задава въпроси. Накара я да му разкаже подробно за живота си в Сицилия и работата на Алейн и Парис за крал Роджър. Така, унесени в интересния разказ, и двамата загубиха представа за времето.

— Вече стана съвсем тъмно — възкликна Уил, когато Самаира спря да говори.

— Целият си покрит със сняг! — Самаира изтръска насъбралия се върху раменете му пласт.

— Ти също. Косата ти е побеляла. — Той внимателно изтръска снега от косите ѝ.

— Съжалявам, че ти бях толкова ядосан — прошепна. — Трябваше да изслушам всичко, което имаше да ми казваш, преди да те осъдя толкова жестоко.

— А аз съжалявам, че беше необходимо да те мамя — отвърна му тя.

Самира вдигна ръка с намерение да върне жеста му и да свали снега от русата му коса, но той задържа пръстите ѝ в своите.

— Ръката ти е ледена. Сигурно вече цялата си замръзнала.

— Това е без значение. Най-важното в момента е, че ти ми вярваш.

— Да, вярвам на всяка твоя дума. Нека влезем вътре, за да се стоплиш до огъня. Ще ти наля малко вино.

На сутринта след Богоявление, точно когато жителите на Хоугстън се събуждаха с болка в главите и се заклеваха никога отново да не пият и ядат толкова много, дори и следващата година на Богоявление, един самотен конник, носещ кралската емблема, спря пред вратите на замъка. Той бе приет веднага и въведен в салона, където трябваше да се срещне с Алейн и Уилям Крайспън.

— Изпратен съм с известие от крал Стефан — събщи пратеникът. — Синът на Матилда, Хенри от Анжу, приближава Англия със своята армия. Крал Стефан призовава всички верни му благородници да се присъединят към него. Нашият крал е решен да се защити от младия Хенри и да сложи край на тази дълга война.

— Трябва да отидем — каза Уил на Алейн. — Графът от Болсевор обичаше да казва, че независимо колко грешки е извършил Стефан, той ни е крал и ние му дължим подкрепата си. Трябва да го защитим от сина на Матилда.

— Никога не съм имал възможността да му се закълна във вярност — отговори Алейн, — но въпреки това ще дойда с теб и ще взема всичките си войници.

— Не знам как, но усещах, че ще се съгласиш. — Уил подаде ръката си и Алейн я прие, оценявайки, че Уил му предлага приятелството си.

— Какво е станало? — Парис влезе при тях. След като двамата мъже му казаха новините от двора, той отговори също като Алейн.

Много бързо те направиха планове и изпратиха съобщение до Бенингфорд със заповед за Оуайн да изпрати група мъже на главния път, където щяха да се срещнат. Оуайн трябваше да остане в замъка и да го подготви за обсада, ако се наложи. Същите заповеди бяха дадени и на капитана на охраната в Хоугстън. Кралският пратеник бе добре нахранен, преди да тръгне за следващия замък, където трябваше да предаде известието на краля.

През това време всички в Хоугстън вече бяха научили новините и дамите бяха сериозно разтревожени.

— Уилям Крайспън, бих желала да не ходиш — каза Джоан. — При сегашните обстоятелства можеш да бъдеш извинен. Нужен си тук, в замъка.

— Тръгваме скоро и аз ще яздя начело на войниците си — отговори синът ѝ. — Прости ми, майко, но не мога да остана тук с теб. Заеет съм.

По-късно през нощта, когато в замъка настъпи тишина, Алейн дойде при Джоан и тогава тя му каза колко против е решението на сина си.

— Ако се присъединим към Стефан и му окажем помощ — обясни Алейн, — от нас ще бъде свалено обвинението, че сме убийци. Парис е съгласен с мен.

— Ти ми се закле, че никога повече няма да се разделяме — извика Джоан в страх за него и за сина си.

— Правя това заради нас — рече ѝ той, — заради честта си. Нали не искаш да се омъжиш за един престъпник. Джоан, не искам да те напускам, но трябва. Моля те да ме разбереш.

— Мисля, че разбирам — отговори тя и се опита да се усмихне, въпреки че очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Щом изисквам от теб да уважаваш решенията ми, аз също трябва да уважавам твоите. Върви тогава, любов моя, а аз ще се моля за теб, докато се върнеш.

— Колко си смела и колко много те обичам. Всичко, което направя в битките, ще бъде направено както за честта ми, така и за

любовта ми — закле се той.

Ройз не се противопостави на решението на Парис. Тя познаваше достатъчно добре природата му и не възразяваше за нещо, което той бе убеден, че трябва да направи.

— Толкова много ще ми липсваш — каза му тя.

— Мисли за щастието, което ни предстои, когато се върна. — Той я целуна и после стана сериозен: — Ако не се върна, трябва да знаеш, че ти промени живота ми и отново ми върна радостта. Подписал съм документ, според който ти имаш малка собственост в Сицилия. Сама наследява всичко останало. Искам да се грижиш за детето ми, ако аз бъда убит. Ще ми обещаеш ли това, Ройз?

— Обещавам, но предпочитам отново да бъдеш до мен.

— С божията благословия, ще бъда. Ти си истинско съкровище, Ройз. Заради тебе си заслужаваше да направя това дълго пътуване до Англия, да се изложя на толкова много опасности...

Самира знаеше, че няма никакво право да моли Уил да променя решението си. И докато Джоан и Ройз можеха да изпратят Алейн и Парис с най-добри благопожелания и да се сбогуват насаме, Самира трябваше да му каже само няколко думи на двора. След като прегърна Алейн и Парис, тя подаде ръцете си на Уил. Той ги взе и я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже нещо важно, но не може.

— Бог да те пази, милорд — прошепна Самира.

— И теб, милейди! — Ръцете на Уил притиснаха по-силно нейните.

С тих стон Самира се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Милейди, ще спечеля всяка битка заради теб — обеща Уил. Той прибра ръцете си отново под наметалото и се отправи към коня си.

Всички заедно потеглиха към вратите на замъка.

Самира не можеше да понесе гледката на отдалечаващите се мъже. Тя тихо се върна в стаята си, където можеше да поплаче, без някой да ѝ пречи.

ГЛАВА 23

Мъжете от Хоугстън се върнаха през март заедно с отец Еймбрас. Той съобщи, че е дошъл краят на почти двайсетгодишната гражданска война. Направи го, докато всички заедно празнуваха завръщането от битките.

— И така, най-сетне войната свърши. Войските на Хенри и Стефан се срещнаха при брега на Темза — каза Еймбрас. — Беше адски студен ден, падаше сняг и реката бе почти замръзнала. Ужасно време и място за битка. Тогава няколко от благородниците, верни на Стефан, и няколко свещеници, отидоха при краля и му казаха, че войната е разрушила страната. Здравето на краля също бе разклатено и съм сигурен, че той искаше да настъпи мир, за да си почине. Той и Хенри свикаха събора, на който стигнаха до споразумение. Матилда не стана кралица за щастие на всички, които не искаха да бъдат управлявани от жена. Стефан ще остане крал до смъртта си, а синът на Матилда ще наследи трона на Англия след смъртта му. Бяха обсъдени и други точки, но това бе най-важното.

— Колко глупаво — зачуди се Самира. — След толкова много години, след толкова погубени животи, унищожени села, те достигнаха до съгласие? Защо са били толкова неразумни цели двайсет години?

— Защото обстоятелствата са се променили с времето — отговори Алейн. — Собственият син на Стефан е мъртъв сега и така или иначе Хенри ще наследи трона. А и през онези години Матилда беше непокорна и арогантна млада жена, решена да стане кралица, както баща ѝ бе обещал. Сега синът ѝ е пораснал и лесно може сам да управлява. Тя също ще бъде доволна от решението. Цяла Англия трябва да празнува.

— Ние също имаме лични причини да празнуваме — каза Парис. — Благодарение на усилията на чичо Еймбрас аз и Алейн сме вече свободни граждани на Англия.

— Но безимотни — добави Еймбрас. — За нещастие, когато бащата на Алейн е умрял, Уортъм е останал във владение на короната, защото един престъпник не може да бъде наследник. Стефан е дал

земите и титлите на един от своите верни благородници преди години и сега отказва да ги върне.

— Не ме е грижа за земите — каза Алейн. — Всичко, което исках, е петното от името ми да бъде заличено, както и това на Парис. А освен това открих и наказах убиеца на Крайспън. А що се отнася до Уортъм, последно съм бил там, когато съм бил седемгодишен. Почти не си го спомням. Жалко за титлата на баща ми, тези, които извоювах в Сицилия, са много по-важни.

— Като по-млад син за мен не е имало никакви земи, които да съм загубил — добави Парис. — Винаги ще ти бъда благодарен, чичо Еймбрас, затова, което направи за мен и Алейн.

— Уил е официално провъзгласен за барон на Бенингфорд и Хоугстън — каза Еймбрас на Джоан.

— Ние също трябва да ти благодарим за това. Уилям Крайспън се е променил. Пораснал е и е станал по-твърд.

— Месеците, прекарани с Алейн и Парис, му се отразиха добре — съгласи се Еймбрас. — Сега Уил е истински мъж и вече не се нуждае от настойници.

— Мъж. Да, такъв е. — Джоан погледна към сина си. — Уилям Крайспън, има нещо, което трябва да ти кажа. Възнамерявам да се омъжа за Алейн.

В салона настъпи тишина. Всички погледнаха към Джоан.

— Е? Нищо ли няма да кажеш? — запита го тя.

— Майко, аз вече знам за това.

— Как е възможно?

— Може да съм млад, но не съм сляп. Бях забелязал начина, по който ти и Алейн се гледате. После, през една от нощите, когато разговаряхме, аз попитах Алейн какви са намеренията му към теб. И той ми разказа цялата история за дългата си любов. Каза, че ще се жените, веднага щом ти си готова.

— Моментът изглежда подходящ — добави Алейн.

— Съжалявам, че не можа ти самата да ми кажеш това — каза Уил на Джоан. — Алейн ми обясни, че ти е било нужно време да решиш кога и как да ми кажеш.

— Направил ли го е? — Джоан отправи изпитателен поглед към Алейн. — Спомням си как някога взех бързо решение за начина, по

който да използвам една винена кана. Уверявам те, милорд Алейн, че съм готова да взема същото решение отново.

Ройз започна да се смее. Парис погледна към нея, очаквайки някакво обяснение, но тя се отпусна върху рамото му и продължи да се смее. Смехът на Ройз бе последван от хихиканията на Джоан и Самаира.

— Джоан, достатъчно. Искам обяснение — заповяда Алейн.

— Не си позволявай да ми заповядваш. Казах ти вече, че никога няма да приема заповеди. Обаче, ако ме помолиш учтиво, може и да ти кажа.

Лицето на Алейн бързо доби благо изражение:

— Много добре, моя скъпа лейди, би ли била така добра да ни откриеш твоята мистериозна тайна?

— О, да, милорд. Радвам се да чуя, че синът ми няма нищо против брака ни, защото ще трябва да се ожениш за мен колкото е възможно по-скоро. Ще имаме бебе.

— Бебе? О, Джоан, любов моя!

— Ройз и аз изчислихме, доколкото можем, и мислим, че се е случило първия път, когато правихме любов — информира го Джоан.

— Майко, моля те по-тихо. Не е необходимо целият замък да знае за състоянието ти.

— Мислиш ли — добави Уил, като се обърна към Самаира, която стоеше до него, — че биха могли да проявят малко сдържаност на тяхната възраст?

— Мисля, че е прекрасно — отговори Самаира.

Ройз мислеше същото и се усмихна на Парис.

— Има ли шансове да последваш примера на Джоан? — запита я той.

— Не, милорд, съжалявам, че трябва да го кажа, но нямам такива надежди.

— В такъв случай трябва незабавно да предприема нещо, за да променя състоянието ти.

— О, много бих се радвала.

През нощта Джоан бе в прегръдките на Алейн. Той се подпря на лакът и я погледна.

— Задачата ми в Англия е изпълнена.

— Милорд? — Между веждите ѝ се появи бръчка.

— Не ме гледай толкова разтревожено. — Той целуна върха на носа ѝ. — Спомням си едно младо момиче, което разказваше с блеснали очи за мечтата си да пътува. Сега те познавам по-добре и затова няма да ти заповядвам, а ще те помоля, Джоан. Ще дойдеш ли с мен?

— Винаги съм искала да видя света. Крайспън ми бе обещал да пътуваме. Спомняш ли си? Тогава се чувствах толкова щастлива.

— А баща ти бе толкова гневен...

— Отведи ме в Сицилия, Алейн. Искам да се наслаждавам на тюркоазните води там и да се разхождам под палмовите дървета.

— Ще трябва да се бия с тамошните лордове. Те ще искат да те отвлекат за харемите си.

— Не и мен. Скоро ще бъда много дебела и твърде стара. Вече съм почти на трийсет и три.

— Не си твърде стара за мен — прошепна той, — нито пък за любовта ми.

— О, разбира се, че не съм твърде стара за любовта ти. — Миг по-късно тя попита: — Може ли да имам копринена роба и дълги златни обеци?

— Задъхвам се, когато си те представям така — отговори Алейн. — Можеш да имаш всичко, което искаш. Вече ти казах, че съм богат. Но сега, скъпа, се концентрирай върху това, което правя. Не ме прекъсвай, защото се опитвам да те любя.

ЕПИЛОГ

Лейди Самаира от Палермо и барон Уилям Крайспън от Хоугстън и Бенингфорд се ожениха в началото на април 1153. Тъй като земите, които Уил наследи от баща си, бяха недобре стопанисвани дълги години, той реши да ги посети веднага след сватбата, за да ги опознае и да използва богатствата им.

— Бих искал вие да дойдете с мен — каза младият мъж на Алейн и Парис. — Аз ще се вслушвам в съветите ви и понеже настоявате да се върнете в нашите земи, можете да си починете в Нормандия.

— Благодаря! — отговори Алейн. — Възнамеряваме да пътуваме бавно, за да не изморяваме Джоан.

— Аз съм този, който трябва да благодари — рече му Уил. — Вие освободихте мен и майка ми и с ваша помощ открих истината за миналото на баща си. Радвам се, че имам приятели като вас.

— Ти и Самаира сте винаги добре дошли в моя дом.

— Парис ми каза същото. Сегашните ни благопожелания не означават сбогом. В това поне съм сигурен.

В първата седмица на септември Джоан роди момиченце, което нарекоха Елеонор по името на майка ѝ. Две седмици по-късно Джоан и Алейн, Парис и Ройз напуснаха Нормандия на път за Сицилия.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Роджър II от Сицилия умря през 1154. Негов наследник бе синът му Уилям I. Със смъртта на Роджър славните дни от историята на острова отминаха. Император Хенри VI, съпругът на дъщерята на Роджър, Констанс, бе коронясан за крал на Сицилия в катедралата в Палермо. Така Свещената римска империя най-сетне завладя острова, за които толкова дълго бе ламтяла. Нейното управление се оказа фатално за търпимостта между християни, мюсюлмани и юдеи, която бе поддържана толкова много години.

Титлата на Джордж от Ентанх, емира на емирите, владетеля на морето, намери своето място в съвременния език. В Англия тя звучи като адмирал.

Издание:

Флора Спиър. За любов и чест
ИК „Калпазанов“

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

Оформление на корицата: Камя

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.